

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

Heromotimus, sive de hæresibus, id est, sectis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

Vnde prouerbiū factum: Ivo pauperior. Agamemnon dux exercitus Grecorum ad Troiam, quā Humerus celebrat in tota Iliade. Q. Ninus scilicet Sardanapali urbem.] Ninus, Stephano, urbs Assyriorum, quam condidit Ninus Beli filius, & primus Assyriorū rex, & Semiramidis maritus. Cites Niny, Strabo initio lib. 16. De ea Phocylides apud Dionē, Chrysofomus in Borysthenicis orat. 36. R. Urbes enim.] Non homines tantū, verū & urbes, & propē cuncta mori obnoxia esse. S. Ita vi Inachi.] Inachus primus Archiuorum rex fuit, qui Inachus flusio nomen dedit, à quo Peloponnesus nobilissima totius Europæ peninsula Inachia dicta est, & Argius ipsi Inachida appellati, auctore Stephano, cuius verba hæc sunt: Ινάχια, ἢ Πελοπόννησος, ἀπὸ μύθου τὸ ἄρχοντος Ἰνάχου τῆς ποταμῆς, τὸ ἰθνηκὸν Ἰνάχου. T Argiuos vides.] Monumenta & gloria rerum gestarum. V. O' qualia.] Epilogus & sopus Dialogi.

SEQUUNTUR ORATIONES,
 QUARVM QVAEDAM ADHVC IN-
 ter Mortuorum dialogos, & Meretricum: quæ-
 dam adhuc inter Saturnales Epistolas prius
 relata fuere: nonnullæ quoque
 Dramaticæ.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕ. HERMOTIMVS, SI-
 ἐπιεικής. Δυκίη κ' ue de Haresibus, id
 Ερμότης. est, Seltis.

Vincencio Obſopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Hic Dialogus didacticus est. Disputat autem de se-
 ctis philosophorum, quæ nam optima sit, & ad felicitatem, quam omnes promittunt, certissimè ducat. Et quia impossibile apparet, ex tam multis, tamque diuersa sentientibus, quid optimum atque verissimum sit,

fit, eligere tandem concluditur, fatius esse non philosophari, quam frustra ætatem ac operam in eo quod assequi nequeas, consumere. Series dialogi ita se habet. Occasio & exordium ab incessu & habitu Hermotimi Stoicæ philosophiæ sectatoris sumitur, qui quoniam viginti iam annos perpetuos philosophos audierat, neque tamen adhuc mediam ad virtutem viam superauerat, disputationi occasionem & materiam subministrat. Prima igitur quæstio tractatur, quanto omnino tempore opus sit ad virtutem & felicitatem consequendam, Luciano longitudinem illius ut nimiam accusante, Hermotimo autem contrà præmia & mercedem tanti laboris opponente. Atque hoc disputationis proœmio, & quasi quadam sylua præmissa, mox ad principalem quæstionem venitur, puta quænam philosophorum secta certissima atque optima sit, & quomodo eadem deprehendi debeat. Ibi Hermotimus Stoicam præferens, eiusque rei rationes quasdam non satis idoneas adhibens, à Luciano derideretur magis quam confutatur. Idem autem mox totam hanc disputationem quasi de integro orditur. Ac primò quidem virtutis iconem quadam proposita ostendit, cum multi ad eam sint, qui viam ad illam polliceantur, in tam diuersa turba, tamque graui causa optimum & certissimum ducem, quærendum atque eligendum esse. Quem cum alter ex Stoicis sumendum esse rursus diceret, eiusque rei argumentum etiam hic non satis idoneum afferret, Luciano per prosopopœiam reliquorum philosophorum, seipsum immeritò causa indicta damnari, ac Stoicis istis recentioribus præponi quærentium, apologiam subiungit. Hermotimumque reprehendit, qui quos nunquam cognorit ac legerit, temerè ad eam damnet. Et hunc locum ita concludit, ut dicat, quoniam in incerto sit quænam philosophandi via alijs præferri debeat, omnes equè relinquendas esse. Hinc varijs similitudinibus vtrinque res agitur, Hermotimo defendente Stoicam viam, & contendente apud vnum aliquem deprehensa veritate,

tate, non esse opus alios vltra consulere : contra autem opponente Luciano, sed apud vnum aliquem nondum inuentam ac deprehensam illam esse, & ob id pariter omnes perferendos & cognoscendos esse. Quo obtento, iam & de tempore agitur, quo ad cognoscendos omnes opus sit: quod tam longum præfinitur, vt impossibile videatur vel partem illorum etiam per omnem ætatem ab vno aliquo euolui atque cognosci posse. Rursum igitur quod supra concluditur, quoniam impossibile sit omnes euoluere, & tamen idem necessarium, si veram viam ad virtutem deprehendere velis, fatius esse in totum ab illis abstinere. Et hinc quoque ad similitudines deueniunt, Hermotimo contra hanc longitudinem temporis contendente, non esse necesse vt omnium omnia scripta euoluantur, sed ex parte cognosci ac iudicari totum posse: Luciano autem contra negante, nisi si totum idem vni forme sit, & antea aliquando, quale sit, visum ac cognitum fuerit. Nam philosophiam ipsam non vnius generis esse, sed de multis ac diuersis rebus tractare. Post hæc idem alijs quoque argumentis ostendit, difficultatem eligendi & iudicandi tum de ipsis vijs, tum de ducibus & præceptoribus. Deinde vt maximè de via & duce constet, inanem tamen ac vanam spem propositam esse. & hæc multis similitudinibus passim amplificantur. Postremò per fiduciam concessio eo, vt Stoicorum optima via sit, testimonio ipsius Hermotimi comprobatur, neminem adhuc illorum inuentum fuisse, qui, quod promitteret alijs, ipse præstitisset. Denique & mores & vitam illorum eum officio & effectu virtutis pugnare: quod & exemplo cuiusdam Stoici præceptoris confirmat. Concludit igitur, philosophandum hoc pacto non esse: id quod mox Hermotimus facit, ex pœnitentia priore vita atque habitu reiectis.

LVCIA.

ΣΟΝ, ὃ Ἐρ-
μότημι, ὅτι βί-
βλιῶ, καὶ τῆ τῶ
βαδισματῶ

σποδῆ τεκμήρασαι, παρὰ τὴ
διδάσκαλον ἰπαγορῶν ἔοι-
κας. ἐνθόσας γοῦν τι μεταξὺ
προϊῶν, καὶ τὰ χεῖρα διδασ-
λων, ἢ ἔρεμα ἰποθοροῦσαν,
ἢ τὴν χεῖρα ὅτι ἀρετῆς με-
τέφρον, ὡς περὶ τινα ῥῆσιν ἐπι-
σιωντὶ διατιθέμενος. ἐρώτημα
δὲ, ἢ τί τῶν ἀγούλων σωτι-
θῆς, ἢ σέμα βασιδῶν ἀνα-
φροντισῶν, ὡς μηδὲ ὁδῶ βα-
δισῶν σχολῶν ἀποίς, ἀπὸ ἐ-
νεργῶς ἔγης, ἀπὸ σποδῶν τι
πράττων, καὶ ὁ πῶ ὁδῶ ἰπ-
νοίτ' ἀν' ἐς τὰ μαθήματα Ἐρ.
Νῦν Δι', ὃ Λυκίον, τοιοῦτό τι.
πῶ ἢ ἠδιστὸν οὐνοσίαν, ἢ ἂ
ἔπερὶ ἡμῶς, ἀνεπιμαρῶ-
μῶ ἰπῶν τῆ μνήμῃ ἔκασα.

Vantum^a cum
ex codice, tum
propædi stu-
dio coniectu.

ram facere licet, Hermoti-
me, ad præceptorē gradum
maturanti similis esse vide-
ris Voluntas verò sedula agi-
tatione inter progrediendum
aliquid in animo, cum ipsa
labia commouere soleas sen-
sim, & tacitè submurmuran-
do. Quinciam ipsam ma-
num iam in hanc, iam in al-
teram partem transfers, quasi
orationem aliquam apud te
digeras. Questionem autem
aut alioquē ex obliquis illis
captiunculis quiddam com-
ponis, aut etiam disceptatio-
nem sophisticā comminise-
ris, ^b ita ut neque per viam
incedens, otium agere susti-
neas, verum semper in nego-

tio seruens & sedulus, nunquam non quidpiam seriæ rei con-
ficiis, adeò ut iuineris quoque laborem ad disciplinarum exer-
citiū referre soleas. HERC. Sanè per Iouem, Luciane,
tale quiddam est quod dicis. Commodum enim hesternæ dis-
putationis conuersationem, quæq; ille ad nos disseuerat,
singula recogitando inter eundem in memoriam reuocabam.

Aequum

καὶ ἡ μηδρία κενόν, οἷ-
 μα, πασιγῆα, εἰδότης ἀλυ-
 θείας ὅν τὸ ὑπὸ τοῦ Κρόνου ἰα-
 προῦ ἄρημύρον· ὡς ἄρα Βρα-
 χύς μὲν ὁ βίβη, μακρὶ δ' ἡ
 τέχνη. καὶ τοῖς ἰατρῶν
 κῆς πῶς ταῦτ' ἔλεγε, ὡμα-
 θεσίρον πρᾶγμα. φιλο-
 σοφία δ' καὶ μακρῶν ὡρῶν
 ἀνέφικη, μὴ μὲν πάντις
 ἐρηγόρας, ἀγγίξαι αἰ καὶ
 γοργὸν ἀφθόνη ἐς αὐτῶν.
 καὶ τὸ λιυδαίουμα οὐ περὶ
 μικρῶν, ἢ ἀθλοῖον εἶναι, ἐν ὧ
 ποτῶ τῶν ἰδιωτῶν σαρφίῳ
 παραπολόμην, ἢ ἀνδραμο-
 νῆσαι φιλοσοφίαν. Λυκ-
 τὰ μὲν ἄθλα, ὡς Βρμότιμι,
 θαυμάσια, ἡλικία ἔρημας.
 οἶμα γι μὲν οὐ πόρρω σε εἶ-
 να αὐτῶν, εἰ γι καὶ ἀκέραιον
 ὧτε ῥῶν, ὅποσον φιλοσο-
 φῆς, καὶ προσέτι ὧ πόνον,
 οἶδον

Acquum verò esse opinor,
 ne quod tempus vacuum la-
 boris temerè & negligenter
 prætereamus: præsertim eù
 nobis obscurum non sit, ve-
 rissimum esse quod medicus
 dixit Hippocrates, nimirum
 hanc vitam angustiis circun-
 scriptam esse terminis, ipsam
 verò artem infinita proli-
 xitatis. Sedenim hoc ipsum
 ille de arte Medica protulit,
 quæ quidem res multo mi-
 nore labore perdisceitur: ces-
 terum & philosophia multo
 tempore haud ita compre-
 hensu facilis est, nisi quis
 summa vigilantia inconni-
 uenter & perpetuò oculos ha-
 buerit in eam coniectos. Atz
 qui neque de paruis rebus
 aut ludicris in periculum
 venimus. Aut enim oportet
 miseram & ærumnosam, in
 promiscua priuatorum multitudine,
 ætatem agere: aut Philo-
 sophia studijs excultum, vitam
 felicem degere. LVC.

Enimerò ipsa præmia, quæ dixisti, ô Hermoime, admi-
 rationis plena sunt, & quantiuis precij existimanda. Porro opi-
 nor, illa ipsa fermè te contigisse, neq; ita procul à te esse sepo-
 sita, si quo modo fas est coniecturam facere & ex temporis lon-
 gitudine, quod in philosophiæ studijs perdisceendis contriuisisti.

Insuper

ὄϊόν μοι ἔ μέτριον ἐν ποσσὶ
 ἢ δὴ ἔχωρ δολκῆς. ἂ γάρ τι
 μέμνημαι, σχεδὸν ἄποσιρ
 ἔτη ταῦτά ἐστι, ἀφ' οὗ σὲ ἔδην
 ἄπο ποσσῶν ἰώρακα, ἢ πα-
 ρὰ τὸς διδασκάλους φοι-
 τῶντα, καὶ ὡς τὸ ποσσὶς βί-
 βλιον ἐπιτεκνυφότα, καὶ ἔπο-
 μνήματα τῶν σωσιῶν ἐπ-
 γραφόμενον, ἀχθὸν ἀν' ἐπὶ
 φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα ἡ-
 τισκληρότα. δολκῆς δὲ μοι
 ἐκ' ἐστ' ὄναρ ποτὶ ἀνιούσας
 σαυτὸν, ὅτ' ὄν' ἔναι ἐν
 τῷ πράγματι. ταῦτ' οὐκ ὀνο-
 μεύμεθ' μοι, φαίνῃ ἐν ἐξ μα-
 κρὰν ἐπιλήψασθαι τῆς ἐνδου-
 μονίας, ἔγωγε μὴ λήθηθαι ἡ-
 μάς, καὶ πάλα αὐτῇ σωθῆναι.
 Ἑρμ. πόθεν, ὦ Λυκίην, ὅς νυνὶ
 ἄρχομαι παρακλύσασθαι ἐς τὴν
 ὀδὸν; ἢ Ἄριτ' ἄνευ πάρεσθαι
 ἡτὰρ ἢ Ἡσιόδου οἰκῆ, καὶ ἔστιν
 ὀδὸς ἢ ἐπ' αὐτῷ μακρὸς τε
 καὶ ὄρθιος καὶ τρηχὺς, ἰδρωτά ἐν
 ὀλίγοις ἔχωρ ὅτις ὀδοιπόροις.

Λυκ.

Insuper etiā ex labore, quem
 mihi non mediocrem iam os-
 lum impedisse visus es. Quip-
 pe si recte cōmemini, huius ser-
 mō annus est vigesimus, ex
 quo te nihil aliud rei facere
 conspexi, quā praeceptores
 frequentiam, & quampluri-
 mum libris pronō & obstipo
 capite intentum, ad haec dis-
 sertationum philosophicarū
 commentarios describentem,
 semper diutinis curis & cogi-
 tationibus pallidum & exue-
 co corpore profusum aridum,
 adeo ut somni quoq; partissi-
 mus mihi visus sis. ea tua est
 in studijs vrgendis frequentia
 & sedulitas. Haec itaq; cū
 mecum memoria repeterem,
 breui fore spero, ut exoptas
 tam felicitatem apprehēdas:
 atq; adeo, nisi nobis ignaris
 imposueris, iam dudum cum
 illa conuersatus es. HER.

† Vndēnam hāc animo spem
 concipis, ὦ Luciane, qui ad

viam prolato iam primū capite prospicere incipio? Ipsa
 porro virtus, si quid Hesiodo credimus, valde procul sita est,
 ad quam pertingendam vi via est longa, ita non minus ardua
 & aspera, non parū sudoris & laboris viatoribus exhibens.

Lyc.

Λυκ. ἐχ' ἱκανὰ οὐδ' ἰσφατά σοι, ὦ Ἐρμώτιμι, καὶ ἄδοι-
πόρηται; Ἐρμ. ὅφριμι, ἰδὲν
γὰρ ἱκάνυέ με πανοδ' αἰμός
να εἶναι, ἐπὶ ὧ ἀκρω γυόμι-
νον. τὸ δ' ἐνὺ ἀρχόμιθα ἔτι,
ὦ Λυκίτη. Λυκ. ἀμὰ τὴν γη
ἀρχὴν, ὁ αὐτὸς οὐτ' ὅμοιος
δ' ἡμῖνον τοῦ παντὸς ἔφην
εἶναι, ἄσκατὰ μίγλιν πλὴν
ἀνοδορ εἶναι σὶ ἴδη λέγον-
τες, οὐκ ἄρ' ἀμάρδιμν.

Ἐρμ. ἰδὲν ἄρ' ἡμῖν λέγουσ. Λυκ.
ἀμὰ σοῦ γὰρ σὶ φῶμν τῆς ὁ-
δοῦ τυγχανεμ' οὔτα. Ἐρμ. ἰν
τῆ ἴστωρ ἄσκατῶ ἔτι, ὦ Λυ-
κίτη, ἀρτι προδάνειν βιασό-
μνον, ὀλιθυρὰ δ' ἡ γη πρᾶξια,
καὶ δ' ἄχῆρα ὀρέγου'. Λυκ.
ἰκάνυ ὁ διδασκαλός σὶ τοῦτο
ἱκανὸς ποιῆσαι, ἀνωθην ἰν τ'
ἀκρον, καθάπερ ὁ τοῦ Ομήρου
Ζεύς, χροσὺν τινα σερὰν λα-
θείας, τὸς αὐτὸς λόγος, ὅφ' ὧν
σὶ ἀ-

tem. Est verò omninò via lubrica & aspera: ac planè eo opus
est, qui manu protensa ascendentem subleuet. LVC. Nun-
quid igitur præceptor tuus ad hoc tibi satis idoneus est, què-
admodum Jupiter Homericus catenam quandam auream,
ex summo demittens, suas ipsius orationes opinor, quibus
te vide-

LVC. Ergo nondum satis
tibi sudatum est, neque satis
cōfectum itineris? HERM.
Mibi quidem non videtur.
nihil enim prapedimento
mibi esse viderem, quò mi-
nus per omnia felix essem, si
viquam mihi concessum
fuisset in summo fastigio
consistere, nunc verò, Lu-
ciane, tantum adhuc inci-
pio. LVC. & Atqui princi-
pium ille ipse Hesiodus, di-
midium totius esse dixit. It-
taque si iuxta medium te in-
gressum esse dixerimus, for-
tasse non multum à vero aber-
rabimus. HER. Nullo
modo, ne hoc quidem dixe-
ris, quantumvis multum no-
bis confectum sit. LVC. Pro-
inde vbi tandem in itinere te
constitutum esse rectè dixe-
rimus? HER. In ipso mon-
tis radice consistentem, ὦ Lu-
ciane, modò porro ò ire conan-
tem. Est verò omninò via lubrica & aspera: ac planè eo opus
est, qui manu protensa ascendentem subleuet. LVC. Nun-
quid igitur præceptor tuus ad hoc tibi satis idoneus est, què-
admodum Jupiter Homericus catenam quandam auream,
ex summo demittens, suas ipsius orationes opinor, quibus
te vide-

ἢ ἀνασπᾶ ἀγλαδί, καὶ ἀνα-
 κροφίσι πρὸ αὐτόν τε καὶ πλὴν
 ἀρετῶν, αὐτὸς πρὸ ποικίλων ἀνα-
 δευκῶς. Ερ. αὐτὸ ἔφηθα ὦ
 Λυκίε, τὸ γιγνώσκειν. ὅσῳ
 γῶν ἐπ' ἰκένο, πάλαι ἀνε-
 σπασμῶν ἄνω, καὶ σωλῶν αὐ-
 τῶν, τὸ δ' ἐμὸν ἔτι ἐνδ᾽ ἔ. Λυ.
 ἀλλὰ θαρρῶν καὶ, ἢ θυμὸν ἔ-
 χην ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς
 ὁδοῦ ὄρωντα καὶ πλὴν ἄνω ἑ-
 δαιμονία, καὶ μάστιγι ἐκένου
 συμποθυμομενῶ. πηλὸν ἀλλὰ
 τίνα βίη ἐπιδα ἵπποφάνα, ὡς
 δὴ ποτε ἀναβήσομαι, ἐς
 ἕνωτα ἐμάσιν ἐπὶ τὸ ἀκρον
 ἑσθῶν σι, οἷον μετὰ τὰ μυσή
 αἰατὰ ἄμα, ἢ Παναθῶναια;
 Ερ. ὀλίγον φησ, ὦ Λυκίε.
 Λυ. ἀλλ' ἐς πλὴν ἔξω Ολυμ-
 πιάδα; Ερ. καὶ τὸ ὀλίγον,
 ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκησιν, καὶ
 ὑδαιμονίας λιτήσιν. Λυ. με-
 τὰ δύο μὲν δὲ Ολυμπιάδας
 πάντας, ἢ σοκλῶν ἄν ὑμῶν
 ἔαθνμίαν κατανοή τις,
 HER. Per exiguum est quod dieis, Luciane. LVC. An post
 quinquennium iam subsequens? HER. Et hoc quidem
 modicum est cum ad virtutem exercendam, tum ad felici-
 tatis possessionem consequendam. LVC. Proinde ad sum-
 mum post decennium, nisi extreme pigri & lenti haberi velitis.

te videlicet subductū, cum ad
 se, tum ad Virtutem subleua-
 re queat, præsertim cum ipse
 multo antè ascēderit? HER.
 Hoc ipsum profectò, Lucia-
 ne, quod dixisti, à præcepto-
 re sedulo factum est. Etenim
 quantum ad illius operà at-
 tinet, iā olim subductus sum,
 & cū illis cōuersationem ha-
 bui: quātum verò ad me atti-
 net, nondum ascendi. LVC.
 Atqui bonū animum habere
 oportet, optima spe mente cō-
 cepta, ad itineris finē & felici-
 tatem in summo propositā
 conspicientem: maximè verò
 illo animo sis inclamationi-
 bus cohortante & melaman-
 te. Veruntamen valde scire
 velim, quænam spes ab illo
 tibi ostensa sit, superato iam
 cacumine: an mox futurum
 cōiectandum sit, te in summo
 fore post mysteria, aut om-
 nino post Panathenæa?
 HER. Per exiguum est quod dieis, Luciane. LVC. An post
 quinquennium iam subsequens? HER. Et hoc quidem
 modicum est cum ad virtutem exercendam, tum ad felici-
 tatis possessionem consequendam. LVC. Proinde ad sum-
 mum post decennium, nisi extreme pigri & lenti haberi velitis.

ἀ μὴδ' ἐν τόσῳ χρόνῳ δύ-
 νασι, ὅσον τις ἀπ' Ἡρα-
 κλέων σπητῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀ-
 πελθεῖν, ἢ τ' ἐπανελθεῖν ῥά-
 διον. εἰ καὶ μὴ εὐθὺν, μὴδ'
 ἀὰ βαδίσει τις, ἀπ' ἐν τοῖς
 δεξι μίθων ἔθνοι περιπλανώ-
 μιν. καὶ τοῖς πόσῳ τινὶ βέ-
 λα ὑψηλοτέρων καὶ λιθου-
 τέρων θῶμα ἐν τῷ ἄκρῳ,
 ἐφ' ἧς ὑμῖν ἢ ἀρετὴ οἰκῆ,
 τῆς Αἰόρου ἰκάνης, τῷ εν-
 τὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξαν-
 δρ' κατὰ κράτ' ἔλθῃ; Ἡρ-
 ὄδῳ ὁμοίον, ὃ Λυκίῳ, ἐδ' ἐσι
 τὸ πρῶμα τοῖσ' ὄσοι οὐκ ἔ-
 κάστ' ὡς ὀλίγο χρόνον κατερ-
 γασθῆναι καὶ ἀπῆλθαι, ἐδ' ἄρ
 μύσειο Ἀλέξανδροι πεσόντων
 σιν. ἀπὲρ ποταμοὶ ἄν οἱ ἀνιόντι
 ἦσαν, νῦν δὲ ἀνέρχοισιν ἢ ἐν
 ὀλίγοι μάλα ἐφ' ὧ μέρους, καὶ
 πεσόντων ἐπὶ ποσῶν, οἱ
 μὲν ἐπὶ πάντων ὀλίγον, οἱ δὲ
 ἐπὶ πλείον. ἐπ' ἄρ' ἢ κατὰ μέ-
 σην τῷ ὁδῷ γήσονται, ποτε
 νοῖς

coniunxerint : quoniam multi qui conscendere moliebantur,
 fuerunt iam verò non parùm multi valde forti ascendunt
 animo, & proficiunt partim quidem non nimium, partim
 verò alitius. Ceterùm ubi medium itineris iam attingim mul-

cùm neque tanto tempore ad
 virtutis fastigium ascendere
 queatis, quanto vnus aliquis
 ter à columnis Herculeis ad
 Indos vsque haud difficulter
 ire atque redire possit, si non
 rectà aut citra intermissio-
 nem perpetua professione
 inter faceret, verùm apud po-
 pulos iacentes in medio
 paulisper commoratus ob-
 erraret. Et quoniam modo
 tandem credibile est, pe-
 tram, supra quam vobis Vir-
 tus habitare creditur, alio-
 rem decliuoremque esse illa
 i Aorna Indica, quæ paucis
 in diebus ab Alexandro sum-
 ma vi euersa est fundiuis.
 HER. ^k Dissimile prorsus
 est quod adfers, si Luciane.
 neque enim eadem res est
 quam tu consingis, quæ tam
 in exiguo temporis spa-
 cio confici aut capi queat,
 non si infini Alexandrî
 ad vnum omnes suas vires

νοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχε-
 ροῖς ἐντυγχάνουσι, ἀρδυσπε-
 τῶσί τε, καὶ ἀνασπίρασιρ ἀθε-
 μάνουσι, καὶ ἰδρωτὶ ἐρούμενοι,
 ὁ φέρουσι τὸ ἑλμασθον. ὁ δὲ δὲ
 ἀν ἄς τιν ὁ δὲ ἀνακαρτήσω-
 σιρ, οὗτο πῶς τὸ ἀκρον ἀθε-
 κνύλα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκένυς ὑ-
 δλα, μόνοςι, εὐμασίον τινα
 βίον τὸν λοιπὸν βιούτες, οἷον
 μύρμηκας ἀπ' ἡ ψος ὀτινο-
 πῶντις τινὰς τὸς ἀκρος. Λυ-
 παπῶ, ὁ Ερμότιμ; ἡλικίος ἡ-
 μᾶς ἀρφαίνης, ὁ δὲ λατὰ τὸς
 Πυγμαίος ἐκένυς, ἀμὰ χαμὰ
 παύλασιρ ἐμ ἡ ὁ ἡ ἡ. ἀ-
 κός. ὑψυτὰ ἡ ἡ ἡ φρονῆς,
 καὶ ἀνοθερ. ἡ μᾶς δὲ, ὁ συρφετὸς
 καὶ ὁ δὲ χαμὰ ἐρχόμενοι ἰσθῆ,
 μετὰ τῶν ἡ θεῶν ὑμᾶς προ-
 σαυξόμεθα, ἡρρυφίλως ἡνο-
 μῆος, καὶ ἀνελθόντας οἱ πᾶς
 καὶ σπᾶδλετε, Ερ. ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ
 ὁ καὶ ἀνελθῆρ, ὁ Λυκίτε,
 ἀμὰ παμπονὸν τὸ λοιπόν.

que sursum sunt, sapis. Nos verò
 infimæ plebeculæ extremæ
 fex, & quotquot per humum repentes sumus, post deos e-
 tiam vos supplicibus votis deueneramur in alio constitu-
 tos, animumque properandi addentes conscendenibus.

HER. Vtinam saltem ascendendi facultas vnquam nobis
 daretur: verum multum adhuc viæ conficiendæ superest.

Λυ. ὁμοίως ἐν ἔφηθα ὁπόθεν.
 ὡς χόνην παραβαλῶν. Ερ.
 εἴδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὃ Λυκί
 νι, τάνκεῖς. ἀκάλωμυρ ὅτι
 ὃ πλεῖον τῶν ἔκδοσιν ἰτῶν
 ἔστω, μεθ' ἃ πάντως πο
 κή ἰπὶ τῷ ἄκρω ἰσόμεθα.
 Λυ. Ηράκλεις, ποῦν δέξας.
 Ερ. καὶ γὰρ πρὶ μύριον,
 ὃ Λυκί, οἰώνοι. Λυ. τὸτὶ
 μὲν ἴσως ἀμυθῆς, ἵπτερ δ'
 τῶν ἔκδοσιν ἰτῶν, ὅτι βίωσιν
 ὅσαυτα, πότερον ὃ δὲ δὲ
 σκαλὸς ἔνυ λαθυπέσχετο, ὃ
 μόνον ὅπως, ἀπὸ ἀ καὶ μαντι
 κὸς ὄν, ἢ χηρομολὸς ὅτις, ἢ
 ὅτι τὰς Χανδαίων μεθόδους
 ἰπίσανται; φασὶ γὰρ εἰδέναι
 τὰ ὅσαυτα. ὃ γὰρ δὲ σὶ γὰρ ἰ
 κὸς ἰπὶ τῷ ἄκρω, ἢ βίωσιν
 μέγχι πρὸς πλὴν ἀρετῶν, τὸς
 τὸς πόνους ἀνέχεται, καὶ
 ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ'
 ἡμέραν, οὐκ εἰδέναι εἰ σὶ
 πηλείων ἡδὲ τῷ ἄκρου γέ
 νόμω, τὸ χεῖρον ἰπίσαν,
 κατὰσπᾶσα λαθόμενον τὸ πο
 σὶν ἐν ἐν ἐν ἐν ἐν ἐν ἐν ἐν ἐν
 πlexurus sis, tantos labores temerè susciperes, tot perpessis diu
 noctuq; difficultatibus; præcipue verò cū prorsus ignores, nū
 in propinquo summitatis te consistentem umminera Parca, pe

LVC. At tu nondum expo
 suisti, quanto temporis spa
 cio opus sit ut in complexu
 virtutis interquiescas. HER
 Neque ipse admodum hoc
 ipsum exactè calleo, ὃ Lu
 ciane: opinor tamen non mi
 nus viginti annis peropus
 esse, quibus exactis omnino
 me in summo fastigio futurū
 esse confido. LVC. Ὁ Ηε
 ρακλεις, perlongum est quod di
 cis. HER. Siquidem de ma
 ximis rebus nobis labor est
 propositus. LVC. Fortasse
 illud verum esse non valde
 negauerim. Quod aũ viginti
 ti annos adhuc victurus sis,
 quónam modo præceptor
 tuus certum reddidit, nedum
 sapiens existens, verum etiam
 fatidico spiritu præditiis,
 aut vnus ex illis ^m qui Chala
 daica disciplina sumi imbu
 i? Atum itaq; ὃ hæc sciri
 posse, neque enim verisimile
 est, adeoq; iniquum esse, ut tu
 vite tue incertus, num vnquam in humanis agens virtutē amo
 de cor-

ἰδὸς, ἕξ ἀτιλῆς τῆς ἐπιπέδου.
 Ερ. ἀπαγε, λυσιγύμναστος ἦν
 ταῦτα, ὁ Λυκίην. ἀπ' ἐν
 βιῶντι ὡς μίαν γῆρ ἡμί-
 ραν ἐν δαμονίῳ, σοφὸς
 γυρόμενος. Λυ. καὶ ἰκανὴ
 σοὶ ἀντὶ τῶν τοσούτων κα-
 μάτῳ ἢ μίᾳ ἡμέρᾳ. Ερ. ἰμοί
 μὲν καὶ ἀκαριῶν, ὅπως
 ἰκανόμην. Λυ. τὰ δὲ δὴ ἀνοῶν
 ἐν δαμονίῳ, καὶ τοιαῦτα, ὡς
 πάντα κελὼ πομπῆν δι-
 ατά, πόθεν ἔχεις ἀδύνα-
 ῖν ἢ δὴ ἀντὶς πᾶσι ἀνελύ-
 θαι. Ερ. ἀπὸ τῶν διδασκᾶ-
 λῶν πρὸς, λήγουσι δὲ πᾶ-
 συ οὐδὲν, ἅτε ἀκρότατον ἢ δὴ
 ἔμ. Λυ. ἔπειτα δὲ πρὸς θεῶν
 ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ τίνα τῶν
 ἐν δαμονίῳ ἔν τῶ ἰνῆ,
 ἔπειτα τινὰ πᾶσι καὶ δόξαν
 καὶ ἰδὸν ἀνυπερβλήτους;

Ερ.

si. HER. At ego præceptori differenti fidem habere so-
 leo, cui hæc ad vnguem explorata esse dubium non est,
 cum præ omnibus sit in summo virtutis fastigio excelsis-
 simus. LVC. Dic verò per Deos, qualianam illic esse, aut
 cuiusmodi tandem felicitatem grauiter ascendentes ma-
 nere affirmabat? Nannquid confertas diuitias? an dignitas
 tem & gloriam? aut voluptates quaspiam non astimandas?

de correptum, atque ab omni
 spe potiundæ virtutis deie-
 ctum, deorsum detractura
 sit. HER. Apage ista: quip-
 pe nefas & irreligiosum est
 talia loqui, ὁ Luciane. An
 qui abunde sat est, si vnus
 eam tantum dieculam sas-
 piens factus, felicitate illa
 perfruar. LVC. Ergo pro-
 tantis exantlatis laboribus
 vnus dieculæ spacium tibi
 satis esse videtur? HER.
 Mihi equidē breuissimum es-
 tiam tempusculum satis est.
 LVC. " Cæterum illam su-
 perne contingendam felicis-
 tatem, cuiusmodinam sit,
 cuius gratia dignum existi-
 mas nihil non perferendum
 esse, vndēnam habes perspe-
 ctam & cognitam? neque e-
 nim ipse vnquam in virtu-
 tis vsque cacumen ascendā.

Ερ. ἐν φημί, ὃ ἑταῖρος. ἴδμεν
 γάρ ὅτι ταῦτα, πῶς τὸν ἕρ
 πῆ ἀρετῆ βίον. Λυ. ἀπὸ τίνα
 φησὶ τὰ, ἀδὰ, ἢ μὴ ταῦτα
 ἕξαι πρὸς τὸ τέλει τῆς ἀ
 σκίσιος ἐλθόντας; Ερ. ὁ
 φίαρ καὶ ἀνδρίαρ, καὶ τὸ κα
 ἀδὸρ αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ
 τὸ πάντα ἐπιστάσει βυδῶως
 φησὶ σιγίον, ἢ ἕλασα ἕλα
 πλοῦτες δὲ καὶ δόξας καὶ ἡλο
 γίας, καὶ ὁ ὅτι ἕ σῶματῶ, πάν
 τα ταῦτα ἕλατο ἀφῆκε, καὶ
 ἀφελοςάμῃ ὅτι ἀνέχεται,
 ἕσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλῆα ἐν
 τῇ Οἰτῇ, καὶ ἕλασθεύετα, θεῶν
 γυνῶσαι, καὶ ἕ ἕλασθῶ ἀφῆκε
 ἀδὸρ ὁπόσον ἀνθρώπων ἕ
 χε παρὰ τὴ μητρὸς, καὶ ἕλασθε
 ρόν τε, καὶ ἀκέραιον φέρων
 τὸ θεῶν, ἀνέλασθῶ τὸς θεῶς
 δίκαιον καὶ ἕ τὸν τῶ σπ
 ρός, καὶ ὅτι δὲ τὸν φησὶ
 φίας, ὅσπερ τὸν τῶ σπρὸς,
 ἕπαντα

ad Deos migrasse tradunt, & ipsum deum factum. Etenim
 ille cum à se abiecisset quicquid à maare humani atque
 mortalis contractum acceperat, servata pura & incorru
 pta diuinitate, probè prius extractæ pyrae incendio pur
 gatus, in cælum subuolasse creditur. Ad hunc modum
 illi quoque philosophiæ opera & adminiculo tanquam igni
 quodam

HER. Bona verba, ò amia
 ce: neque enim hæc quic
 quam faciunt ad vitam vir
 tui vacantem. LVC. Quæ
 igitur sunt illa bona, si ne
 hæc quidem hi qui ad exerci
 tium finem deuenerunt, har
 bituri sunt? HER. Sapien
 tiam, animi magnitudinem,
 ipsiusq; honesti & iusti pre
 cium, præterea autem om
 nium rerum exactam & ab
 solutam cognitionem, cer
 id & constanter persuas
 sum nihil sapientem deside
 raturum. Porro diuitias,
 dignitates, voluptates, &
 cætera quæcunque sunt cor
 poris, hæc iniquam in vni
 uersum infra relinquit: qui
 bus exiit & abiectis, om
 ni euieta difficultate in
 summitatem emergit: non
 secus atque Herculem in
 Oeta monte combustum,

ἅπαντα ταῦτα ἠδικοῦσθε ἦτε,
 ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δο-
 κῆ, οὐκ ὀρθῶς διόξασθαι ἀνελ-
 θόντων ἐπιτὸ ἀκροῦν τοῦ δαιμον-
 οῦτος, πλοῦτος ἢ δόξους καὶ ἡδο-
 νῶν. ἀμ' εἰ μὲν μνηστῆροι εἶτε,
 καὶ ἀγαλῶντων θεῶν οἰομῆς
 νορταῦτ' εἶναι. Λυ. Νὺ τὸν
 Ἡρωιδία, ὃ Ἐρμότιμῃ, τὸν
 ἦν Οἰτῆ ἀνδρῆα καὶ εὐδαίμο-
 να λέγεις περὶ αὐτὸ πηλὸν ἀμὰ
 τόδ' μοι ἀπὲς, ἢ κατέρχονται
 ποτε ἐν τῆς ἀκρας, ἢν ἰθιλή-
 σασι, καὶ ἰσοῦσθαι τοῖς ἕατο, ἃ
 καὶ ἀγαλῶνται σαρ, ἢ ἀσάγκη
 ἀπαξ ἀνελθόντας αὐτὸς μέ-
 νει, ἢ συνῆναι τῆ ἀρετῆ, πλο-
 τυ ἢ δόξους ἢ ἡδονῶν κατα-
 γελῶντας; Ἐρ. εἰ μόνον τὸ θε-
 ῶ Λυκίῃ, ἀμ' ὅς ἀρ ἀρετῆ-
 λισθῆς πρὸς ἀρετῆν, εἴτε ὀργῆ,
 εἴτε φόβῳ. εἴτε ἐπιθυμίαις
 ὃ τοῖστ' ἀρ ἀσάγκη, εἰ δὲ
 ἀρ λοποῖτο, εἰ δὲ ὄλως πᾶ-
 ϑ' εἴτε τοῖδ' ἢ πᾶθοι ἀρ
 ἴψα virtute sua uir e d uersantes, me-
 dio vique ostēsis diuitijs,
 honoribus & voluptatib; HER. Nō solū hoc illis liberū esse
 scias, ὃ Luciane, sed quemcūq; virtute cōsummatū cōspexeris,
 eundē neq; iracūdiā, neq; timori, neq; vllis concupiscentijs tur-
 piter deditū esse aut seruire putato. Nō si reb. insigniter dubijs
 iactetur, aut tristitia affectus fuerit, vllū animo dolore cōcipit.

quodam perpurgati, omni-
 bus illis recis, & à se ampu-
 tatis quæ vulgi animus digna
 precio & admiratione vidēa-
 tur, parūm recto & sana os-
 tentes iudicio, conscenso ca-
 cumine, felicē & beatam de-
 gunt vitam, diuiciarum, di-
 gnitatū & voluptatū ne mea-
 mores quidē ampliū, è subli-
 mi deridentes eos potius à
 quibus hæc alicuius momētī
 esse ducūtur. LVC. Ita sanē
 per Hercule Octeym, Her-
 motime, est quædam animi
 excellentia, magnitudoq; &
 felicitas, quæ penes ipsos est.
 Cæterū hoc mihi quæso e-
 differe, an nunquā è fastigio
 illo virtutis, vbi velint, re-
 grediantur post lēminio, reb.
 quas à tergo reliquerunt, vsu-
 ri? An omnino necessariū est
 semel delatos in verticē, ibi-
 dem perpetuā vitā agere, cū

Λυ. ἢ μὴ εἴη με δέει, μηδὲν
 οὐκ ἴσασατα, ἀπᾶν τὰ λυθίς.
 ἀπ' ὑφ' ἡμῶν καὶ, οἰμαί.
 μὴ δ' ὄσον εἶν' ἐξτάσειν τὰ
 ἴσο τῶν ἑρῶν γινώσκω. Ερ.
 μηδὲν ἴσας. ἀπ' ἀπ' ὅ, τι καὶ
 λέγεις. Λυ. ὅρα. ὦ Ερῶρι, ὡς
 ἔγωγε ἢ πάνν ὀκνῶ Ερ. ἀπ' ὅ
 καὶ ὄνα. ὦ γυναικί, πρόσθε
 μόνον με λέγων. Λυ. τὰ μὴ
 εἶναι ἀπᾶ. ὦ Ερμότιμ, διη.
 γυμνάσοι παρ' ἐπόμου, ἢ ἐπί.
 σονον οὕτως ἔχθρ, ἑρῶς τε γί.
 γνῶθι αὐτὸς, ἢ ἀνδρείος ἢ δι.
 κείνους, ἢ τὰ κῆα, καὶ πῶς ἐκνε.
 λέμω πῶς ἔ λόγον. ὁπότι δ'
 ἢ πῶς ἐφ' ἡδᾶ καὶ ἀφρονέειν
 σφᾶς, ἢ δόξῃς ἢ ἠδονδῶν, καὶ
 μὴτε ὀρῶσι-θεα, μὴτε λυπᾶ.
 θα, πᾶν ἰν' ἡδᾶ (μόνα
 γὰρ ἰσῶφ) ἰπῆς λυ, ἀναμνη.
 θῆς. ὦ πρότερον ἔδον
 ποιδντα, βέλα, φῶ τινὰσι ἰα.
 νόν καὶ ἄνα τῶ ὀνόματ' ὃ;
 ερεμ ινα oratione persens dulcedinem. At ubi eosdem affir-
 mabas & diuitiarū contēptores, atq; etiam dignitatis & vo-
 luptatum negligentēs esse, neq; moueri iracundia, neq; tristitia
 conturbari: non potui (soli enim sumus) non vehementer ad-
 dubitare, cū in mentem ea mihi venirent, quæ non multò antè
 videbam fieri. Atq; enim, si placet, producam quendam, & si
 hoc non parum tibi esse videtur, etiam nullo edito nomine.

LVC. Sedenim si fas foret
 me nihil reueritum verita-
 tem proloqui: verum fatiui
 esse opinor, optabiliora &
 iucundiora offerre in mediū,
 neq; religiosum esse accurra-
 tiore indagine ea perquirere
 quæ sunt à sapiētibus. HER
 Nequaquam: imò quic quid
 habes, audacter dicito. LVC
 Vide, mi amice, quàm omni-
 bus modis ad dicendū pi-
 grè & eunctanter affectus
 sim. HER. Atqui nihil est, ὁ
 generose, quod apud me solū
 dicere reformides. LVC.
 Enimuerò alia omnia quæ
 dixisti, Hermotime, haud
 difficulter persuasus, ita
 se habere credidi: nimirum
 sapientes esse philosophos,
 & magno animo præditos
 neque non æqui seruantes.
 Et mehercule non medio-

HER.

Ερ. μυδαμῶς, ἀπὸ καὶ τῷ
 ἄπὲ, ὅσι, λῶ. Λυ. διδασκα.
 λῶ αὐτὸς οὗτος, ὁ σὸς, ἀρ
 κῆρ τὰτ' ἀπὸ αὐτοῦ ἀξιῶ
 καὶ λέγων ἴδης τὸ ὑπὸ τῷ.
 Ερ. τί δὲρ δὴ ἰποῖς; Λυ. τὸν
 ξύρον οἶδα τὸν Ηρακλεῖ-
 τῶν, ὅς ἐκ ποικίλων σωτηρι-
 σόφει αὐτῷ, μαθητὴς δὲρ, τὸν
 ξανθόν, τὸν ἐριστικόν; Ερμ.
 οἶδα, δὲρ λέγεις, Δίωρ αὐτῷ τῷ
 νομα. Λυ. ἐκείνον αὐτόν, ἐς
 τὰ τὸν μισθόν, οἶμα, καὶ ἀπὸ
 δίδας κατὰ κειρὸν, ἀπὸ γὰρ
 περὶ τὸν ἄρχοντα ἔναρχῶ
 πρὸς τὸν αὐτῷ θοιματιον
 πρὸ τὸν πειλοχόν, καὶ ἰβόα,
 καὶ ὀργιστῶ, καὶ ἐκ τῶν συ-
 νήθων τινῶν, ἐν μέσῳ ἡνόμε-
 νοι, ἀφ' αὐτοῦ τὸν νεανίσκον
 ἐκ τῶν χερῶν αὐτοῦ, ἐν ἰδίῳ,
 προσφῶς ἄν, ἀπὸ πρῶτον αὐτοῦ
 τῶν ἔνα ὁ γέρον, οὗτος ἡγα-
 νάκτ. Ερ. πονηρὸς ἦρ' αὐτὸς
 κῆνος, ἢ ἀγνώμων, ὃ Λυ. νῆ,
 πρὸ

forte fortuna ei rei interfuerant . periculum erat ne nares
 misero mordicis auulisset senex. adeo impotenter de-
 bacchabatur incensus iracundia. HER. Semper
 quidem & alius durus & implacabilis esse consuevit,
 si quis non in tempore pactam mercedem, Luciane,

HER. Nunquam facias,
 verum nominatim pessim-
 ge eundem, quicumq; tandem
 fuerit. LVC. Ille ipse præ-
 ceptor tuus, vir cum aliis
 quidem venerandus, tum æ-
 tate penè confecta. HER.
 Quid igitur se indignum ad-
 misit sceleris? LVC. Ho-
 spitem illum Heracleotem,
 qui multo iam tempore in ijs-
 dem philosophiæ studijs dis-
 cipulus eius fuit, flauicomum
 & contentiosum illum no-
 uisti? HER. Noui quem
 dicis: Dioni, ni fallor, illi no-
 men est. LVC. Illum ipsum
 dico. proinde cum fortasse
 non reddidisset illi mercedem
 in tempore, ad prætorem pau-
 lo ante rapuit miserum, pal-
 lio eius collo injecto vorife-
 rans, & excandescens admo-
 dum: & nisi familiaribus
 quidam è manibus furiosi a-
 dolescentem eripuissent, qui

ὡς λέγεις: Ἀν. ὅτι ἐν τῷ
 πρῶντι οὐκ ἄν ἴδοις αὐτὸν,
 εἴη καὶ πισάην ὡς προ-
 γραμματι. πινάκιον γὰρ
 τι ἐκρέμαθ' ὑπὲρ τοῦ πυλῶ-
 νος, μιγάλοις γραμμασι
 λίγρον. τίμησον οὐ συμφιλο-
 φᾶν ἰλιγὸν δ' ἀπ' Ἐνκρο-
 σα, ὡς πάλιν, ἀπηνίξαι χθῆς
 γνήθλια θυγατρὸς ἐσιῶντι,
 ποπᾶ τε συμφιλοφῶσα
 ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πῆς
 Εὐθύδημον τὸν ἐν τοῦ Πε-
 επειδὺν παροξινθῶν τι,
 καὶ ἀμφισβητήσαι αὐτῷ, π-
 ρὶ ἄν ἱκανοὶ εἴδασιν ἄν-
 τιλίγηρ ὅτις ἀπ' τῆς Σέας,
 ἵπτι τε ἄν τῆς ἱερωνίης πο-
 νηῶς πῶν λιφαντῶν ἰσ-
 νεθῶναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλ-
 λα ποπᾶ, ἐς μέγιστον ὑλκας
 ἀπταθείσης, ὡς φασί, τῆς
 σαυνοσίας. ἅμα δὲ καὶ ἱπ-
 πῶνα, οἶμα, πῶτον ἴκανῶν,
 τῶν παρόντων, ὡς εἰκός,
 φηλοθσίας πῶπινόντων.

καὶ

Quomodo dicis? LVC.

¶ In praesentia quidem ipsius
 tibi non dabitur videndi aut
 audiendi copia, si qua fides
 inscriptioni habenda est. Si-
 quidem iabella quapiam
 praeforibus suspensa, literis
 maiusculis in hunc lo-
 quebatur modum: Hodie
 philosophicis dissertationibus
 non vacabimus. Porro tuum
 praeforem apud Bucra-
 tem filiae suae natalitia cele-
 brantem hesternae nocte ex-
 nitasse dicebant: multa praefere-
 tered in symposio super reb.
 philosophicis commentatum
 esse: ad haec aduersus Euthy-
 demum Peripateticum nonni-
 hil exasperatum esse, suscepta
 cum eo ipso his de rebus con-
 tentione, pro quibus nun-
 quam non cum Stoicis digla-
 diari solent Peripatetici. Prae-
 nimia verò vociferatione, em-
 tiam capitis dolorē, & vehe-
 mentem quidem, contraxisse,
 & in multam usque noctem su-

dasse producta in longum disputatione. Quinetiam iusto lar-
 gius, ut a biuro, po oculis semet inuisauerat: cū hi qui aderant,
 frequentius, ut par est, praebibētes, eundē philotesij prouocasset.

Inf.

καὶ ἀδελφάναια πλείον, ἢ
κατὰ γέροντα, ὡς ἀνα-
σρέψας ἡμεῖς τε, ὡς ἔφα-
σκον, ποικίλ᾽· καὶ μόνον
ἀριθμῷ παραλαβὸν τὰ κρία,
ἐπὶ ᾧ ὁ παῖς κατόπιρ ἰ-
σῶτι παρεδεδόκει· καὶ συ-
μμεσθῆναι ἐπιμελῶς, τὸ
ἀπὸ ἑαυτοῦ κατῆλθε, μηδέ-
να ἑσθέρωτα παραγάλας.
ταῦτα δὲ Μιδου ἡκούσας, ἔ-
πειθετο αὐτῷ, διηγουμένην
τις τῶν μαθητῶν, οἱ καὶ
αὐτῷ ἀνέσχεον μάλα πολλοῦ
λοι. Ἐρ. ἰκράτησι δὲ πῶ-
τερῳ, Ἀκκίνοι; ὁ Διδάσ-
καλῳ, ἢ ὁ Εὐθύδημῳ,
εἴ τί καὶ Ζεῦδον ἔλεγεν ὁ Μί-
δας; Ἀν. τὰ μὲν πρῶτα φα-
σί, ὁ Ερμότιμος, ἀρχομαλα
σέσι γινώσκων, τὸ δὲ ἔρ τελῳ
τῆς νίκης καὶ ἡμᾶς ἔγνω, ὡς
καὶ παραπολὸν ὁ προσβύτης
ἠβέσχε. τὸν γούρ Εὐθύδη-
μον οὐδὲ ἑναμωτί φασιν ἄ-
πιθθεῖν, ἀλλὰ πρᾶγμα παμμέ-
γεστον ἔχοντα ἐν τῇ κρηναῖ
ἐπὶ

Insuper in ipsa cena immo-
destiori crapula quàm se-
ni conuenerat, semetipsum
onerauit, ad id ut domum
reuersus multa euomere cog-
eretur. Solas verò car-
num portiunculas, quas
puero à tergo asistenti in
conuiuio adseruandas des-
derat, numeratas recepit, ne
quem intromitteret magno-
pere interminans. Hæc ita-
que è Meda famulo eius au-
diuit, discipulis quibusdam
commemorante, qui et ipsi,
cum illorum essent non pau-
ci, domum regressi sunt.
HER. Vter verò illorum,
Luciane, obtinuit victo-
rian, præceptor meus, an
Euthydemus? Nunquid eti-
am tale quippiam Midam
commemorantem inaudi-
sti? LVC. Initidò quidem,
Hermotime, diebat illos pe-
nè per omnia fuisse pares.
ipsum verò finem victoriae
tandem penes vos fuisse, ita
ut senex longè fuerit in plu-

gna superior: Euthydemum però inuencium haudquaquã
abisse, nepe qui per magnũ in capite inflicto vulnus haberet.

Cum

ἐπὶ τῷ ἀνασῶν ἡ καὶ ἐκείνων
 κλικός, καὶ πάθεισθαι ἐν ἡβῆ.
 λν. ὁ δὲ πρῆξι ῥάδιον αὐτῶν
 ἐκείνων, ὁ διδασκαλός τῶν
 ὁ βελτίς, ὁ δὲ ἔχει, σκίφορ
 Νεστόρεον τινα κατὰ τὸ ἀνὸς
 τῷ, πηλοῖον κατακίμῳ, καὶ
 οὐτως ἐκρωτισθῶν. Ερ. ἔδωκε, ὁ
 τῷ ἄκως ἐκείνῳ πῶς τὸν μὴ
 ἐβίοντας ἔκινε τῷ κερῆτος
 σι. Λν. ταυτὶ δὲ, ὁ Ερμότι-
 με, πᾶν ἰδλογαῖν τί τῷ πα-
 θῶν Εὐθόδημῳ, ἄνθρω γέ-
 ροντα πρῶτον, ἀόργητος,
 καὶ θυμῷ κερῆτος, σκίφορ
 ἔτω βρωτῶν τῷ χερὶ ἔχονταί,
 ἀπὸ σχολῶν τῷ ἀγομφ, τί οὐ
 διηγῶ μοι ἑτέρω ὄντι, ὁ
 τῷ πρῶτον ὁρμῆς τὸ πρῶτον
 φηδὲ φῆν, ὡς καὶ αὐτὸς, ἡ
 δωατὸν, ἐπισωδοιοποροί-
 λῶ ὑμῖν τὸ ἀπὸ τῷ ἀρ-
 ξάμῳ, οὐ τῷ ἀκλέσθαι
 τε με διπλασθὲ φηλο ὄντων.

Cum enim immodicè esset
 arrogans & contentiosus, nec
 persuaderi vellet, neq; seni se
 præberet facile redarguens
 dum atq; cōvincendum, præ-
 ceptor iuus ille vir optimus
 eidem iuxta accumbēti inusu-
 tata magnitudine & ponde-
 re scyphum Nestoreum, quē
 fortè tenebat in manibus,
 fortiter incutiendo in caput
 illisit: atq; hac quidem ratio-
 ne victoria palmam super-
 rato aduersario obtinuit.

HER. Maeste animo præ-
 ceptor: atqui haud sanè alio
 modo æquum erat agere cū
 his qui recusant cedere me-
 lioribus. LVC. Probabilia
 quidem admodum sunt que
 dicis, Hermotime. Quorsum
 enim attinebat vt Euihyde-
 mus hominem senem exasper-
 raret, alienum ab iracundia,

animoq; longè præstantiorem,
 scyphum insuper tam grans-
 dem & grauem tenentem in manibus? Sed enim oci-
 iam agimus: quid obstat quò minus mihi tuo familiari ex-
 ponis, quònam modo sub initium philosophari incaperis, vt
 & ipse, si fieri possit, communem vobiscum profectiorem
 suscipiam, nunc primùm factò ad eandem exordio? Neque en-
 nim temerè me excludetis à cōmuni iimere hominè familiare.

HER.

ΕΡΜ. εἴ ἤ ἰδιώσας, ὃ Λυκί
 ος, ὃ ψήφον βραχὺ ὅσον διοί
 σεις τῶν ἄλλων, πᾶσιν, εἴ ἴ
 σθι, οἷός σου πάντας, ὡς πῶς σὺ,
 ὡς ὅσον ἴσθου ἄλλος αὐτός.
 ΛΥ. ἰκανόν, εἴ μετὰ ἔκαστον ἔ
 τη γεινοίμην ὡς ἔστι, οἷός σου
 νῦν. ΕΡ. ἀμείβει καὶ αὐτὸς κατὰ
 οἷ γεινῶς ἡρξάμην ἐπιλοῦ
 φῆν. Ἐπειὰ πάλιν ἔστις οὐκ ἴσθου,
 ἐπὶ οἷμαι, οὐ νῦν γεινῶς.
 ΛΥ. ὡσαῦτα ἤ, ὃ Ερμώτιμι.
 ὡς πῶς αὐτῶν ἄλλο, καὶ ὡν, κα
 μί. Δικαιοῦ ἤ. καὶ πρῶτον γέ
 μοι ἔτι ὡς, διδῶς ἄντι λέγει
 τοῖς μανθάνουσιν, λέγει μὴ ὅρ
 θῶς λέγει ὁ δὲ αὐτῶν, ἢ ὅτι
 εἴτε τῶ ἔτι νεώτεροις; ΕΡ.
 εἰ πάντων, οὐ εἶ, λέγει τι βόλῃ, ἐρ
 ῶτα μετὰ ἑνὶ, καὶ ἀντίλεγε, ἔστι
 ἤ ἔτα μάθης. ΛΥ. εἴ γε νῦν ἔ
 Ερμῶν, ὃ Ερμώτιμι, αὐτῶν, οὐ
 εἰ πάντων ὡς ὅσον τυχαῖνας, ἄ
 τὰρ εἶπέ μοι, μίαν ἴσιν ὅ δὲ ὅσον
 ἀπὸ ἐπιλοῦσιν ἄλλο, ἢ τῶν
 βertas, si quid parum rectè dictum illis videbitur : aut non
 hæc libera est natu iunioribus ? HER. Haud admodum tibi
 tamen, si quid vuleris, interea & querendi & contradicen
 di facultatem liberam facio. ita enim facilius perdisces sin
 gula. LV. Euge sanè per Mercurium, ὃ Hermotime, dic mi
 hi, ἐστὶν ἄλλοτε ἄλλοτε ἄλλοτε, videlicet

Stoico

HER. Si modò hæc restitibi
 cordi esset, Luciane, breui v̄
 debis quantum excellas omnes
 cæteros. Pueros, sat scio, οὐ
 πινaberis omnes alios præ te
 tātū ipse ingenio & intelligē
 tia præpollebis. LV. Mihi ve
 rò abundè satis esset, si post
 v̄iginti annos iā exactos talis
 euaderem, qualis tu nunc es.
 HER. Profectò & ego ipse
 cum in tua essem ætate, tunc
 primū ad philosophiam as
 nimū appuli, iā fermè ann.
 40. natus, ἀ quib. te non mul
 tū abesse arbitror. LV. Rem
 ipsam putasti, Hermotime:
 tot enim annos iam habeo.
 Quare si eam iam cōprehen
 sam tenes, age & me adducia
 to: haud enim iniusta postulo.
 Et primū quidem hoc
 mihi responde, est ne philo
 sophiæ candidatis relicta &
 concessa contradicendi li

Ἐρωτῶν ὑμῶν; ἀληθῆ ἰσθ
 ἤκουσ, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς
 εἰσι; Ερ. μάλα πολλοὶ, πρῆπας
 τυπικοὶ καὶ ἐπικολοφοὶ, καὶ οἱ
 τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι,
 καὶ ἂν Διογῆνες ἄποιοι τινὲς,
 καὶ Ἀντιόχους σηλωτὰ, καὶ οἱ
 ἐκ τῆ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.
 Λυ. ἀληθῆ ταῦτα, ποιοὶ, ὡρ
 εἶσι, πόσοι δ, ὃ Ἐρμώτιμει,
 τὰ αἰτα οὐδὲ λέγουσι, ἢ διὰ
 φθορά; Ερ. καὶ πάλιν διαφθο
 ρα. Λυ. τὸ λέγει ἀληθῆς οἶ
 μαι, πάντως περὶ τῶν αὐτῶν,
 ἅμ' ὁ πάλιν, διὰ φθορά γ' ὄν
 τα. Ερ. πάλιν μὲν οὐκ. Λυ.
 ἴθι δὲ ὃ Φιλότης, ἀπόκειναι
 μοι. τῶ πόρτι πισώθεσ τὸ πρῶ
 τερὸν σὺ, ὅποτε ἦας φηλοσφύ
 σων, πομπῶν ὅτι θυρῶν ἀναξ
 πηλαμεσων, πρῆσ οὐ τὰς
 ἀκτας, εἰ τῶν τῶν Σελίκων
 ἦεν. καὶ δι' ἐκείνης ἡξίως ἐσ
 πὶ τῶ ἀρ' τῶ ἡσισθαι, ὡς δὲ
 μόνως ἀληθοῦς οὐσης, καὶ τῶ
 ὁθῆσων ἰμιδὲκων ὄσης τῶν δ'

Stoicorum vestrorum: Nisi enim
 falsa audierim, etiam alios
 complures esse certum est.
 HER. Et valde quidem multi
 sunt: videlicet Peripatetici,
 & Epicurei, & qui Platonia
 titulo philosophiam profi-
 tentur. Sunt item complures
 quoque Diogenis & Antisthe-
 nis affecta, tum etiam ipsius
 Pythagoræ imitatores, & ali-
 j his quoque longè numero sa-
 fiores. LVC. Vera sunt hæc:
 omnino enim illorum magna
 est numerus. Virum autem
 Hermotime, eadem omnes vo-
 no ore dicant, an diversa?
 HER. Diversissima LVC.
 Profum tamen vnum alicu-
 bi esse verum, in quo consen-
 tiant omnes, incredibile est: na-
 ut non omnia pugnent quæ
 ab illis pro vero affirmantur
 HE. Admodum LVC.
 Proinde age, ὁ ἄμικε, hoc
 mihi expedi, cuiam fidem
 habuisti tu sub initium, quando ibas philosophiæ operam
 daturus, cum multas videres ianuas tibi apertas & patentes,
 omnibus alijs progrediendo deuitatis, in Stoicorum potissima
 mium diuertens, tanquam hæc sola vera fuerit, ac illa quæ
 compendiosam ad virtutem viam ingredientibus exhiberet,
 alijs

ἀλλῶν ἐς τρυφὰ καὶ ἀνέξοι
 λαφρασῶν; τίμη ταῦτ' ἵτα-
 μάρεσ' ἰσχυρῶς; καὶ μὴ μοί τὸν
 νῦν δὴ τῶν σαυτῶν ἐνόησ',
 τὸν ἔτι ἡμίθεον, ἔτι θεῶν
 ἡδὴ τὰ βελτίω κείνων ἡμῶν
 πολλοὺς ἡμᾶς δαμάσσειν, ἀπ-
 ἔτος ἀπόκριναι, ὅποι' ἔτι
 ἔσθ' ἀδιδότῃς, καὶ ἀπὸ τῶν
 μέ. Ερ. ὁ σωίημι δ' ἵτις ἔτι
 βύθῃ τῆς Λυκίας. Λυ. καὶ μὴ
 ὁ πάντων ἀγχιλοῦ ἡρόμιου πολ-
 λῶν ἢ ὄντων εὐλοσοφῶν,
 οἷον Πλάτωνος καὶ Αἰσώτου
 καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ ἑκατοντα-
 τῶν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἐ-
 σί, ἔσθ' οὐ πιστῶτες, τὸς μὲν ἄλλ-
 λος ἕως, ἐξ ἑπάντων δὲ περὶ
 λόγων ἄπειρ' ἀνέχουσι. ἀ-
 ξιοῖς καὶ τὰ πάντα εὐλοσοφῶν;
 ἀρα καὶ σὶ ὡσπερ τὸν Χαίρε-
 θῶντα ὁ Πύθι' ἐξέτιμῶν ἐ-
 πὶ τὰ Στωικῶν, ἀείσσει ἐξ ἅ-
 πάντων περὶ πάντων; ἔθ' ἢ
 ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐπ' ἄλλο ἔθ' ἢ
 ἀλλῶν, ὅτι ἐκ πάντων ἀναλαμβάνεις, ὅτι ἐκ πάντων ἀναλαμβάνεις, ὅτι ἐκ πάντων ἀναλαμβάνεις.

alijs omnibus in obliqua
 deusa ducentibus? Quibus
 nam argumentis aut conie-
 cturis hæc tum potuisti de-
 prehendere? At mihi nō eum
 qui nunc es, in animo conci-
 pe, siue semisapientiē, siue ab-
 solutæ sapientiæ Hermiti-
 mum, qui nunc præ multis
 millibus optima discernere
 & iudicare possit: sed ita re-
 sponde ac quispiam homo i-
 diota, qualem tunc agebas,
 aut ego nunc possim. HER.
 Quid sibi hæc tua verba ve-
 line, Luciane, haud intelli-
 go. LVC. Atqui non admo-
 dum obliquū est quod per-
 cōtabar, cum multi sint phi-
 losophiæ principes, videlicet
 Plato, Aristoteles, Antisthe-
 nes: præterea maiores nostri,
 Chrysipus & Zenon, alijsq̃
 complures quotquot tandem
 sunt: euiam inquam credi-
 disti, posthabitis & omisisis
 philo-

φιλοσοφίας περιεργασθῆναι, πλὴν ἀρμόσιον οἶμαι, ἵκασθαι ἑσθλοῦ. Ερ. ἀπὸ δὲ τῶν τοιούτων, ὧν Λυκίαν, ὅτι ἀρμόσιον ὡς ἰσὺς τῶν τῶν ἑσθλοῦ Λυ. πότερον ἔστι ἀξιόλογον θέας συμβουλίας ἢ ἄλλου ἢ ἄλλου, ἢ ἵκανός ὡς αὐτὸς ἂν ἐλάττω τὸ βέλτιον, κατὰ σοῦτ, ἄνω τὸ θεῶν. Ερ. ἔγωγε γάρ. Λυ. ἐκούρῃ καὶ ἡμεῖς ἀρμόσιον τῶν πρῶτον, ὅπως εἰς τὸν ἕκτον ἡμῶν ἀδύνατον ἀρμόσιον, τίς ἢ ἀείσει φιλοσοφία δέξεται, καὶ ἡ ἀληθείαν, καὶ τὸ ἄνθρωπος ἐπιλοῖ, παρὰ τὰς ἀλλοτρίους. Ερ. ἔγωγε φράσω, ἵκασθαι τὸς πλείους ἐπὶ αὐτῶν ὁρμῶντας, ὡς ἕνασον ἀμείνω εἶναι αὐτῶν Λυ. πότερον τινὲς πλείους τῶν Ἐπιπορευῶν ἢ Πλατωνικῶν ἢ Περιπατητικῶν; καὶ ἐμυθεῖσθαι αὐτὸς ἀληθῶς, καθὼς ἐστὶν ἐν τοῖς χρονοῦσι; Ερ. ἀπὸ ἕνασον ἢ ἕνασον, ἕνασον δέ.

quaquam isthuc dicere grauabor. Cum multos viderem ad eandem certatim viam affectantes, facile aestimabam Stoicam philosophandi rationem ceteris esse praestantiore. LV C. Quorum igitur numerosior erat turba, Epicureorum, an Platonicorum, an Peripateticorum? Proinde illos numerasti, velui in ferendis colligendisque suffragijs vsuuenire solet.

HER. Atqui non numeravi, sed coniecturis deprehendi.

¶ LVC.

philosophia ratione & formam cohortandi, quippe cui probe perspectum erat, optimior, quae cuique potissimum congrueret. HERMOT. Nihil tale est, ô Luciane, neque de his inquam Deum consultui. LVC. Quid? an indignam aestimabas hanc rem diuina consultatione? aut ipsa sufficiens tibi videbare, qui quod optimum erat & praestantissimum, per te ipsum posses eligere, non consulto Deo monitore? HER. Ita mihi quidem videbar. LVC. Quin igitur & nos isthuc ipsum doces, quoniam modo statim ab initio quaemus noscere quae optima sit & verissima philosophandi ratio, & quam quispiam praetermissis alijs rectissime eligeret? HER. Ego haud-

Λυ. ὡς ἐκ ἐθέλων διδάξαι με,
 ἀμ' ἔξαπατᾶς, ὅς περὶ τῶν
 τῶν ἀκαμῶ φῖς καὶ πλεῖστα
 κρινῶς, ἀπεκροῦσθαι μέγαν
 πρὸς με τάληθες. Ερμ. ἔμοι-
 νον τῶν, ὅ Λυκίος, ἀμ' ἀ καὶ ἴ-
 κνον ἀπάντων κτηνῶν, ὡς
 οἱ ἢ Ἐπιπέδοι, γλυκὺ θυμοὶ
 ἢ Ἐπιπέδοι ἄσιν. οἱ Πριτα-
 γητικοὶ δὲ ἢ Ἐπιπέδοι ἢ Ἐπι-
 πεδοὶ τινόν. οἱ Πλατωνικοὶ δὲ
 τὴν φωνήν ἢ ἐπιπέδοι ἔσσι.
 πρὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν ποιοὶ ἢ
 φασκοῦν, ὅτι ἀνθρώποι, καὶ
 πάντα γινώσκουσιν καὶ ὅτι ὁ
 γὰρ τῶν ἰατρῶν τῶν ὀδόν, μόνον
 βασιλεὺς, μόνος πάντων, μόν-
 ον ὁ ὄψος, ἢ σιωπῶν ἀπαν-
 τα. Λυ. ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς
 οἱ ἀπὸ δακτύλου ἢ ἀπὸ τῶν.
 ἢ ἢ δὲ ἰκνεῖν ἀπὸ τῶν ἰ-
 πτωσῶν, ἢ ἀπὸ τῶν.
 Ερ. ἔλαμῶς, ἀμ' οἱ ἀπὸ ἔλε-
 γον. Λυ. οἱ ἢ δὲ ἀπὸ τῶν ἰ-
 οὐκ

quod eam viam ingressus, solus diues, solus sapiens,
 breuiter in vniuersum nihil non esset. LVC. Videlicet ista
 tibi de illis dixerunt alij. Neque enim verisimile est hæc il-
 lis de se ipsis prædicantibus, suæque superbè colludantibus
 te credidisse. HERMOT. Non, verùm hæc ab a-
 lijs prædicata audiui. LVC. Facile tamen conjicio hæc di-
 uersa

LVC. Vt quid igitur me tā-
 tope cupientem non doces,
 sed vana spe lactas ac deci-
 pis, affirmans, de tantis res
 bus coniectura & multiuidi-
 ne fretum iudicasse. H E R.
 Non solum hoc quidem, ὁ
 Lucians, sed omnes quoque
 ceteros mortales sæpenume-
 ro affirmantes audiui, Epiz-
 cureos quidem esse corruptos
 delicijs, voluptatumq; ex-
 tremè amantes. Peripateticos
 autem ad rem attentiores, pa-
 randis cumulandiq; diuitijs
 inferuire, & quosdam ex il-
 lis immodicè contentiosos.
 Porro Platonicos arrogan-
 tes, & nimio fastu turgidos,
 gloriaq; cupientissimos. Ces-
 terùm de Stoicis multorum
 semper idem fuit testimo-
 nium, videlicet quòd viriles
 essent, masculo animo præ-
 diu, & nihil illos superet: &

οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ ἀπὸς οὐδεὶς
 ἤθευ οἱ τὰ ἀπὸ φιλοσοφου-
 τῶν. Ep. οὐ γὰρ. Λυ. οἱ δὲ
 ἀρα ἰδιῶται τὰ ταῦτα ἔλεγον;
 Ep. καὶ μάλα. Λυ. ὄρα, ὅ-
 πως ἀνδρὶς ἰξαπατᾷς με, καὶ
 ἔλεγας τὰ λυθῆς, ἀπὸ οἷο Μβ-
 γίτην ἰσαλέγειν ἄντι, ὡς πι-
 σῖσαι ὅτι Ερμότιμῳ ἀνὴρ
 σωτήρ, ἐτι τὸ γιγνόμενος τῶ-
 σαράκωντα, πρὶ φιλοσοφίας
 καὶ φιλοσόφων ἀνθρώπων, τοῖς
 ἰδιότητος ἰπύσων, καὶ κατὰ
 τὰ ἄπ' ἑκάστου λεγόμενα ἐ-
 ποιᾷτο πλὴν ἀρεσίου, καὶ τὴν φη-
 τόνων ἀξίω. ὅ γ' ἴσως οὐσαμι
 ἐπιταῦτα λέγουσι. Ep. ἀπὸ οἷ-
 οθα, ὅ Λυθῆς, καὶ οἱ ἀπὸ μὲν
 νόμ' ἰπύσων, ἀπὸ καὶ ἐμοῦ ὡ-
 ἑώρων γ' ἀνδρὶς νοσῆτος βα-
 λιστοῦ, ἀναβιβνυμῆτος ἀνα-
 λῶς, φροῦσιστοῦ ἀπὸ, ἀίρητο
 πῆς, ἐφ' ἧς ἡστέλας τῶς πᾶσις,

ὅτι γ'

uersa secta & opinionis af-
 firmasse neminem. Quare an
 illi quos tu te audiuisse præ-
 dicas, è numero philosophā-
 tium fuerint, nescio. H. E. R.
 Ne ij quidem. L. V. C. Prom-
 de homines idiotas hæc di-
 xisse credibile est. H. E. Et
 valde quidem L. V. C. Ob-
 secro, vt iterum me deceptū
 ab omni spe deijcere soleas:
 neque verum sermonem ex-
 ponis, sed existimas te cum
 Margita quopiam insulso
 & stupido verba facere: vt
 planè persuasum haberem,
 Hermotimum virum singu-
 lari præditum cū ingenio
 tū industria, anno nunc na-
 tum 40. hominib. tamē idō-
 tis de sapientiæ studio, de q̄
 viris philosophiæ candida-
 tis credidisse: illorumq̄ in-
 ductum testimonio & præ-
 dicatione, rectiore via philosophantium electionem fecisse.
 neq̄ enim ista tibi prædicanti facile crediderim. H. E. R. V. At
 ne hoc quidem te fugiat, Luciane, me non solum credidisse
 alijs, verum mihi quoq̄ ipsi. Etenim conspiciebam illos hone-
 stè & ornate incedentes, splendide & decenter amictos, nun-
 quam non certis commentationib. cogitabundo animo inten-
 tos, aspectu tetricos & terribiles, ⁂ demissa barba, & longa

ἔδρ' ἀβρόδρ, ἔδρ' αὖ πωδνυῖς
 τὸ ἀδιωφορὸν ὑπερκεπάλλον,
 ὡς ἐκπληκτὸν εἶναι, καὶ λιω-
 κὸν ἀτεχνῶς, ἀπὸ ἐπὶ τοῦ μέ-
 σοσ' ἀτασήμεατο, ὃ δὲν ἀει-
 σον ἀπαντῶν εἶναι φασιν.
 Λυκ. ἄρ' οὐκ ἠρξέμεν ἔδδω
 ποιδνύας αὐτὸς, ἀ μικρῶ πρό-
 οδρ' ἐλεγορ' αὐτὸς ἑωρακί-
 ναι τὸρ σὸρ διδωκακαον, ὃ
 Ἐρμότημι, πρὸ ἄλλοι, οἶον δια-
 νέζουτας, καὶ ἀπαντῶντας πρι-
 κρῶς, καὶ εὐλονεύας πωδνυῖς
 εἰδούτας ἐν τοῖς ξυνοσίους, καὶ
 τὰμα, ὃ ἐπὶ δ' ἀκνωταυ; ἢ
 τῆστωρ ὀλιγορ' ὅι μικρῶ, ἀχρῶς
 ἄρ' ὀνσπῆς ἢ ἀναδογῆ, καὶ ὃ
 πῶζων βαθὺς, καὶ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 ρά; καὶ πῶς τὸ λοιπὸν ἄρα ἢ
 χαμῶ τὸ βὶ λεονα, καὶ εἰς ἄθ-
 μλω ἀκείβῃ τ' ὀστώρ, ὡς Ἐρ-
 μότημιός φησι: καὶ γὰρ ὄψ' ὀχη-
 μάτωρ, καὶ βαδισμάτωρ, καὶ κ-
 ρῶς

coma venerandos, nihil
 molle aut parum virile,
 aut circa delectum ali-
 quid admittentes, quod
 quidem alijs stuporem indu-
 ceret, aut plane videretur im-
 pudens & Cynicum, sed in
 media & regia via consti-
 tutos, quæ quidem ab omni-
 bus affirmabatur esse opti-
 ma. LVC. A Nunquid igi-
 tur & hæc illa quæ paulò
 antiè præceptiosem facientem
 me vidisse testabar, ipsos
 designantes vidisti? videli-
 cet fanori & usura serui-
 entes, amarulenter & con-
 tentiosè mercedem à disci-
 pulis exigentes, in conuiujs
 aut colloquijs immodestè &
 pertinaciter digladiantes, a-
 liasque quæcunq; indecorè ple-
 runq; peccare consueuerant.
 Aut fortasse harum rerum
 nullam curam habendam es-

se existimas, modò vestitus sit probè mundus, & nisi de com-
 positus, & barba profunda prolisq; in capite cæsaries? Qua-
 re in posterù, vi video, hic nobis certus erit canon & regula
 rectè philosophantes exactè cognoscendi, quem videlicet pro-
 ponit Hermitimus: oportet, quæ omnino ex habitu mundio-
 re, grauioreq; incessu, & capillo prolisio, optimorum co-
 gnitionem

παρ' ἄλλων ἄλλοι τὸ ἀεί-
 σους; ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταύ-
 τα, μὴ δ' οὐκ ἔρανος, ἢ, καὶ
 φρονητικὸς τὸ πρόσωπον,
 ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἀφ' ἑαυ-
 τῆς; ἀλλ' ὅρα, μὴ καὶ ταύ-
 τα, ὃ Ἐρμότιμ, πάσας
 πρὸς με, παραβῶν ἢ ἕξει
 πατὴρ ἢ σωτήρ. Ερ. ἔστι
 τί τούτ' ἔφησθα; Λικ. ὅτι
 ὃ γὰρ ἀνδραγαθῶν ταύ-
 τῶν ἕξασιν ἴσθαι, τὴν ἀ-
 πό τῶν σχημάτων. παρα-
 πολὴν γούρ' ἔκείνο ἀσχημο-
 νίαι, καὶ τὰς ἀναβολὰς
 ἰσομιάται, Φαδίου τινός,
 ἢ Ἀλκαμύρου ἢ Μύρον ἢ
 πὲρ τὸ ἀμορφότατον ἔκασ-
 τῶν. εἰ δὲ καὶ ὅτι μολι-
 σσὶ καὶ τελευτῶναι τὸς τὸς
 τὸς, τί ἂν πάλαι τις, εἰ τυφ-
 λὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφῆν;
 τὸ ἄλλο τὸ τὴν ἀμείνον πε-
 ράσειν περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι σὺ
 μα, ἢ τὸ βῆσιμα ὁρᾶν δ' ἄνα-
 μῶν;

quid ille aget, qui visu captus, philosophiæ perdiscens
 de desiderio tenetur? Qui enim fieri possit, vi in ha-
 bendo delectu non tota via aberret, cum neque habi-
 tus neque incessus perspicendi facultatem habeat?

gnitionem sumere. Itaque
 cui hæc desse viderimus,
 neque ille tetricus fuerit,
 aut perpetuis intentus co-
 gitationibus obambulaue-
 rit, reprobandus, & ni-
 hili aestimandus est. Sed
 vide, Hermotime, ne &
 hæc illudendi gratia ad
 me dixeris, periculum fa-
 ciendo, num deceptum me
 esse sentiam. HERMOT.
 Quorsum istud dicis? LVC.
 Quod hæc, ô bone, Bre-
 cilius statuarum sit cogni-
 tio atque indagatio, quam
 tu ab habitu sumendam es-
 se dixisti. Omnino enim
 illa habitu ferè sunt elegan-
 tiores, & amictu ornatiores,
 quas aut Phidias quispiam,
 aut Alcamenes, aut Myron
 ad pulcherrimum absolu-
 ta formæ archetypum ex-
 presserit. Quòd si etiam ma-
 ximè inde coniectura capi-
 enda est in illis dignoscendis,

ἦν; Ἐρ. ἀπ' ἑμοιγε ὁ πῶς
 τυφλὸς ὁ λόγος, ὁ Λυκίγι,
 οὐδὲ μοι μέλα τῶν Ἰουδαίων.
 Λυ. ἔχλω μὲν, ὁ κρείσσιν, λοι-
 νόσ τι τὸ γνώσιμα ἄναι τῶν
 οὕτω μεγαλοῦν, καὶ ἅπασιν
 κρείσιμον. πῶς δὲ δονῆ, οἱ
 μὲν ἔξω ἡμῶν φιλοσοφίας με-
 νειώσιν οἱ τυφλοὶ, ἐπέπερ
 μὴ ὁρῶσι. καὶ τοὶ ἀναγκῶσιν
 λῶ τοῖς τοιούτοις μάστιγι φιλο-
 σοφῶν, ὡς μὴ πάλιν ἀχθοῖν.
 Ἐπιπῆ συμφορῶν οἱ δὲ δὴ
 βλήσονται, λῶν πάλιν ὄξυ-
 στερῶσ ὄσι, τί δὲν δυνάσται
 σωσθῶν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀ-
 πόγι τῆς ἔξασθῶν ταύτης πι-
 εβολῆς, ὁδὲ βόλομα ἁπῶν,
 τοιούτοις ὄσιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώ-
 μης τῶν ἀνθρώπων ἔρωτι πῶς
 σῆσιν αὐτοῖς, καὶ ἡξίους ἀμέ-
 νων. γινώσκαι τὰ τῆς γνώ-
 μης; Ἐρ. καὶ μέλα. Λυ.
 πῶς οὐδ' οἶός τε σοὶ λῶ, ἀφ'
 ὄσιν

HER. Ego verò, ὁ Λυ-
 ciane, non ad cæcos verba
 facio, neque illorum mihi
 quicquam curæ est. LVC.
 Atqui conveniebat, ὁ βο-
 ne, ut tantarum rerum,
 addeoque omnibus neces-
 sariarum cognivi, commu-
 nis quædam esset cog-
 nitio. Sed enim quando ua-
 tibi videtur, ἀ philosophi-
 phiæ commercio cæci ex-
 elusi maneant, posteaquam
 orbati sunt oculis: tamen si
 cum primis operæ precium
 mihi videbatur, illos præ
 omnibus alijs philosophiæ
 studio incumbere, ne ac-
 ceptam amissi visus calamita-
 tatem ferrent immodera-
 tius. Ceterum illi qui pro-
 be vident, etiamsi fuerint
 perspicacissima oculorum a-
 cie præditi, quoniam pacto
 ea quæ in animo testata sunt,
 peruidere possunt ab illa

externa vestitus mundicie? Nisi enim me fallat animus, tale
 quiddam est quod dicturus sum, nimirum te paranda & colligē-
 da sapientiæ cupidine cum istiusmodi viris conuersari, vix
 ea indices auerta, cumulatius euadas melior. HERMOT.
 Et maximè quidem. LVC. Què igitur tibi promptum fuit,
 atque

ἔργον ἴσηθα ἰκάνων τῶν γυνω-
 ευσμάτων διορθῶν ἢ ὀρθῶς φι-
 λοσοφῶσα, ἢ μὴ οὐ γὰρ φιλέ-
 τὰ τοιαῦτα οὐκ ἔσθ' αὖν
 ὄντα, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ
 ἔρ' ἀφανῆ καί μιν, λόγους καὶ
 σωστικούς ἀναδανύμενα, καὶ
 ἔργους τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόνις.
 ὁ γὰρ Μῶμος, ἀκήκοας, οἴμαι,
 ἂν τινα ἠτιμῶτο τῷ Ἡφαιστοῦ,
 εἰ ἢ καὶ, ἀλλὰ οὐδ' ἄκουε. φησὶ
 γὰρ ὁ μὲν ὅ, ἰέσσα Ἀθλωαῶν ἢ
 Ποσειδάωνα ἢ Ἡφαιστον ἰστῶ-
 χυίας οἶε, καὶ τὸν μὲν Ποσει-
 δῶτα, τῶν ῥόν τινα ἀναπαλάει,
 τὴν Ἀθλωαῶν ἢ, οἰκίαν ἱπποῦ
 σαρ ὁ Ἡφαιστὸς ἢ ἀνθρώπων
 ἄρα σωσῆσθαι. καὶ ἰσέσπερ
 ἐπὶ τὸν Μῶμον ἴκον, ὅρ' ἔπερ
 Διναστέω πρὸ ἐθνῶν, θρασυ-
 πῆγος ἰκάνος ἰκάνου τὸ ἔργον
 ἢ ἢ ἀπ' αὐτῶν, ἂν τινα ἠτιμῶτο,
 πρὸ τῶν ἄρ' ἐν λέγειν, ἰσῶ
 τῶ ἀνθρώπων δὲ τῶ ἐμὲ μῶτα,

καὶ
 domum excogitasse: porro H Vulcanus hominem composu-
 it fabricavitq;. Cæterum ubi iam ad Momum ventum esset,
 quæ certaminis arbitrum & expensorem elegerant, & ille sin-
 gulorum opera diligentissimè inspexisset: I in alijs quidem quæ
 reprehenderit, superuacaneum fortasse foret referre: il-
 lud tamen in hominis opificio potissimum * calumniatus est.

atque adeò factu possibile,
 ut ab ijs ipsis quas dixisti
 cognitionibus, philosophan-
 tem aut secus perspiceret?
 Neque enim ista perinde
 solent propalam esse conspi-
 cua, sed sunt abstrusa valde,
 atque adeò in obscuro repo-
 sita, quæ multis vix oratio-
 nibus & congressibus, po-
 streamin verò opibus consi-
 milibus licet animaduerte-
 re. D Qualia enim Momus
 in Vulcano reprehenderit,
 opinor aliquando inaudi-
 uisse te: quòd si me fallit o-
 pinio, audi iam nunc. sic e-
 nim habet E fabula: nimi-
 rum Mineruam, Neptunum,
 & Vulcanum contentio-
 nem inter se suscepisse de
 artificij principatu & præ-
 stantia: atque ipsum quidem
 F Neptunum taurum es-
 fixisse, G Mineruam verò

καὶ τὸν ἄρχιτέκτονα ἐπέπλη-
 ξε τὸν Ἡφαιστὸν, διότι μὴ καὶ
 θυεῖδας ἐποίησεν αὐτῷ· κατὰ
 τὸ εἶρημον, ὡς ἀναπισταδης
 σῶν, γνώμα γίνουσαι ἅπασ-
 σιν ἃ βόλεται, καὶ ἰπινοῖ, καὶ
 εἰ ψύλλεται, ἢ ἀληθεύει· ἰκα-
 νῶ δ' ἔν, ἅτε ἀμύδων ἄνων,
 ἔτω πρὸ τῶν ἀνθρώπων δι-
 γνοῖτο· σὺ δ' ἵππερ τὸν Λυ-
 κία ἵππερ διεθορκας, καὶ ὄρα
 τὰ ἔνθον, ὡς ἴσμε· ἴσθ' τὸ εἶρ-
 νο, καὶ ἀνέφεται· ἴσθ' τὰ ποδω-
 τας ἀδελφία μὴ μόνον ἃ βέ-
 ληται, καὶ ἃ γινώσκαι ἴκα-
 σθ', ἀλλὰ καὶ πότρε ἃ μεί-
 νων ἢ χέρων. Ερ. πάλαι, ὡ
 Λυκίε, ἰγὰ δὲ κατὰ θεὸν εἰ-
 λόμω, καὶ ὁ μεταμέλαι μοι τ'
 ἀρίστως, ἰκανὸν δὲ τὸ πῆρ
 γῶν ἰμέ. Λυ. ὁ μὲν ἐκ ἄν-
 ποῖς, ὡ ἰταίρε, καὶ πῆρ ἰμέ,
 ἀλλὰ πρὸς μὲ πρῶτολολ.
 μόνον ἐρ ποτῶ ὡ σαρφετῶ;
 Ερ. οὐδὲν γὰρ ἄν σοι ἀρίστως,
 ὡ ἄρ ἄνω. Λυ. ἐν ὡ γαθῆ.
 ἀμ.

atque ipsum quidem archite-
 ctum Vulcanum nō medio-
 criter percussit, K quod arti-
 fex L non in pectore ostiola
 quaedam addidisset, quibus
 apertis & reclusis perspicuū
 fieret omnibus quid ille ve-
 lit, aut in animo strueret
 & cogitaret: num mentire-
 tur, an verum diceret. Atque
 ille quidem velut caecutiens
 sic de hominibus statuit: tu
 verò nobis ipso etiā M Lyn-
 ceo ei perspicacior, qui, sicu-
 ti videtur, per pectus ipsum
 quae intus sunt, cernis: sumq̄
 tibi aperta omnia, adeò ut
 non solum ceriò teneas quid
 quisque veli aut cogitet, ve-
 rum etiam vter sit melior
 aut deterior. HERM. Tu
 quidē, Luciane, ludos ex me
 facis: ego verò Apollinis du-
 ctu & auspicio delectum ha-
 bui, neque prorsus electio-
 nem moror: atque haec qui,
 de suis Hermotimo. LVC.

Attamen ne sic quidem mihi
 dignaris exponere, ô amice, sed me in ima vulgi fece versan-
 tem superbè contemnis. HERMOT. Nihil fortasse il-
 lorum tibi placebit, quae dixero. LVC. N Nequaquā, ô bone,
 verum.

ἄρ' ἔστιν ἐθέλων ἀπ' αὐτοῦ, ὁποῖον
 ἄρ' ἔστιν ἀρεσίων. ἐπὶ δ' ἔρ' οὐ
 ἐκὼν ἀρεσίων, καὶ φρονίως ἡ-
 μῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γυνοίμεθα
 τοι φιλοσοφῶσαντος. ἐγὼ πα-
 ράβωμαι, ὅπως ἄρ' οἶός τε, ὃ
 κατ' ἑμαυτὸν ἐξαρῆν τὴν ἀ-
 κελῆν περὶ τῶν κείων, καὶ
 τὴν ἀσφαλιστάτην ἀρεσίαν.
 ἄκουε δ' ἢ οὐ, ἢ βέβαια. Ἐρ. ἀπ-
 λὰ βέλομαι, ὃ Λυκίον ἴσως
 γάρ τι γνώσιμον ἔρ' εἶ. Λυ.
 σκόπε δὲ, καὶ μὴ κατ' ἀγνο-
 σης, ἢ παντάπασιν ἰδιωτι-
 κῶς ἀναστῆναι αὐτό. ἀνάγκη
 γὰρ ἔσται, ἐπεὶ μὴ οὐ θέλων
 ἄφ' ἑσέων ἀπ' αὐτοῦ, ἐκ δὲ ἀμα-
 ρου. ἔσα δὲ μοι ἢ μὴ ἀρετὴ
 τοιῶν εἶ τι, οἷον πόλις
 τις, ἢ δαίμονας ἐχθεσὰς τὸς
 ἱμπολιτομοχθῆς (ὡς φάσιν ἄρ'
 ὃ διδασκαλῶν ὁ οὐδ', ἐκ δὲ
 θεῶν ποθὲν ἀφ' ἡμῶν) ἄφ' ἑσέων
 ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείως
 ἅπαν.

lud manifestius & disertius explicare grauaris. Itaque vir-
 tutem urbis instar esse fingas volo, quæ ciues habeat hones-
 tissimæ & integerrimæ Rempubliacam administrantes, quem-
 admodum tuus quoque præceptor, qui isthuc aliquando
 peruenit, idem hoc affirmare non dubitat: præterea sum-
 ma sapientia viros exornatos, magno infractoque animo

verum nihil eorum vis di-
 cere, quod me delectaturum
 esset. Et quia tu me ce-
 las de industria, nobis in-
 uidens, ne forte tibi pares
 euadamus, si philosophiæ
 indaganda studio operam
 nauaremus: periculum fas-
 ciam, si quo modo fieri pos-
 sit, ut per me exactam iudici-
 candi rationem, minimeque
 fallibilem delectus haben-
 di viam inueniam. Quo-
 circatu, si uolueris, arre-
 ctis auribus attento fac sis
 animo. HER. Prorsus
 isthuc volo, ὃ Luciane: for-
 tassis quiddam scitu dis-
 gnum dicturus es. LVC. At
 vide ne naso me suspendas,
 si illud omnino rusticè &
 ineptè proposuero. Ita enim
 factò opus esse video, pos-
 steaquam tu qui harum re-
 rum es multò peritior, il-

ἅπαντας δικαίους, σώφρονας,
 ὀλίγον θεῶν ἀφροδύτας. οἷα
 δὲ ποτὰ γίνονται παρ' ἡμῖν,
 ἀρταφούτων καὶ βιασομέ-
 νων, καὶ πλεονεκτόνων, ἕδρ
 ἄν' ἄλλης, φασίην, ἐν ἰκάνῃ
 τῆ πόλει τοιμώμενον, ἀπὶ
 ἐν ἐρῶν καὶ ὁμοιοῖα συμ-
 πολιτεύονται, μάλα ἀκότως.
 ἂν γὰρ ἐν ταῖς ἀμείναις πόλεσιν,
 οἶμαι, τὰς εἰσείας καὶ φιλονει-
 κίας ἐγέρει, καὶ ἄν' ἔνεκα
 ἐπιβουλεύσιν ἀπὸ ἡλοιοι, ταῦτα
 πάντα ἐν ποσῶν ὄντων ἐκεί-
 νοις· ἔσθ' ὅτι χρυσίου ἔτι,
 ἔτι ἰδρονῶς, ἔτι δόξας ὀρθῶσιν,
 ὡς ἀφ' ἐριθείας περὶ αὐτῶν,
 ἀπὸ πάσαι τῆς πόλεως ἐξε-
 δυλάσασιν αὐτὰ, ἐκ ἀναγ-
 κῆς ἢ ἡνσιμῶσι συμπολι-
 τειάσιν, ὡς γαλῶν τι-
 να, καὶ παννολαίμονα
 βίον βίδοι, ξυῶ ἰδνομίῃ καὶ
 ἑσάτητι καὶ ἰκονθείῃ, καὶ τοῖς
 ἄλλοις

cuius momenti ista apud illos habenda sint, verum iam olim
 hæc in vniuersum, tanquam parum necessaria existiman-
 tes ad bene gerendam Rempublicam, vrbe eiecerunt. Ita-
 que tranquillam quandam & omnibus modis felicem de-
 gunt vitam, bonis legibus, æqualitate, libertate, & omnibus
 denique

præditos, iustitiæ seruantis-
 simos, modestia admirandos,
 parum infra Deorum condi-
 tionem consistentes. Cuius-
 modi multa apud nos desi-
 gnantur, rapina, violentia,
 iniuria, habendi cupidine:
 eorum flagitiorum me tan-
 tillum quidem quemquã au-
 dere in ea vrbe conspice-
 res, sed pacati & concor-
 des Reipublicæ munia si-
 mul obcunt & admini-
 strant. Nec iniuria. Ea ea-
 nim quæ alijs in orbibus se-
 ditionū & factiosarum cons-
 tentionum concitandarum
 occasionem suppeditant,
 quorumque gratia alter al-
 terum clandestinis petit in-
 sidijs, ea inquam omnia
 è medio illorum sublata
 & remota sunt. Neque e-
 nim aut aurum, aut volu-
 pates, aut honores ha-
 bent in precio, tanquam ali-

ἄλλοις ἀγαθοῖς. Εἴ τι ἔν, ὃ
 Λυκίῳ, ἔκ ἀξίον ἀπαντας ἐξ
 πιθυμέν, πολίτας γίνεσθαι ἢ
 ζεῖαυτος πόλεως, μὴτε λέμας
 τῶν ἰαπολογοφομῶν ἢ ἐν τῇ ὀ-
 δῶ, μὴτε πῶς τὸ μένος ἢ χόος
 ἐν ἀπαγορεύοντας, εἰ μὴ δὲ
 σιν ἀφικόμενοι ἰγγραφήσιν
 καὶ αὐτῶ, καὶ μεθ' ἑξῆς ἢ πολι-
 τείας; Λυ. οὐ Δί' ὃ Ερμότιμ,
 πάλῳ μάλιστ' ἐνί τῶν σπε-
 λασίων, ἢ δ' ἄλλων ἀμεινυ-
 τίων, ἢ μὴτε παρὶδ' ἢ ἐν
 τὰ ὅθ' ἀπιλαμβανομένης, πο-
 θὴ ποιῆσθαι λόγον, μὴτε πάλ-
 λων ἢ γούων, ὅτ' ἔστιν, ἐπι-
 κριτεχόντων καὶ λαθραμεισο-
 μῶν ἢ πικλᾶδι. ἀπὸ μάλι-
 σα μὲν λέξιόνος παρακαλῶν
 ἐπὶ τῶ αὐτῶ ὀδῶν, εἰ δὲ
 μὴ ἰθελοισιν, ἢ μὴ δυνάμτο,
 ἀρσισάμωρον αὐτὸς, χω-
 ρῆν ἐνδὲ τῆς πανοδύμο-
 υθ' ἰκάνος πόλεως, καὶ αὐτὸ
 ἀπ' ἑξῆς τὸ ἰμάτιον,
 ἀτὸς

denique bonis institutam.
 HER. Quid igitur, ὃ Lucia-
 ne? annon tibi videtur æ-
 quisimum esse, ut omnes cer-
 tatim eius urbis ciues fieri
 desiderent, ita ut iuineris tam
 laboriosi molestiam pro nis-
 hilo reputent, neq; temporis
 longinquitate victi animum
 despondeant, certò & con-
 stanter persuasum habentes,
 se omni euicta difficultate in-
 ciuium numerū relatum iri,
 eiusq; politiæ se participes
 futuros? LVC. Sane per Ioa-
 uem, ὃ Hermotime: omnibus
 omnes neryos in hoc inten-
 dendos esse arbitror, cate-
 ra verò negligenda. Nec pa-
 triæ tenaciter nobis inhæ-
 rentis magna cura haben-
 da est: neque valde moueri
 decet aut franzi animo, pa-
 rentum aut liberorum nos
 detinentium comploratio-
 nibus: sed & illi pari o-
 pera ad eandem profectiōnem nobiscum suscipiendam
 cohortandi sunt. Quòd si aut sequi nos recusauerint, aut
 per etatem non potuerint: illis relicti & posthabiti, res
 etià ad urbem omnium felicissimam animosè tendendum
 erit, reiectis etiam vestimentis, si eisdem amicti detineremur,
 illic

ἂ τὸ ἐπαλημυροί, κατ' ἄ-
 κοισιν ἐσούμενον ἐκείσ'· ἔγὼ
 δέ τ' ὅ, μὴ σί τις ἀρχαίως, καὶ
 ζυμῶν ἐκείσ' ἵκοντα. ἦ δὲ
 γὰρ ποτε καὶ ἄποτε προσβύ-
 τε ἀνδρὸς ἡκουσα διελθόντ' ὅ,
 ὅπως τὰ ἐκείν' πράγματα ἔχοι,
 καὶ μὲ πρὸ ἤρην ἐπιδοά οἱ
 πῶς πῶ ὄλιγ' ἡγήσομαι ἦ
 κούτος, καὶ ἐλθόντα ἐγγράψω,
 καὶ φιλιῶν ποιήσασθαι, καὶ
 φραπίας μεταδώσειν τῆς
 αὐτῆς, ἵνα μετα πάντων ἐδου-
 μονοίω. ἀπ' ἐγὼ ἐκ ἐπιβό-
 μω ἡ' ἀνοίας καὶ νιότη-
 τ' ὅ τότε, πῶς πρὸς καὶ δεκά
 σχεδὸν ἔτ' ὄν' ἴσως ἦδ' ἄρ' αὐ-
 τὰ ἦ δὲ ἀμφὶ τὰ πῶς αἶσα,
 καὶ πῶς τὰς πόλεις τῶ ἄρ.
 ἔλεγε δ' ἔρ' πρὸς τῆς πῶ-
 λιος, ἢ γὰ μὲν ἡμεῖς, ἀπ' ἄρ' ἔ-
 ποδα, καὶ ἦ δὲ καὶ τὰ δέ,
 ὅς ξύμπαντων ἦδ' ἐπὶ πῶς
 καὶ ξύνοι ἔσιν, αὐθιγῶς δ' ἔ-
 λεί, ἀπ' ἄρ' καὶ βαρβάρους ἐμ-
 πολι-

præ portis consisterem. Porro de ciuitate, si rectè commes-
 mini, cum alia multa, tum hæc quoque prædicare solebat,
 quemadmodum omnes eius vrbis incolæ essent aduenæ &
 peregrini, nec vllus esset indigena. Quin etiam illud addebat,
 non parum multos in eadem Republica versari barbaros,

illic haud dubiè conuestien-
 di. Neque enim periculum
 est ne quis te cò nudo cor-
 pore delatum exclusurus sit.
 Iam enim & aliàs virum
 multa canicie reuerendum
 differentem audiui, qui-
 nam illic se res haberent:
 meq; magnopere cohorta-
 batur ille, vt me sibi ad vrbe
 eunti comitem adiungerem.
 siquidem pollicebatur itine-
 ris ducem se fore, & quòd
 me ciuitate donare vellet,
 vnumq; ex tribulibus face-
 re, suo adscriptum sodaliis,
 adeò vt nulla non ex parte
 bene & feliciter agerem.
 Ceterùm ego id etatis rectè
 monenti non obtempera-
 bam, stultiitia & rudibus
 annis dehortantibus: non-
 dum enim egressus eram
 annum quintum & deci-
 mum. Fortassis si secutus
 fuissèm, iam in suburbio aut

πολιτεύεσθαι πομπῆς, καὶ δόξας
 καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς
 καὶ πρῆκτους, καὶ ὄλους, μοτίε
 χερ τῆς πόλεως τὸν βουλό-
 μῃον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐ-
 τοῖς ἐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιῆ-
 σθαι τῶν ἰσχυρῶν, ἐδὲ ἀπὸ
 σχημάτων, ἢ μεγέθους, ἢ
 λαμπρῶν, ἐδὲ ἀπὸ γένους, ἐδὲ
 λαμπρῶν ἐν πλοῦτον, ἀπὸ
 ταῦτα μὲν ἐδὲ νομιθεῖσθαι παρ
 αὐτοῖς, ἀπὸ τῶν δὲ ἐκαστῶν πῶς
 τὸ πολιτικῶν γινώσθαι σωφρο-
 σιν, καὶ ἐπιθυμιᾶν τῶν λα-
 λῶν, καὶ νόμον, καὶ τὸ ἀλι-
 παρῆς, ἢ τὸ μὴ ἐνδύειν, μὴ δὲ
 μαλακιοῦσθαι πομπῆς τοῖς
 δυσχερεῖσι, κατὰ τῶν ὁδῶν
 ἐντυγράνοντα. ὡς ὅστις ἄν
 ταῦτ' ἐπιδέξῃται καὶ δι-
 ξείνοι, πορρωδῶν ἄρχι πῶς
 τῶν πόλεων, αὐτίκα μάλα
 πολιτικῶν ὄντα τῶν, ὅστις
 ἄν ἢ, ἢ ἰσοτιμον ἅπασιν τὸ ἴ-
 χέρων ἢ ἐρέτων, ἢ ἰσοσα-
 πιδος, ἢ ἀγνῆς, ἢ δόξας,
 ἢ ἰδῶ.

ἢ ἰδῶ. que itaque præstiterit, ex-
 posuit: ubi primùm urbem attigerit, actuum in civium
 communionem assumitur, quicumque tandem fuerit, pa-
 trem experturus honorem. Porro peior an melior, an
 nobilis, an ingenerosus, an servus, aut liber, aut an prorsus
 infimæ

& servilis conditionis ho-
 mines, informes, modicos,
 pauperes, breuiter nemi-
 nem non eius Reipub. fore
 participem, quem penes
 modò voluntas esset eò tene-
 dendi: quandoquidem illis
 morem ciuitate donandi ada-
 uenas, affirmabat non su-
 mi aut ab externa cultus &
 vestitus elegantia, aut à cor-
 poris proceritate & formo-
 sitate, neque à generis splen-
 dore, aut claris maioribus,
 sed ea pro nihilo astima-
 ri apud illos. Oportere tam-
 en eos qui ciuitatis ius in-
 dipisci velint, intelligentia
 instructos esse, rerumq; ho-
 nestarum tangi cupidine,
 labore non frangi, nullis
 voluptatum illecebris
 capi, neque effeminari aut
 emollefcere rebus dubijs
 & difficilibus inter eun-
 dum ingruentibus. Quis-
 que itaque præstiterit, ex-

ἢ ἐλάθειρ Θ', ἢ δὲ ὄνας εἴν, ἢ
 λέγειν ὅτι ἐν τῇ πόλει. Ep. ὄρας,
 ὃ Λυκίη, ὡς ἰσχυρῶν, ἢ δὲ
 περὶ μικρῶν λέγων, πολι-
 τῆς ἐπιθυμῶν γυνῶν καὶ
 αὐτὸς οὕτω λαλῆς καὶ ἐνδοί-
 μων Θ' πόλεως; Λυ. καὶ ἴδ'
 αὐτὸς, ὃ Ερμώτιμι, τῶν αὐ-
 τῶν Γεϊρῶ, καὶ ἔν ἐστὶν ὃ, τι
 ἄν μοι πῶς ζύτων ἐξέξιμι
 γυνῶν, εἰ μὴ δὲ πωλεῖσθαι
 ἢ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδῆν ἄ-
 πασι, πάλαι ἄν, ἐν ἴδι, μηδὲν
 ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἕκαστος αὐ-
 τῶν, καὶ ἐπιπολιτῶν μὲν ἄν ἐκ
 ποικῶ. ἐπὶ δὲ, ὡς ἡμῶς φασ-
 τε, αὐτῶ, καὶ Ἡσιόδ' ὃ ἔρα-
 ψῶδὸς, πᾶν πῶρ ῥῶ ἀπό-
 κρισαι, ἀνάγκη συτῆρ ὁδόν
 τῶν ἄρσων ἐπ' αὐτῶν καὶ
 ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ ἐν οἷα
 οὐ οὕτω γλυκῶν ποιεῖν; Ep.
 καὶ πῶς ἄν ἄλλως ἐλθοί τις;

Λυ.

quam verò (quemadmodum vos perhibetis, nimirum tu, & Hesiodus ille rhapsodus) valde procul hinc remota est: operæ precium mihi esse videtur, ut & viam ipsam quæ rectâ nos ad urbem ducat, inuestigemus; nec minus operæ & studij in duce quamoptimo deligendo ponamus, An' non ita quoque tibi faciendum videtur, Hermotime?

HERMOT. Et quinam alia ratione eò quis perveniret?

LVC.

infimæ sortis & conditio-
 nis homo sit, in eacivitate
 ne nominantur quidem.

HERM. Hinc perspicere potes, Luciane, quòd non temerè aut pro rebus ficulneis tantos sudores perferam, cum ad eò felicis & exoptatæ Reipub. civis fieri concupiscam. LVC. Et O ego quidem harum rerum communi tecum cupiditate teneor: atque haud scio, an quicquam sit quòd perinde præ his mihi votis expetendum putem. Iam si in propinquo urbs sita foret, & omnium prospectui exposita: iam olim, ut scis, nulla animi ambiguitate præpeditus, eam fuissem ingressus, inq̄ ea mul- tum iam temporis versan- do contrivissem. Postea

ΛΥ. ἐκὼν σοὶ μὲν ἐπὶ τὸ ἄπει-
 σχησῆσθαι, καὶ φάσκει ἀδύνατα,
 ποτὴν ἀφροσύνην τῶν ἡγεμονέ-
 νων· ποτὸς γὰρ ἴσθιμι παρὰ
 σαῖσι αὐτόχθονες, ἐκείθι γέ-
 νασθαι ἔτι λέγουσι. ὁ δὲ γὰρ
 μὲν ἓ μίαν καὶ ἡ αὐτὴ φανερ-
 τα, ἀπὸ ἀποκατὰς διαφοροί,
 καὶ ἔστιν ἀπὸ ἡλικίας ὁμοίαν ἢ μὴ
 γὰρ ἐπὶ τὰ ἰσότηα, ἢ δὲ ἐπὶ
 τῶν ἑωφίερων ἰσότηα, ἢ δὲ ἐπὶ
 τὰς ἀρετὰς, καὶ ἀπὸ ἡ
 θύ τῆς μισομυθείας. καὶ ἡ μὲν
 εἰς λαμάνων καὶ φυτῶν, καὶ
 σκιᾶς, ἐνυδρῶ καὶ ἡλιᾶ,
 ἔστιν ἀντίτυπον ἢ δύσβα-
 τον ἔχουσα. ἢ δὲ πικρῶδης
 καὶ τραχῆα, ποταμῶ ἡλίον,
 καὶ ἡλίου καὶ ἡλίματον περὶ
 φαινύσα. καὶ ὅμως αὐτὰ πᾶ-
 σαι περὶ τῶν πόλεων ἀξίον λέ-
 γουσι, μίαν ὄσαντες τὰ ἐναν-
 τιώματα τελευτῶσαι, ἔνθα δὲ
 μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀρετὰ ἔστιν.
 ἔφ'

aspera, multum exhibens viatoribus cum suis tum ar-
 doris, tum etiam laboris & molestiae. Et tamen omnes il-
 la cum multae sint, ad eandem urbem quae una est, tendere
 perhibentur, tamen si sint inter se diversissimae. Inde in-
 credibilis animum meum habet perplexitas & haesitantia.

Etenim

LVC. Nonne vides igitur
 immensam multitudinem pro-
 mittentium & affirmantium
 se viae peritos esse? Mula-
 ti enim ad hoc parati cir-
 cumstant, quorum nemo
 non se indigenam esse persan-
 ctè deierat. Caterum non
 esse unam tantum viam, il-
 lud apparet liquidò, sed
 innumeras & valde diuer-
 sas, nec quaequam habentes
 in quo inter se conues-
 niant. Nam haec quidem ad
 occidentalem plagam ver-
 git, illa ad solem exorientem:
 mox altera ad Septen-
 trionem viatorem ducit, al-
 tera verò rectè ad Meri-
 diem. Rursus haec quidem
 per florida prata, & molles
 plantas sub umbra amae-
 na & delectabili, nihil ha-
 bens asperitatis aut diffi-
 cultatis: altera autem pe-
 tricosa, & omnibus modis

ἴφ' ἰὼ φῆ ἀρ' ἔλθω αὐτῶν,
 αἰὲρ κατὰ πλὴν ἀρχὴν τῆς
 ἀπραγῆς ἕκαστος ἴφιστος, ἴφ
 τῆ ἀσόδου μέλα τις ἀξίοντι
 εἴ οὔριμα τε πλὴν χῆρα, καὶ
 πῶς ἔπειτα κατὰ πλὴν αὐτῶ ἀ-
 κήρῳ, λήρων ἕκαστος αὖς
 τῶν μόνων πλὴν ὑδάτων ἀ-
 λείφα, τὸς δ' ἄλλους πλανᾶς
 ὄδα, μίτη αὐτὸς ἐκλυθῶ-
 τας, μίτη ἄλλους ἀγῆσα ὄδα
 δλωκαμῆρας ἀκαλυθῆσαντας.
 ἡφ' ἐπι τὸν πλεῖστον ἀφίκο-
 μου, ἡφ' κἄν τὰ ὅμοια
 ὑποχρῆντα περὶ τ' αὐτῶ ὄδα,
 ἢ τὸς ἄλλους λακίση, ἢ ὁ παρ'
 αὐτῶ ὅμοιος, καὶ ἕξ ἄσπας
 τῶν, τε δίνω πλεῖστον τῶν
 ὄδων καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐ-
 τῶν, ὃ μετρίως ταραχάμεν,
 καὶ ἀκρῆν ποιεῖ, καὶ μάλι-
 κα οἱ ἡγεμόνες ὑπερβῆταις
 νάμφοι, καὶ τὰ αὐτῶν, ἕκασ-
 τος ἐπαινεῖν ὄδον. ὃ φῆ οἶδα
 ἢ τινὰ πρᾶπορῶν, ἢ τῶν
 μακροῦ ἀπολεθῆσας, ἀφίκοι-
 μω

animuntque meum incertum diuersè distrahunt, maxime
 verò duces ipsi præter modum vociferantes, dum quisque
 sua immodicis laudibus deprædicat. Neque enim calleo in
 quam declinans, aut quem potissimum ex ducebus secutus, vr-

Etenim in quacunq; fortè
 fortuna incidere, virum quæ-
 piam circa ingressum diuersi-
 tuculi consistentem offendo,
 antiqua virtute & fide ada-
 mirandum, statim in introi-
 tu accedeni manus porris-
 gentem, vehementerq; co-
 hortantem, vt ipsius viam
 ingrediar. vsque adeo cer-
 tatum vnusquisque illorum
 se compendiose viæ gnarum
 esse iactat idemdem, alios
 verò tota via aberrasse, ne-
 que vnquam eò peruenisse,
 neque aliorum insequenti-
 um duces esse posse. Tans-
 dem vbi proximum accesser-
 o, audio & illum de viâ
 sua magnificè pollicentem,
 alioq; maliciosè vituperans
 tem. Ad eum quoque mo-
 dum facit is qui buie vicis-
 nus est, & sic demceps omnes
 reliquit. Hinc itaque viarum
 multitudo & diuersitas non
 mediocriter me conuertant,

ἢ ἄν' ἰδέσθαι σὺ ἀπὸ τῆς ἀρε-
 τῆς γὰρ προαδοιοπορη-
 κέσθαι, ὃ Λυκίην, πιστεύσας
 ἐν ἄν' σφραγῆς. Λυκ. τίσι
 λέγεις, τοῖς κατὰ πόλιν ὅς
 ἀδὲν ἰδούσιν, ἢ τίτι τῶν ἡ-
 γιμόνων ἀποκορύφουσι; αὐ-
 τὸς γὰρ ἰδέσθαι τὸ αὐτὸ ἀπορο-
 εῖν ἄν' ἡ μορφή ἀναφανέ-
 ται, ἀπ' τῶν πραγμάτων ἐπὶ
 τὸς ἀνδρας μετ' ἡλιθιοῦσι. Ερ.
 πῶς ἴδοιτο; Λυκ. ὅτι ὁ μὲν
 πλὴν Πλάτωνος ἀπὸ τῶν
 καὶ σωδοιοπορίας μετ' αὐ-
 τοῦ, ἐκείνου ἰπανέσται δευ-
 λονότι ὁ δὲ πλὴν Ἐπικούρου ἐκεί-
 νου, καὶ ἄλλοι ἄλλοι οὐκ ἔ-
 πλὴν ἑαυτῶν. ἢ πῶς ἴδοιτο, ὃ
 Ἐρμώτιμ, ὅς ἔστι; Ερμ. πῶς
 γὰρ ὅ; Λυκ. ὃ δὲ ἴδω ἀπὸ τῆς
 σῆς μετ' ἡς ἀρετῆς, ἄν' ἴτι
 ὁμοίως ἀγνοῶ τὸ μάλλον καὶ
 πιστεύσας τῶν ἡδοιοπορῶν ὅ-
 ρον ἴδοιτο καὶ αὐτῶν, καὶ αὐ-
 τὸν

bem accedere queam. HER.
 At ego te, Luciane, ab om-
 ni hesitatione liberabo. Ete-
 nim haud facile, si ijs, qui
 ante nos idem iuineris con-
 fecerunt, fidem habueris,
 aberrabis LVC P Quibus
 tu habendam fidem dicis?
 aut quem ex ducebus sequen-
 ti sunt? aut per quam viam
 ingressi sunt? Iterum enim
 nobis sub alia forma eadem
 apparet animi perplexitas,
 à rebus ad homines trans-
 latis. HERM. Quoniam
 modo isthuc dicis? LVC.
 Quoniam quidem qui in
 Platonis viam digressus est,
 & illo duce se in viam dea-
 dit, illum haud dubie lau-
 daturus est. rursus qui Epi-
 curum ducem sibi sequen-
 dum elegit, Epicuri. ita
 omnino alius aliam com-
 mendabit: tu verò vestram
 omnibus alijs præferes. Aut
 non ita futurum esse, Hera-

motime, credendum est? HERM. Et cur non? LVC.
 Proinde ab ancipiti animi perplexitate me non liberat, cum
 etiamnum ignorem ex viatoribus Q cuinam potissimum fi-
 des adhibenda sit. Video enim unumquemque illorum, & in

τὸν καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς
 περιπαρευόμενος, καὶ ἐκείνῳ ἐ-
 παυνοῦσα, καὶ λίγρον ἰσῶς αὐτῆ
 μόνῃ ἀγὰ ἐπὶ πῶ πόλιρ. ὁ
 μὲν τοῖς ἔχῳ ἀδελφῶν ἢ ἀληθῶ
 φησὶν ἀπὸ ὅτι μὴ ἀφίπαι
 πρὸς τὴ τέλῃ, καὶ ἔδῃ τινα
 πόλιρ, δῶσω αὐτῶ ἴσος. ἢ δὲ
 ἐκείνῳ ἔδῃ, καὶ ἔχῳ, ἐν ἣ
 ἐπιθυμῶν ἐγὼ τε καὶ σὺ πο-
 λιτοῦσασθαι ἡδέως ἐς Κόριν-
 θον ἰθὺν, ὅδῃ ἐς Βαβυλῶνα
 ἀριόμῃν ὅ οἶτοα Κόρινθον
 ἰωρακίαι, ἀδελφῶν ἰμοιζῶν ἐν
 ἔτι. ἐν ἧρ πάσις ὁ τινὰ πό-
 λιρ ἰθὺν, Κόρινθον ἔδῃ, ἔ-
 γῃ ὁ μόνῃ πόλις ἔδῃ ἢ Κόριν-
 θῶ. ὁ δὲ δὲ μάλις ἐς ἀπρα-
 εἶαν με καθίστησι, ἐκείνῳ
 δῃ, τὸ ἀδελφῶν, ὅτι πάσα ἀ-
 νάγκη μίαρ ἔιναι πῶ ἀληθῶ
 ὁ δῶν καὶ ἧρ ἢ Κόρινθῶ μία
 δῃ, ἀ δὲ ἀπαι πάντα ἄσῃ
 μᾶλλον, ἢ ἐς Κόρινθον ἀγῶσ-
 σιν ἢ μὴ τῆς δῆσ σφόδρα πα-
 ραπαῖοι, ὅς οἶδοαι καὶ πῶ ἐς
 Ἰνερ.

vnam atq; aded veram esse viam, siquidem nec plures quam
 vna Corinthus est, alia autem quoquo genitium magis via-
 torem quam in Corinthum perducunt. Nisi quis usque adeo
 delirus esset, & mente captus, ut putaret & eam que ad

Hypere

ipsum & ducem eius, vnius
 tantum via fecisse periculum,
 ac illam laudare, affirman-
 tem hanc solam esse, quae per-
 ducat ad orbem. Ego autem
 num verum dicas, scire non
 possum. Quod enim ad fi-
 nem aliquem delatus sit, &
 civitatem quandam conspe-
 xerit, forsasse illi haud diffi-
 culter concesserim: caterum
 num illam viderit, quam or-
 portebat, in cuius Republi-
 ca ego & tu versari concu-
 piscimus, in Corinthum de-
 lati, ille autem Babylonem
 profectus, Corinthum se vi-
 disse putarit: hoc quidem es-
 tiamnum mihi incertum est.
 Neque enim ille qui aliquam
 civitatem vidit, statim &
 Corinthum vidit: siquidem
 non sola Corinthus est civi-
 tas. R. Quod autem omnium
 maxime me facit animi ins-
 certum & ambiguum, illud
 est, quod sciam necessario

Υπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰν-
 δὸς ἄγουσιν, εἰς Κόρινθον ἐκ-
 λαν. Ερμ. καὶ πᾶς οἶόν τε, ὃ
 Λυκίην, ἀπὸ γῆ ἀπαχόσαι ἄ-
 ρα. Λυκ. ἐκ τοῦ, ὃ καλεῖ Ερ-
 μώτιμι, ἢ μιν ἄς λέει βουλήσ,
 ἐπὶ τῶν ἀρταίων τῶν ὀδῶν τε
 καὶ ἡγεμόνων. ἐκ τούτου δὲ τὸ
 τοῦ λόγου σοῖσσομεν, ἵνα ἄρ-
 ἡμᾶς οἱ πόδων φέρωσι, ἐκεί-
 σι ἀπὸ μὲν, ἐπὶ τῶν ἄλλων ἄρας,
 ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγού-
 σης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶν. ἢ
 βακτρῶν ἀπὸ τῶν ἐκ γῆ ὀδῶν
 ἐκείνου καλοῦσ ἔχα, τὴν τύχην ἐκ
 πικρίας, ὡς τάχα ἄρ τὴν ἀ-
 εἰς τὴν ἐνομήσιον, ἢ καὶ ἄνω
 ἐξ ἐτάσας ὀρμησάντων ἐπὶ
 μίαν τῶν ὀδῶν, ἐκ τινασού.
 Αἰωατὸν μὲν γὰρ καὶ τούτου γέ-
 νηδα, καὶ ἴσως ποτὶ ἐγγύ-
 ἐν τῶ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δὲ
 γέ ποτὶ τῶν ὄτων μετέλωρ
 ἐκ οἷμα δὲν παραδόως ἀ-
 ναρτήσμεν, ὅτι ἐκ τῶν λόγων
 δὲ κατακλέσμεν τὴν ἐπίδα,
 ἐπὶ

Hyperboreos, & eam quæ
 ad Indos tendit, in Corin-
 thum recto tramite perdu-
 cere. HERM. Quoniam pa-
 cifico hoc fieri possit, ὃ Lucia-
 ne, cum alia aliud tendat.
 L.V.C. Proinde, ὃ bone Herra-
 motime, non mediocri opus
 est consilio in eligendis cum
 vijs, tum ducibus. Neq; illud
 vulgò iactati prouerbij com-
 mittendum est, ut si quocun-
 que nos pedes duxerint, eò
 inconsulto abeamus: quomo-
 do ita haud dubiè decepti,
 pro Corintho ad Babylo-
 nios aut Bactra abiremus.
 Atqui ne hoc quidem valdè
 mihi consultum factum viden-
 tur, ut fortunæ tantam rem
 committamus, tanquam opem
 fortasse apprehenden-
 tes, si citra omnem viarum
 exactam peruestigationem,
 in vnam aliquam quamcum-
 que tandem temerè irrueret-
 mus. Nihil enim obstat quò
 minus & fieri possit, & fortasse iam olim in tanta tempo-
 ris longinquitate factum est. T Haudquaquam verò æquum
 esse opinor, ut tam inconsideranter de rebus ad eò magnis
 spem abijciamus, aut ita in angustum coactam cōstringamus
 00 2 virgul.

ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παρομίᾳ φη-
 σὶ τὸν Αἰγᾶον ἢ τὸν Ἴονιον
 ἀπὸ τῆς αἰτίας ἀποδοῦναι. ὅτι ἔδ'
 αἰτίας αἰμὴ ἀρ' ἀνδρός τῶν
 τύχῳ, ἢ τοξάνου καὶ ἀκον-
 τίσουσα, μὴ πάντως ἔτυχε
 τοῦ ἀληθοῦς, ἔνδ' ὅτι ἔρ
 μέλοισ τῶς ψάθεισιν. ὅτι
 ἔδ' ὅτι Ὀμηκεῖα τοξότη ἴπυρ-
 ζῆν, ὡς ἔειπε τῶν πειλάδα
 κατατόξουσα, ὁ δὲ τῶν μί-
 ευνθοῦ ἔπειτα, ὁ ἔπειτα, οἴ-
 μα. ἀπὸ παραποῦν ἔκῃνο
 ἀπολογίαν τῶν ποικῶν,
 φρασεῖσαι, καὶ πειρασι-
 σθαι τῶ τοξάνου ἰππίσιν, ἢ
 πάντας ἔκῃνο τὸ ἔρ ἔξ ἀπᾶν-
 των. ὁ δὲ λέγει τῶν ὅτι ὁ μί-
 κρός, ἢ ἀντὶ τῆς ἰπ' ἀπὸ ἀ-
 ζήσης, ἢ τῶν πειρανημεῖων
 μίαν ἀνοσοῦντο ἰππίσιν
 μῆ, ἰππίσιν ὅτι ἀμᾶνον αἰρέ-
 σθαι τῶν τύχῳ ἰπῆρ ἰ-
 μῶν, εἰλάσιν οἰμα ὅτι ἔξ ἀ-
 νασπῆσαι ἔτι, καὶ ἀνασπῆ-
 σαι ὅτισιν ῥάδιον, τῶ ἀπαξ

ἐπὶ δὲ
 iunam meliorem pro nobis electam esse. Opinor au-
 tem in tali re comparatione utendum, & demonstrandum
 esse. Neque enim promptum & facile est reuocare curs-
 um, saluumque & incolumen retrò euadere, sed quis
 soluta

virgultea scapha (quod a-
 iuni) Aegæum aut Ionium
 transmittere volentes. Nes-
 que enim rectè aut proba-
 biliter fortunam incusare-
 mus, si sagittando & iacu-
 lando non profus affecuta
 sit veram illam viam, vnam
 nimirum inter tot infinitas
 falsas & erroneas existen-
 tem: quod nec Homericò
 quidem sagittario concess-
 um fuit, qui cum debuisse
 fer columbam arcu fixam
 deicere, lineâ vincula rupit:
 opinor autem fuisse Teu-
 crum. Sedenim hoc nullo
 magistratiōi consentaneum
 est, spem habere multa vul-
 nerandi, & iaculo petens
 di, quam omninò illud v-
 num ex omnibus: quoniam
 periculum non medio cre est,
 si pro recta & compendio-
 sa via in vnam ex erratis-
 cis & deus imprudentes
 incideremus, sperantes fors

ἐπιδῶ τῆ πλοῖου τῆς αὐτῶν,
 τὰ ἀπόρα λυσάμεν. ὁ δὲ ἀν-
 ἀνάγκη ἐν τῷ πλάγῃ δια-
 φερόμεθα ναυτιῶντα ὡς τὸ πο-
 λὺν, καὶ δειδιότα, καὶ καρμ-
 βαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάου. δεικνύ-
 οντες ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεύσειν, ἀ-
 ναβάντα ἐπὶ σκοπῶν τινα,
 σκέψασθαι, ἀπιφορέοντες καὶ
 εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἁγίου Κό-
 ρινθίου διαβουλεύσειν ἑαυτοὺς, καὶ
 ἐν Δία λυθιρνήτων ἕνα τὸν
 αἰετοῦ ἐκδιέξασθαι, καὶ ναῦν
 ἐν παραστάσει διαβουλεύσειν πρὸς
 τὴν κενότατον ἐλύθονα. Ἐρ. ὅτω
 γὰρ ἄμαρον, ὃ Λυκίαν, παρα-
 πολὺν. πολλοὶ οἰδοῦσι, ὅτι ἄ-
 πάντας ἐν ἐκκλήσει περιελθόντες,
 ἐν ἁπλῶς ἀνέμοις, ὅτι ἕνα μόνον
 ἀμείνους, ὅτι λυθιρνήτας
 ἐμπαροσέροντες τῶν Στοικῶν.
 καὶ λὺν ἐκδιέξασθαι ἀφικέμεθα
 ποτὶ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοισι
 ἐψη, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ
 Ζεῶντος ἰχθυῶν προῖον, ὡς
 ἔα.

soluta naui mari se semel
 commiserit: verum necessa-
 rium est, in pelago fluctuum
 arbitrio iactari & circum-
 ferri, nauseantem ut pluri-
 mum, & metu perculsum,
 capiteque marinis fluctibus
 grauium. Aequum verò
 fuerat, sub initium prius-
 quam vela ventis permisiss-
 set, conscensa specula ex-
 plorare si mare esset nau-
 gabile, & secundus flaret
 ventus Corinthum naviga-
 re volentibus. Et per Io-
 uem quidem gubernator
 quispiam optimus summo cū
 iudicio illi deligendus fue-
 rat: praterè nauis satis fir-
 ma conquirenda, quæ tan-
 tis fluctibus & cursui par
 esse potuisset. HERMOT.
 Est quidem, Luciane, quod
 dicis, nō improbandum. Ve-
 rùm enimverò hoc satis cer-
 tō scio, quòd si etiam per cir-
 eulum omnes ad vnum accesseris, non tamen alios iuuenies
 neque duces meliores, neque gubernatores maiori peritiā
 præditos quàm Stoicos. Atque si animus tibi est aliquen-
 do Corinthum perueniendi, illos sequendos esse putabis,
 per Chrysippi & Zenonis vestigia incedendo. X alioquē

ἢ ἀδύνατον. Λυκ. ὁρᾷς ἔν-
 το, ὡς λουδὸν, ὃ Ἐρμῶτιμι, ἔπι-
 ρηκας, ἔπει οὐδ' ἄν οὐτὸ καὶ ὁ
 τῷ Πλάτῳ ξυοδοιοπορῶν,
 καὶ ὁ Ἐπιέρω ἰπόμυθ' ἢ οἱ
 ἄλλοι μὴ ἀπειθεῖν μὲ ἄς τὴν
 Κόσινθορ, ἢ μὴ μετ' ἱαντ' ἔλα-
 σθ'. ὡς τε, ἢ πᾶσι πισώμεν
 καὶ, ὅπρ' ἡλιότατον, ἢ ἀπι-
 σεύρομοίως μακρῶ ἢ ἄσφα-
 λιστατον τὸ τοῦτορον, ἄρξιν ἄν
 ἔνρωμυ τάλυθῆ ἡπισγνόμε-
 νορ, ἔπ' ἄφ' ἔρε, ἢ καθάπρ' νῦν
 ἔχω, ἀγνωσῶν ἔτι ὄσις ἐξ ἁπάν-
 των ὅσιν ὁ ἀληθῶν, ἔλοίμην
 τὰ ὑμῖντιρα, ὅτι πισώσας, ἀν-
 ἔπι φιλῶ, ἄτάρ' ἄδναγε ἔδλοτι
 τὰ τ' Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁ δὲ μ
 ὁδοιοπορῶσαντι ταύτῳ, ἔπ' ἔλα-
 θεῶν τις ἀναβιῶναι ποίησαι
 Πλάτωνα ἢ Πυλαγόραμ, καὶ
 Ἀριστοτέλῳ, ἢ τὸς ἄλλοις, οἱ δὲ
 περιεάνθ' ἰρωτῶμυ, ἢ νῦν
 Δε

numero verum diceret, vestrae seclae me addicerem, habita
 tibi fide viro amico & familiari, attamen Stoicæ saltem phi-
 losophiæ perito, tantumque vnicam illam viam ingresse:
 postea verò deorum aliquis ab inferis in vitam reuocaret Pla-
 tonem & Aristotelem, præterea etiam alios omnis generis
 philosophos: illi autem circumstantes interrogarent, & per-
 louem

frustra hanc viam tentabis.
 LV C. Annōn sentis, ὃ Her-
 moime commune quiddam
 te dixisse? haud dubie enim
 hoc ipsum dixerit & quis-
 que qui communem cum Pla-
 tone viam ingreditur, & qui
 Epicurum ducem sequitur,
 insuper & alij, me videli-
 cet Corinthum nunquam
 venturum, nisi cum illorum
 aliquo itinere memet accin-
 gam: ita ut necessarium mihi
 esse videam, aut omnia
 sine discrimine credere,
 quod absurdissimum est: aut
 omnibus iuxta diffidere,
 quod quidem multò tutissi-
 mum esse opinor, donec ve-
 ra pollicentem inuenerimus.
 Y Age verò, si quemadmo-
 dum nunc ignarus sum, e-
 tiamnum certum non ha-
 bens, quinam ex omnium
 philosophantium ordine &

Δὲ ἀς δικασίμων ἀγαθῶς
 τῶν ὑβριῶν ἕκαστος δικα-
 ζοῖτο λέγοντας ὅτι βίητις ἄν-
 κῆρ, τί πάθῃ, ἢ τί τι πάθῃ
 πεισάσας, Χρύσιππον καὶ Ζή-
 νωνα προτίμησας ἡμῶν, πε-
 σθητέων ὄντων παραπολὸν,
 ἅθες ἢ πάλω γνωρίζεις, μή-
 τι λόγῳ μεταδὸς ἡμῶν, μήτι
 παραθεῖς ὄλω, ἢ φασὶν ἄ-
 ταῦτα λέγοντες, τί ἄν ἀπει-
 νοῦμεν αὐτοῖς, ἢ ἱσαρίσει
 μοι, ἄν ἔπα, ὅτι Ἑρμοτίμῳ
 ἰπέδω, ὅλω ἀνδρῖ; ἀλλὰ
 φασὶν ἄν, οἳ δὲ ὄτι, ἡμῆς, ὅ Λυ-
 κίν, ἐχέσθῃ, τὸν Ἑρμοτίμον
 ἔτομον, ὅσις ποτὶ ὄπα, ὅδε ἐκ
 πᾶν ὅ ἡμῶν ὅσα ἐν ἐργῶ ἀ-
 πάντων καταγινώσκων, ὅ-
 δὲ ἰρήμω ἡμῶν καταδια-
 τᾶν, ἀνδρῖ πεινῶσαντα μίαν
 ὅδον ἐκ φιλοσοφίας, καὶ ὅ-
 δὲ ταῦτω ἴσως ἀπειθῶς κα-
 τανόσαντι. οἳ δὲ γε νομο-
 θέται, ὅ Λοκίν, ἐχέτω πθε-
 σάλλοι ὅτις δικασίως ποιεῖν,
 ὅδε τῷ ἱέρειον μὲ ἀκούων,
 τὸν

Z Sedenim legum conditores, ὅ Luciane, ad hūc modū nō im-
 perant faciendum iudicibus, nimirum ut aliter tantū audito,

Iouem quoque in ius pertra-
 ctum contumelia accusa-
 rent, dicentes: Quid verò
 passus es, optime Luciane,
 aut à quo persuasus Chrysi-
 pum & Zenonem nobis, qui
 multò anti fuerimus, propo-
 sueris, homines heri & pau-
 lò anti natos, cum nos ne-
 que sermonis participes fe-
 ceris, neque profusus quæ lo-
 quamur tentaris? Quòd si
 hæc ab illis dicerentur, quid
 nam illis responderem? An
 satis mihi i fore existimas, si
 dixerò me ab Hermotimo
 viro familiari ita persuasum
 esse? Atqui dicerent, sat
 scio: Nos verò, Luciane,
 quis ille sit Hermotimus,
 iuxta cum imperiis ignora-
 mus, sed neque ille nos no-
 uit: quare æquum non fuit,
 omnibus in totum repudia-
 tis nos indicta causa condem-
 nare, fidem dantem viro vni-
 cam tantum in philosophia
 viam, sed neq; illam fortasse
 exactè satis perspectā habuit.

τὸν δ' ἔτιρον οὐκ ἴσθ' ἡ-
 γαρ κίερ αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔ-
 ξυμψέραμ, ἀλλ' ὁμοίως ἀμ-
 φοῖν ἀπροῦθου ὡς ῥῶον ἀν-
 τεξέτατον ἰὸν τοῦ λόγου, ἵν-
 εἰσκόποι τὰ πηθεῖ τε καὶ φαν-
 θῆ καὶ λέγῃ μὴ εἶναι σοιῶ-
 σιν, ἰσθ' ἡ δὲ διδασίη ὁ νό-
 μος ἂν ἔτιρον ἀκασίηον.
 τοῖσδε, ἅλα ἀνδρῶν αὐ-
 τός. ἢ τὰχ' ἂν τις αὐτῶν
 καὶ προσοροτό μοι, ἀπὲ μοι,
 λέγων, ὦ Λυκίε, εἴ τις Αἰ-
 θίοψ μὴ δὲ πῶτος ἀμους ἀν-
 θρώπου ἴδων, οἷοι καὶς ἴσα
 ἦν, εἴθ' τὸ μὴ ἀπὲ δὲ μνηκί-
 σαι τὸ παράπαν, ἔν τινι
 συμῶσι τῶν Αἰθίοπων δι-
 στυεῖσθε, καὶ λέγοι μὴ δὲ
 μὴ θὶς γῆς ἀνθρώπου εἶναι
 πακὸς ἢ ξανθός, μὴ δ' ἀπό-
 τι, ἢ μίλανας, ἀρα πιδόσι-
 τ' ἂν ἐπ' αὐτῶν; ἢ ἄποι τις
 ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρὸς βυ-
 τήρων Αἰθίοπων, οὐ δὲ δὲ πῶ-
 θῶν τῶν αὐθούτων, οἷδα;

ὁ δὲ
 bor aut flauos reperiri, neque ullius alterius coloris quam
 nigros: nunquid alijs fidem suis dictis faceret? Diceret
 autem ad illum quispiam ex senioribus Aethiopibus. Tu ve-
 re vnde haec cognita & explorata affirmas, audacissime?
 neque

alteri facultas pro se lo-
 quendi ea, quae ex vsusu
 esse intellexerit, non con-
 cedatur: verum utrunque
 iuxta audiendum esse pra-
 scribunt, quò facilius di-
 uersis sermonibus inter se ex-
 aminatis & perpensis, quae
 vera, quae falsa sint, inue-
 nire queant. Quod nisi sic
 factum fuerit, permit-
 tit lex appellandi liberta-
 tem, ut in aliud iudicium
 ea transferantur, quae illos
 loqui par est. α. At si quis
 piam fortasse illorum me in-
 terrogaret, dic mihi, in-
 quiens, ὦ Luciane, si quis
 Aethiops, qui nunquam as-
 lios homines conspexisset,
 quales nos sumus, propterea
 quòd nunquam peregrè ex-
 tra patriam profectus sit, in
 quadam corona & conuen-
 tu Aethiopum pertinaciter
 affirmaret, diceretque nus-
 quam gentium homines al-

οὐ γὰρ ἀπεδίμησας παρ' ἡ-
 μῶν οὐδαμῶς, οὐδὲν δὲ δια-
 τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἰδας
 ἔποιάσι, φαίλω ἄρ' ἔγωγε δι-
 καιαίρω τῆσαι τὸν προῶν-
 τιν; ἢ πῶς, ὦ Ερμότιμ,
 συμβουλάσας; Ερ. οὐτα. δι-
 καιώτατα γὰρ ἐκπλήξαι δος
 καὶ μοι. Λυ. καὶ γὰρ ἔμοις
 γέ, ὦ Ερμότιμ, ἀπὸ τὸ με-
 τὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα ἂ ὀ-
 μοίας καὶ σοὶ δόξῃ· ἐμοὶ μὲν
 γὰρ καὶ τοῦτο πάντων δοκᾷ.

Ερ. τὸ ποῖον; Λυ. ἰπάξῃ
 ἀηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φέσθ' ἐπὶ
 με ὡδ' ἔπος, ἀναλαγορ τοί-
 νω κέσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκί-
 νε, τὰ Στωϊκῶν μόνον ἔ-
 σθας, καθάπερ ὁ σὸς ἐστὶ
 οὐτ' ὦ, ὦ Ερμότιμος, ἀπ' ἀ-
 μύσας δὲ μηδὲ πώποτε, μὴ
 τίς Πλάτωνος, μὴτε παρὰ
 τὸν Ἐπίκουρον, μὴ δὲ ὅπως
 πρὸς ἄλλον τινά. ἂ τοίνυν λέ-
 γοι,

C I A N. Nempe vir ille pro-
 babiliter inductione inferet dicturus: B Ergo absurdè proposi-
 tus est nobis quispiam, Luciane, qui saltem Stoicorum pla-
 cita calluerit: quemadmodum amicus ille tuus Hermotimus,
 cum nunquam peregrè profectus, neq; ad Platonis Academiã
 se contulerit, neque apud Epicurum diuernerit, neque omnino
 cum alio quoquam familiaritatem contraxerit. Itaq; si dixerit

neque enim unquam à no-
 bis suscepta ad exteros po-
 pulos profectioe peregrina-
 tus es, neque per Iouem
 qualia apud exteras natio-
 nes sint, unquam peruestigã-
 sti, aut presens oculorum
 testimonio didicisti. An ve-
 rò hunc senem non rectè &
 grauiter sentire prædica-
 rem? Aut quid tu consilij
 in medium adfers, Hermoti-
 me? HER. Imò verò tuæ

sententiæ assentior: iustissimè enim mihi videtur eius
 temeritas ita posse compeisci.
 L V C. Et quidem mihi, ὁ
 Hermotime. Ceterum quod
 posthac dicturus sum, quo-
 modo tibi mecum conueniat,
 scire non possum: mihi qui-
 dem & illud iam valde per-
 suasum est. HERMOT.
 Qualenam illud est? L V-

C I A N. Nempe vir ille pro-
 babiliter inductione inferet dicturus: B Ergo absurdè proposi-
 tus est nobis quispiam, Luciane, qui saltem Stoicorum pla-
 cita calluerit: quemadmodum amicus ille tuus Hermotimus,
 cum nunquam peregrè profectus, neq; ad Platonis Academiã
 se contulerit, neque apud Epicurum diuernerit, neque omnino
 cum alio quoquam familiaritatem contraxerit. Itaq; si dixerit

ροι, μηδὲ οὐτὸ λαὸν αὐτῶν,
 μηδ' ἀληθῆς παρὰ τοῖς ποτα-
 νοῖς, οἷα τὰ πλὴν Στωϊκῶν ἐστὶ, καὶ
 ἂ ἐκείνη φησὶν, οὐκ ἀγνώ-
 ρως θρόνος ἔναι δόξαι σοι,
 περὶ πάντων ἀφανόμενος,
 καὶ ταῦτα, ἐν ἡδύς, οὐδ' ἄλλω-
 ποιῆξ' Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον
 πόδα προσέθωπ; τί βούλη,
 ἀποκείνωμαι αὐτῶ; τὸ ἀλη-
 θεϊκότερον ἔκείνο Ἀηλαδῆ, ὅτι ἡ-
 μῆς τὰς μὲν Στωϊκῶν καὶ πᾶ-
 ρον ἰκμανθάνομεν, ὡς ἄρ' κα-
 τὰ ταῦτα φιλοσοφῶν ἀξίω-
 τος. οὐκ ἀγνοῦμεν δὲ καὶ τὰ
 ἑκὼ τῶν ἄλλων λεγόμενα; ὅ-
 ρ' Ἀιθίοπων ὃ καὶ ἕνα με-
 ταξὺ καὶ Ἀιγύπτου πρὸς ἡμᾶς,
 καὶ ἀναπέτῃ γε αὐτὰ, προ-
 οδὸς αὐτός. ἢ νομίζεις ἔνταυ-
 θα σιωπῆσθαι ἡμῖν τὸς ἀμ-
 φὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθα-
 γόραν καὶ Ἐπίκουρον, καὶ
 τὸς ἄλλους, οὐχὶ δ' ἀναγε-
 δάσασθαι ἄν ἑαυτῶν πρὸς ἐ-
 μὲ; οἷα ποῖα, ὃ Λυκίος,
 ὅτε πρὸς σου ὁ Ἐρμότιμος;

ἄξιον.

etiam alios? Annōn in risum soluti iure optimo ad me dices
 veni: Quātiānā facit familiaris tuus Hermotimus, ὃ Luciane,

quā

rit nihil ita pulchrum aut
 ita verum inueniri apud
 omnes reliquos, qualia Stoicis
 eorum sunt, & quæ ab illis
 asseruntur: annōn iure o-
 ptimo temerarius & audax
 tibi videri debeat, de omni-
 bus definiendi & pronun-
 ciandi auctoritatem sibi su-
 mens, maximè verò cum
 tantum vnus sectæ perius
 sit, neque vnquam ex Ae-
 thiopia vel alterum pedem
 protulerit? Quid verò exi-
 stimas illi respondendum es-
 se? Num verissimum illud,
 nos videlicet Stoicis addi-
 ctos, illorum philosophiam
 perdiscere, iuxta quam dis-
 gnum putemus philosopha-
 ri? neque tamen nobis ob-
 scura sunt ea quæ dicuntur
 ab alijs: siquidem præceptor
 noster, & illa inter differen-
 dum proponit, refellens sub-
 uertensquæ illa satis arguit.
 Num verò existimas hoc re-
 sponso audito tacituros esse
 Platonicos & Epicureos, ut

ἄξιό τις ἀνιδίοις περὶ ἡ-
 μῶν πρῶτον, καὶ οἴεται τοι-
 αῦτα ἕνα τὰ ἡμέτερα, ὁ-
 ποῖα ἀνικάνοι φῶσιν, ἢ οὐκ
 εἰδότες, ἢ λευπλόμυνοι τὸ ἀ-
 νηθεῖ. οὐκ οὐδὲν τίνα καὶ τ
 ἀδελφῶν ἢ ἀσθενέων περὶ
 τοῦ ἀγῶν, καὶ κηλίσοντα ἄς
 τὸν αἶρα, ἢ πῶς κερδὸν πλη-
 γῶν τίνα καταφύροντα, τὸς
 ἀνταγωνιστὰς ἀπὸ τῶν παλόν-
 τα, ἰδὸς ἀνακηρῶσθαι αὐτῶν
 ἀγνωστικῶς ὄν, ὡς ἀμαχόν
 τινα; ἢ ἕνα μὲν οἴσασθαι
 βέβαια ἕνα, καὶ ἀσφαλῆ τὰ
 κερδύματα, οὐδ' ἄνδ' ἀν-
 ταγωνιστῶν αὐτῶν, τὸ δὲ νί-
 κην πλεοναῦτα κέρειναι, ὁ-
 πόταν καταγωνισθῆται τὸς
 ἀντίπαλον αὐτῶν, καὶ κρα-
 τήσῃ, ὃ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἀν-
 δας δε οὐ; μὴ δύνω μὴ δὲ
 ἐρμότημ, ἀφ' ἧρ ἀν οἰ
 ἀιδάσκαλοι αὐτῶν σιαμα.
 ἥσσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας,
 οἴεσθαι

qui dignatur aduersarij de
 rebus nostris fidem habere,
 prorsus existimans eiusmo-
 di esse omnia nostratia, qua-
 lia ipsi falso confingunt &
 dictitant, quorum aut ipsi
 imperici sunt, aut ipsam ve-
 ritatem de industria celant
 res obfuscant improbi?
 Aut igitur si uiderit ali-
 quem ex athletis exercens
 tem se priusquam in arenam
 descenderit, calcitrantem
 in aëra, aut pugnis manens
 quampiam plagam inferens
 item, quasi caderet aduer-
 sarium, illud ideo statim
 proclamabit praefectus cer-
 taminis esse inuincibilem?
 Aut non potius existimabit
 per facile & tutum esse, is-
 ta pueriliter & iuueniliter
 Thrasonem gloriarum ple-
 num agere, nullo aduer-
 sario illi repugante: ipsam
 autem victoriam tunc pri-
 mum decernendam esse, quando
 aduersarium fortiter de-
 uictum prostrauerit, & superior
 certando euaserit, altero
 lassitudine confecto, alioqui
 verò nequaquam? Proinde
 neque Hermotimus ab his qui-
 bus praecipitores sui aduer-
 sum nos absentes in umbra
 dimicant atque digladiantur,
 illas

οἱ θάκρατῆρ αὐτὸς, ἢ τὰ ἡ-
 αἰτρα τοιαῦτα εἶν', ὡς ἀνα-
 κριπιδαι ῥηθίως· ἐπὶ τὸ τοιοῦ-
 τόν ὁμοιον ἄρ' εἶν' τοῖς τῶν
 παλίων οἰκοδομήμασιν, ἀ-
 κατασκευάσαντες κύνιοι ἀ-
 σφῆ, ὄνους ἀνακρίπσιον. ἢ
 καὶ ἢ Δία τοῖς τοξόδοις μι-
 λυτοῖσι, οἱ κάρφῃ τινὰ σω-
 δίσαντων, ἔπατα ἐπὶ κοντοῦ
 πῆξαντων, οὐ πόρρω προθέ-
 μιοι, σοχάσονται ἀφισύτων,
 καὶ ἢν τύχασί ποτε, καὶ
 ἀπαρῶσι τὰ κάρφῃ, ἀνε-
 κραχον ὄνους, ὡς τι μέγα
 ποίησαντων, ἀ δι-ξυλίλυ-
 θον αὐτοῖς τὸ βίη ὅσων
 φρυγῶν. ἀπ' ἐν Πίρσαι
 γούτα ποιοῦσι, οὐδὲ Σκυ-
 θῶν ὄσοι τοξότα, ἀλλὰ πρῶ-
 τον μὲν αὐτοὶ λινοῦμιοι
 ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ το-
 ξασσιν· ἔπατα δὲ καὶ τὰ το-
 ξάδμια κινῆσαι ἀξισσιν,
 ἔχ' ἑσῶτα, ὅθι περιμένοντα
 τὸ βίη, ἐς' ἀνιμπίσιν, ἀλλὰ
 ἀσδιδράσκοντα, ὡς ἐνι μά-
 ρισι,

tunt iaculum: deinde etiam ea ipsa faciunt mobilia, ad quæ
 arcu collimant, & non stabilia, aut sagittam expectantia
 donec inciderit, sed complurimum fugientia, nempe fe-
 ras,

illos victores esse putet: at-
 ea quæ à nobis asseruntur,
 tam sine negotio posse refel-
 li aut subverti: & quoniam
 illud persimile esset pueror-
 um adiculis, quas illi vi in-
 firmas parare solent, ita pro-
 tinus subvertunt ac dirunt.
 Aut per Iouem etiam his qui
 exercitio sagittandi sunt oc-
 cupati, qui stipulis quibus-
 dam colligatis, & super
 contum fixis, nec ita procul
 positis, emisso telo iaculans-
 tur: ac si quando fortè for-
 tuna collimantes scopum te-
 tigerint, stipulasq; præfixas
 iaculo penetrauerint, illic
 exclamant quasi re magna
 peracta, si telum per sar-
 menta euolârit. Ceterùm
 nequaquam ad hunc mo-
 dum Persæ facere consue-
 uerunt, sed neque Scythæ,
 quotquot illorum arcu &
 arte iaculandi præcellunt:
 verùm in initio ipsi equis insi-
 dentes, obequitando emit-

ΔΙΣΑ. Θυγία γὰρ τοι ὡς τὸ πολὺ
 κατατοξῶσαι, καὶ ὀρνίθων ἔνι
 σι τυγχάνουσιν. ἢ ἂν ποτὶ κρή
 νῳι σπονδὴν διησπερὰ δῶκα τὸ
 τόνου τῆς πλεθρῆς, ξύλον ἀντι-
 τυπορ, ἢ ἀσπίδα ἀμφοτέ-
 ρω προθέμενοι διηκάνουσι
 σι, καὶ οὕτω πιστεύουσι λέγειν
 εἰ ὀπλων σφίσι χωρήσῃ τοὺς
 οἴσους. ἀπὲρ τοίνυν, ὃ Δυκί-
 νος, παρ' ἡμῶν Ερμολίμω, οἱ
 οἱ διδασκαλοὶ αὐτοῦ φέρυ-
 γανα προθέμενοι κατατο-
 ξύουσιν, ἕτα φασιν ἀνδρῶν
 ἀπισμένων λικρατηνεῖνα.
 καὶ ἀκόνας ἡμῶν γραφέμε-
 νοι, πυνθύνουσι πρὸς ἰκάνας,
 καὶ κρατύνουσιν, ὡς τὸ ἄ-
 κος, κρατῦν ἡμῶν οἶοντα.
 ἀλλὰ φάμεν ἂν ἕκαστος πρὸς
 αὐτὸς τὰ τῷ Ἀχιλλεῖος ἰκάνῃ,
 ἢ φησὶ παρ' τῷ Εὐκτορῷ,
 ὃ γὰρ ἰμῶν κόρυθ' ἔκλυσε
 σι μίτωπορ.

ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν
 τῷ μίρω ἕκαστος. ὁ Πλάτων
 δ' ἂν

Ille meam haudquaquam galeam, cristasq; comantes

Aspicere audebit—

Hæc quidem vno

ore dicturi sunt omnes singulatim autem aliis alia,

Plato

haud

ras, & maximè volucres fe-
 riunt. Quod si nonnuka
 quam scopus quoque ferien-
 dus est, emissi teli firmitate
 & impetu lignum transuer-
 sim obiectum, aut scutum
 bouinis corijs confectum
 praponentes, transigunt:
 ac tunc quidem bonam spem
 habent fore ut eorum tela
 etiam per arma, ubi usus e-
 ris, penetrent. Quaprom-
 pter, ὁ Luciane, dic nostris
 verbis Hermotimo, præca-
 ptores eius sarmentorum
 seu stipularum fasciculos
 propositos telis petere: de-
 inde ambitiosè gloriari ho-
 mines armatos se deuicif-
 se: insuper aduersus imagi-
 nes nostras depictas pugi-
 lum more depugnare: quibus
 etiam, ut par est, superatos,
 nos prostratos esse existi-
 ment. Aiqui vnusquisq; nos-
 trum ad illos dicere posse-
 mus, quod ab Achille dictum
 est de Heclore:

δὲ ἄρ μοι δοκῆ καὶ διηγή-
 σαοῦσα τι τῶν ἐν Συκίᾳ,
 ὅς ἄρ ἄλλος τὰ πλεῖστα. Ἔ-
 σθ' Ἐρακλειδῶν ἔνα τὸ σῶμα,
 καὶ τοῦτο ἱπποῦ δ' ἰσχυρῶν
 αὐτῶν, οὐδ' ἄρ τοι μῶν ἔ-
 ἴληξεν τύραννον ἄνδρα,
 μέχρι δὲ τινα γυναικῶν ἔ-
 νω, σωφροσύνην αὐτῶν,
 τοι μῶν καὶ ἅπαν ὅπως ἔ-
 χοι. τὸν δὲ παρὰ πῶν γυ-
 ναῖκα ἐλθόντα πῶν αὐτῶν ὄρε-
 ζέσθαι, ὅτι οὐκ ἐπιλύσει
 πρὸς αὐτῶν, ἀλλ' ἔτι μάλα πῶν
 δυσωδίαρ. πῶν δὲ παρὰ
 τῶν συγγενῶν ἔχεν αὐ-
 τῶν ἄρ ἔθ' τοῦ μὴ πει-
 ρᾶσθαι ἄκου ἄνδρῶν, μηδὲ
 ὀμιλεῖν πλεῖστον, οἷον ἔ-
 να ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοι-
 οῦτό τι ἀπονήν τὸ σῶμα
 τῶν καὶ Ἐρμότιμῶν τοιγα-
 ροῦ, ἃ τὸ μόνοις τοῖς Στωϊ-
 κῶν ἐλθῶν, φάσκει ἄρ ὁ Πλά-
 τῶν,

haud dubiè mihi videtur aliam
 quid narraturus eorum quae
 facta comperit in Sicilia,
 quorum non pauca habet
 comperta. { Siquidem per-
 hibent Geloni Syracusio-
 rum tyranno os fuisse pu-
 tridum, infectumque gra-
 uolentia: id quod per mul-
 tum temporis illum latuit,
 cum nemo auderet ob hoc
 ipsum reprehendere, virum
 praepotentem tyrannide, do-
 nec illi mulier peregrina ad-
 ducta, rem ut se haberet,
 sumpta audacia exposuisset.
 Qua re ille inflam-
 matus iracundia, uxorem
 suam accessit, grauiter cum
 ea expostulans, quod illi
 non palàm fecisset foetidi-
 oris graueolentiam, cum
 eius vitiosa anima probè
 fuisset conscia. Illa verò o-
 rauit sibi habendam esse ve-
 niam, propterea quòd nun-
 quam antea vllum alium vi-
 rum sit experta, neque cum
 quoquam tam propè congressa,
 ita ut pro certo putàrit in vniuersum omnes viros non aliam
 animam ore exhalare. Itaque Hermotimus, quia cum so-
 lis Stoicis commercium habuit, proculdubio disceret Pla-

των, ἐκόςτος ἀγροῦ ὅποια
 τῶν ἄλλων τὰ σῆματά ἐστιν.
 ὁμοία δ' ἄρ' καὶ χρύσιον
 ἔποι, ἢ ἐπιπλέω ζύτων, ἢ
 κερλιπὼρ αὐτὸν ἀκείτορ, ἐ-
 πὶ τὰ Πλάτων ὀρμίσα-
 μι. πεισώσας τινὶ τῶν μόνων
 Πλάτωνι ὀμιληκότων. ἐνὶ τε-
 λόγῳ ξυνηλώρ φημι, ἄχεις
 ἄρ' ἀδολγορ ἢ τίς ἀληθὺς ἐστὶ
 προάριστις ἐν φιλοσοφίᾳ,
 μυθμύϊων ἀρῆσθαι ἕβεις ἢ
 ἐς τὰς ἀκας τὸ τοῦτορ.

Ηρ. ὃ Λυκίη, πρὸς τῆς Ε-
 σίας Πλάτωνα μὲν καὶ Αει-
 σοφίαν καὶ Ἐπικουρορ, καὶ
 τοὺς ἀποὺς ἀπριμῆν ἰάσω-
 κερ, οὐ ἢ κατ' ἐμὲ, ἀντα-
 ρωσιθεοῦ ἀντίς. νῶϊ δ,
 ἐγὼ τε καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐ-
 τῶν ἐξήϊσσωμερ, ἢ τοῦτόρ
 ἐστὶ τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα,
 οἷορ ἐγὼ φημι αὐτὸ εἶν. Αί-
 θίοπα δ, ἢ τῶν Γέλων ὀ-
 ρωᾶκα, τί ἔσθ' ἑαπῆρ ἐκ
 Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγῳ;

Λυ.

Eter Caterum nos duo, e-
 go inquam & tu, accuratè discutiamus, num res philosophi-
 ca tale quiddam sit, cuiusmodi ego esse affirmo. Aethio-
 pa autem, aut Gelonis vxorculam, quorum unam opus es-
 set ex Syracusis vsque ad nostrum colloquium accersere?

LVC.

to, non iniuriā nesciū est
 qualiānam aliorum sunt o-
 ra. Non dissimilia fortasse
 & Chrysippus diceret, &
 his etiam multò plura, si il-
 lo indemuato & indicta
 causa relicto ad Platonis
 Academiam à quodam eius
 affecla persuasus me recipen-
 rem. u iam, ut tandem pau-
 cissimis verbis totius rei sum-
 mam complectar, ita stia-
 tuo, dum quidem in incerto
 fuerit qua nam vera sit se-
 cta philosophandi, nullam
 esse eligendam, propterea
 quòd non careat contume-
 lia, si hac electa, aliam ne-
 glexerit. HERM. Per son-
 cietatem domesticam, Lus-
 ciane, age Platonem qui-
 dem & Aristotelem, quin
 etiam Epicurum & alios
 missos faciamus. Neque e-
 nim ex dignitate mea est, ut
 aduersus illos ego confis-

Λυ. Ἀπ' ἐμῶν μὲν ἀπίτω-
 σαρ' ἐκ ποσῶν, ἢ σοὶ δοκοῦσι
 περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λό-
 γον, οὐδ' ἐλεγεῖσθαι, θαυμα-
 σὸν γάρ τι ἰσθῆναι. Ερ.
 Δοκῆ μοι, ὦ Λυκίτη, καὶ πά-
 νυ δυνατὸν εἶναι, μόνον τὰ
 τῶν Στωικῶν ἐμαθόντα, εἰς
 δόξαν τὰληθῆς ἀπὸ τούτων
 ἕξαι μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπι-
 ξίλων τις ἐκμανθάνων ἕκα-
 σα. οὐτοσί δὲ σκόπη, λέω τις
 λέγει πρὸς σὲ μόνον τούτο,
 ὡς αἰδέομαι δυνάσθαι τὸν τίτλα-
 ρα ἀειδμὸν ἀπριλοῦσιν. Ἐ-
 ρα δὲ μὴ σφ' ἐπιπύοντα σε πω-
 θάνωσι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀει-
 μητικοί, μὴ τις ἄρα εἴη πρῆξτε,
 ἢ ἐπὶ ἀλέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐ-
 τήκα ἢ δέλης ἄρ' ὅτι ἀνὴρ ἀ-
 ληθῆ λέγει; Λυ. αὐτήκα, ὦ Ερ-
 μότιμι. Ερ. τί ποτ' ἔρ' ἀδελφά
 τὸν εἶναι σοὶ δοκῆ, ἐντυχῆς
 νουτὰ τίνα μόνον τοῖς Στωι-
 κois

sunt rudes, ne forte quispiam inter illos sit qui dicat, bis
 duobus quinque aut septem consui. Annon illud tibi
 planum sit eum virum vera dicere? LVCIA. Illi-
 cō quidem, ὦ Hermotime. HERMOTIM. Quis igitur
 tibi fieri posse non videtur, eum qui solam in Stoi-

LVC. Sanè illos quidem
 missos faciamus, quando-
 quidem ubi ad nostram dis-
 ceptionem parum viles
 & superuicanei visi sunt.

Tu verò dic mo iò: apparet
 enim simili quiddam admis-
 tandi dicturo. HERM.
 ὦ Mihi equidem prorsus vi-
 detur, Luciane omnibus
 modis fieri posse, eum qui
 iammodo Stoicorum do-
 gmata perdidit, erit, ex illis
 ad unquam cogentis verum
 nosse, iametsi aliorū decretis
 posthabitis nequaquam sin-
 gula perdiscendo excusserit.
 Considera verò tecum, ad
 hunc modum ratione imita,
 si quis hoc tantum ad te dis-
 xerit, duabus dyadibus nus-
 merum quaternarium absol-
 uit. Ergo tibi iam circumeu-
 dum est, & virium exquis-
 rendam ab alijs omnibus,

quoique arithmeticae non
 sunt rudes, ne forte quispiam
 inter illos sit qui dicat, bis
 duobus quinque aut septem
 consui. Annon illud tibi
 planum sit eum virum vera
 dicere? LVCIA. Illi-
 cō quidem, ὦ Hermotime.
 HERMOTIM. Quis igitur
 tibi fieri posse non videtur,
 eum qui solam in Stoi-

κοῖς λέγονται τὰ λεγέει, πᾶσι
 οὐδ' αὖτε, αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δ' αὖ-
 οὐκ αὖτε τῶν ἄλλων, εἰδὸτα ὅτι
 οὐκ αὖτε τὰ τέτταρα πᾶσι
 τε γίνονται, οὐδ' αὖτε μιν οἱ
 Πλάτωνος ἢ Πυθαγόρα λέ-
 γουσι; Λυ. οὐδέτιν πρὸς ἑ-
 πὶ, ὃ ἑρμώτι μιν τὰ ἄρ' ὁμο-
 λογιμένα τοῖς ἀμφισβητήσε-
 νοῖς ἀκρίβεις, πάντων διαφύρον-
 τα αὐτῶν, ἢ τί αὖτε αὐτοῖς ἐσι-
 ᾶσιν ἐν τῷ ἄρχικῶς, λέγοντι
 τὰς δύο δυνάδας σωτηρεί-
 σαι, τὸν ἑνὸς, ἢ ἐνδιὰ ἀριθ-
 μῶν ἀπὸ τῶν ἑνῶν; Ερ. ἐκ ἐξω-
 γῆ, ἢ μάλιστα; ἄν, ὃ μὴ τέττα-
 ρα ζυμωθέντα λέγων. Λυ.
 τί δὲ, ἐν τῷ ἄρχικῶς πᾶσι, καὶ
 πᾶσι Χαείτων παρῶ ἀ-
 λυθῶσιν, Στωϊκῶν τινῶν, καὶ Ε-
 πικουρέων, μὴ διαφύροντων
 πρὸς ἀρχῆς ἢ τέλους; Ερ. ὅτι αὖ-
 μῶν. Λυ. ὅρα τοίνυν, μὴ πως
 με παραλογίζῃ, ὃ γινώσκεις, καὶ

ταῦτα,

corum scholam incidit ves-
 ritatem dicentium, illorum ἄρ'
 sermonibus planè persuasum,
 aliorum non amplius egere ductu
 & auspicijs, cum certus iam factus
 sit, nunquam se ut quatuor quin-
 que fiant, non si infiniti Platon-
 es aut Pythagoræ diuersum
 affirmauerint? LVC. Nihil aduersum,
 quod aiunt, dicis, ὃ Hermotime, cū
 ea qua omnibus iam dudum sunt
 certa & persuasa, rebus dubijs
 & incertis assimilare non dubites,
 longè latius que inter sese dissi-
 dentia. Quid autem respōdes? es-
 ne aliquem quo cum tu sermonem
 sociaris, contendentes duas dyadas
 coniunctas, aut septenarium aut
 undenarium numerum constituere?
 HERMOT. Haudquaquam
 ego, nisi fortasse per insaniam
 deliraret, negans ex his non nisi
 quatuor excrescere. LVCIAN. Quid
 autem? incidisti ne aliquando (&
 per Gratias verum dici volo) in
 Stoicum aliquem & Epicureum de
 rerum principijs, & bonorum fine
 inter se non dissidentes? HER.
 Nunquam. LVC. Proinde etiam
 atque etiam vide, ne tuis falsis
 & euandis rationibus me fraudulenter
 PP decipias.

ταῦτα, φίλον ὄντα. ἰσχυρώταρον
 γὰρ ἡμῶν, οἱ τινὸν ἀληθεύου-
 σιν ἐν φιλοσοφίᾳ, οὐ τοῦτο
 προαρπάσας, ἕλωκας φε-
 ρων ὡς Στωϊκοῖς, λέγων,
 ὡς οὐτοὶ ἔσιν οἱ τὰ θεῶν, θεῶν,
 ἧσσαρα τιθέντες, ἔπειτ' ἄν-
 δηλον ἂ οὗτος ἔχει. φάσιν
 γὰρ ἄν οἱ Ἐπικούραιοι ἢ Πλα-
 τωνικοῖ, σφᾶς μὲν οὕτω ζω-
 τήθῃσι, ὑμᾶς δὲ ἀφ' ἑτέῃ ἢ ἄλλᾳ
 λέγουσιν αὐτά. ἢ οὐ δοκοῦσί
 σοι ἴστο ποιᾶν, ὅποταρ ὑπ-
 μᾶς μὲν μόνον τὸ καλόν,
 ἀγαθὸν ἢ ἡθὲρ εἶναι, οἱ Ἐ-
 πικούραιοι δὲ τὸ ἡδὺν; καὶ
 ὅταρ ὑμᾶς λέγουσι σώματα
 εἶναι ἀπᾶντα, ὁ Πλάτων δὲ
 νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν
 τοῖς οὐρανοῖς εἶναι; ἀπὸ ὅπου ἔ-
 φη, πικρονικτικῶς πᾶν τὸ
 ἀμφισβητήμιον σωματικόν,
 ὡς ἀναμφισβητικῶς ἴδιον τῶν
 Στωϊκῶν. διδως αὐτὸ ἔχειν,
 καὶ τοὶ ἀντιλαμβάνομενων τ'
 ἄλλων,

iura non nihil quoque esse incorporeum. Et quod pri-
 mo loco dixi, nimium auidē illud quod in dubio versas
 iur, tanquam minimē dubitanter proprium illud Stei-
 cis habendum iradidisti. *Itam cum alij hoc sibi vendi-*
 cent,

decipias, maximē verō amia-
 cum iuum existentem. Cum
 enim nos subinde quaeramus
 quinam in philosophia stu-
 dijs vera loquantur, tu nihil
 cunctiatus hoc praecipuan-
 tum Stoicis attribuisti, di-
 cens illos esse qui bis duo
 quatuor esse statuerint:
 quod quidem obscenum est
 numita se res habeat. for-
 tasse enim dicerent Epicu-
 rei aut Platonici vestram
 hanc esse compositionem:
 nos autem quinque aut se-
 ptem illa esse dicimus.^k An-
 non videntur hoc ipsum ni-
 bi egregiē praestare, cum
 vobis hoc solum quod nos
 nestum est, bonum esse pu-
 tantibus, Epicurei volupta-
 tem summum bonum esse
 statuunt? Et cum vos
 perinacissimē contendatis
 omnia esse corporea, Pla-
 to tamen eius opinionis est,
 ut censeat in rerum nas

ἔπειτα, καὶ λέγοντες αὐτῶν
 τὸ εἶναι, ἔνθα αὖ κείσας
 μάστιγα, οἶμαι, δέ. ἄν μιν ἔν
 πρόδηλον γνήσια τοῦτο, ὡς
 Στωϊκῶν δὲ μόνων, τὰ δις
 δυο, τέτταρα ἠγνοῦσαι, ἕρα
 σιωπῶν τοῖς ἄλλοις. ἄρα δ'
 ἄν αὐτὸ τοῦτον ἕρα δισμά-
 χωνται, πάντων ὁμοίως ἀνε-
 γείρον, ἢ ἀδύνατον εἶναι πρὸς χά-
 ειρ ἀνάστασιν δόξομεν. Ερ. ὅ-
 μοι δοκεῖ, ὁ ἰουλιανὸς, ἐπιτέ-
 ναι, πῶς βούλομαι ἀπᾶν.
 Λικ. οὐκοῦν σαφέστερον καὶ
 λέγων, ἀίτεροῦν τι, ἀπὸ μὴ
 τοιοῦτον φύσας. Ερ. ἔσθ
 εὐτόκια οἶόν τι λέγω. θῶμεν
 γὰρ τινὰς δύο ἰσχυροτέρους
 εἰς τὸ Ασκληπιῶν, ἢ εἰς τοῦ
 Διονύσου τὸ ἱερόν, ἔτα
 μίρ τοι φιάλῃ τινὰ τῶν
 ἱερῶν ἀποδοχῆσαι, δίδου
 δὲ σου ἀμφοτέρους ἐρευνῆ-
 θῶμαι αὐτοῦς, ὁπότερον ὅ-
 πὸ κήπου ἔχει τὴν φιάλῃ.

Λυ. sic quod dico. ⁊ Ponamus
 enim duos aliquos in Aesculapij aut Dionysij sanum in-
 gressos, demde phialam quandam e rebus sacris esse sub-
 latam atque deperditam: haud dubie iam summo opere ne-
 cessarium est, ut ambos inuestigatione habita perscruten-
 tur, utriam illorum phialam in sinu abditam habeat.

eent, dicantque illud esse,
 sane ibi tum summo iudicio
 opus esse opinor. Porro au-
 tem si apud omnes in con-
 fesso esset, solos Stoicos ve-
 re autumare bis duo esse
 quatuor, alijs mea quidem
 sententia conticescendum
 est. Quamdiu verò ea de
 re inter ipsos contentiosè dia-
 gladiantes anceps est con-
 trouersia, omnes ex æquo
 audiendi sunt, aut comper-
 tum habere, videri nos ad
 gratiam ferre iudicium.

HERMOT. Non vide-
 re mihi, Luciane, intellexis-
 se quid dicere voluerim.

LUCIAN. Ergo cras-
 sus ⁊ manifestius explis-
 candum tibi erit aliud quip-
 piam dicere, tantum vide-
 ne tale aliquid dehinc ad-
 ducas. HERMOTIM.
 Scies actutum, cuiusmodi

Λυ. καὶ μάλα. Ερ. ἔχῃ ὅτι πάν-
 τως ὁ ἕτερος. Λυ. πῶς γὰρ οὐ,
 εἰ γὰρ ἀπόλωλες; Ερ. ἔκλυ' ἄν
 παρὰ τῷ προτέρῳ ἔγχευς αὐ-
 τῷ, ἐκ ἑτι τὸν ἕτερον ἀφ' ὅ-
 σης, ἀπόδηλον γὰρ ὡς ἐκ ἔχῃ.
 Λυ. ἀπόδηλον. Ερ. καὶ ἔγχευ
 καὶ ἔγχοι μὲν ἐν τῷ τῷ προτέ-
 ρου πόλῳ, ὁ ἕτερος ὅσωντος
 ἔχῃ, καὶ οὐδὲν ἐρόνους οὐδὲ
 οὐτῷ δὲ. Λυ. ἔχῃ γάρ. Ερ.
 καὶ ἡμῖς δίνω, εἰ ἔγχοι μὲν ἡ-
 δη παρὰ τοῖς Στωικοῖς τῷ
 φιάλιῳ, ἐκ ἑτι ἐργωσθῆναι ὅσων
 λος ἀξιόσμων, ἔχοντες ὁ πᾶς
 καὶ ἔχῃ τῶν; ἢ τίνος γὰρ ἔχῃ
 ἔτι κάμνοι μὲν; Λυ. ἔχῃ ὅσων,
 εἰ γὰρ ἔγχοι, καὶ ἔγχοι ἔ-
 χοι τῷ ἀδελφῷ ὡς ἐκ ἑτι τῷ
 ἀπολωλός, ἢ ἂν ὅσων γινώσκον
 ἡμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ,
 ὅτι ἔγχοι, ἀπόδηλον μὲν ὁ δὲ
 εἰσὶν οἱ ἀνακτόντες ἐς τὴν
 ὄν, ὡς ἀνακτόντων εἶναι ἔγχοι
 ἀδελφῷ τὰ φάσει ἔχῃ, ἀπὸ
 μάλα

LVC. Maxime. HER.
 Omnino autem alterum ha-
 bere necesse est. LVC. Et
 cur non, si quidem deperdi-
 ta est? HER. Proinde si
 apud priorem amissam phia-
 lam inueneris, alterum ne-
 quaquam exuendum esse pu-
 eas. iam enim palam est illam
 non habere. LVC. Sanè
 palam est. HER. Et si in
 prioris sinu reperta non fue-
 rit, alterum habere sanè con-
 sentaneum est: neq; hic lon-
 ga perseruatione opus est.
 LVC. Certè enim habet.
 HER. Ergo nos quoque si
 apud Stoicos phialam iam
 inuentam habemus, alios per-
 scrutandos esse superuacuum
 & indignum existimamus,
 habentes quod dudum tanto-
 pere quærebamus: aut quam-
 obrem inani labore nos ipsos
 amplius defatigaremus?
 LVC. Nullius profectò gra-
 tia, si reperta phiala penes vos fuerit, illaq; inuenta pro cera
 compertum habetis illud ipsum esse quod erat deperdi-
 tum: aut planè vobis cognitum est donarium. μ. Iam verò,
 ὁ ἀμικε, non saltem duo sunt qui templum ingrediuntur, ut
 necessarium sit alterum habere rem furto substractam, verum
 profectò

μάλισα ποιοί τινος. ἄτα κή
 τὸ ἀπολόμινον αὐτὸ ἀδικοῦν
 ὅ,τι ποτὶ ἴσιν, ἔτι φιάλη
 τις, ἢ σκύφος, ἢ εἴφαν. ὅς
 σοι γούρ ἰρέας, ἀπὸ ἑκαστοῦ
 ἄνα λήγουσι, κή οὐδὲ περὶ
 τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν.
 ἀπὸ οἱ μὲν χαλκοῦ, οἱ δὲ ἀρ-
 γύρου, οἱ μὲν χαλκοῦ, οἱ δὲ
 πασσίλης ἄνα αὐτὸ φάσκου-
 σιν. ἀνάγκη τοίνυν ἄπαν-
 τας ἀπερῶσαι τοὺς ἀσινθόνια-
 τας, ἢ βούλα ἐν ἑαυτῷ τὸ ἀπ-
 ρωλός, κή γὰρ ἄρ παρὰ τῷ
 πρώτῳ ἐνθὺς ὑρῆς φιάλη
 χρυσῶ, ἔτι κή τοὺς ἄποιους
 σοι ἀπλυτίον. Ερ. ἤ τι,
 ὃ Λυκῖν; Λυκ. ὅτι ἀδην-
 λον ἢ φιάλη τὸ ἀπολόμινον
 ἔσθ. ἢ δὲ κή τῶ ἐπὶ πάντε
 τῶν ὁμολογηθῆν, ἀπὸ ὅθτι γε
 χρυσῶ ἄπαντες φασιν ἄνα
 τῶ φιάλη. ἢ δὲ κή μάλισα
 γνῶσιμον. γνῶσι, ὡς φιάλη
 ἀπόλοιθ χρυσῶ, κή σὺ παρὰ
 τῷ πρώτῳ ὑρῶσι φιάλη χρυ-
 σῶ.

fit, num phiala illud ipsum sit quod erat amissum. Tameis
 verò & hoc vno ore omnes confessi fuerant, haud tamen
 omnes auream fuisse phialam confirmabant. Porro autem
 et maxime inter omnes constat auream, phialam esse amif-

profectò illorum magna est
 copia. Demde non minus
 obscurum est, quid illud tan-
 dem sit quod deperditum
 est, num phiala quæpiam,
 num scyphus, num corona.

Quotquot enim sacerdotes
 sunt, subinde alius aliud esse
 affirmat: quippe qui neque
 de ipsa materia vnanimiter
 consentiunt, verùm hi ex a-
 re, alij ex argento factum,
 partim autem aureum, para-
 tim verò argenteum illud
 esse dicunt. Itaque plane
 operæ precium esse vides,
 detractis vestimentis omnes
 in templum ingressos exui,
 si animus est rem amissam
 inuenire. Quanquam enim
 apud primum aurea phia-
 la tibi reperta fuerit, ni-
 hilo secus tamen & ceteri
 pari opera sunt exuendi.

HERMOT. Quamob-
 rem, ὁ Luciane? LVCIA.

Propterea quòd incertum
 est, num phiala illud ipsum sit quod erat amissum. Tameis
 verò & hoc vno ore omnes confessi fuerant, haud tamen
 omnes auream fuisse phialam confirmabant. Porro autem
 et maxime inter omnes constat auream, phialam esse amif-

πλῶ, οὐδὲ οὕτω πάσης δι-
 ρυνόμενι. Ὁ τοῦ ἀποσ. οὐ
 γὰρ δὴ δὴ τὸν παρ, ἢ ἀπὸ τῶν ἢ τῶ
 θ.δ. ἢ οὐκ οἷα ποτὸς φιά-
 λας εἶναι χρυσῶς; Ep. ἔγω-
 γι. Λυ. εὐνοῖαι δὲ ἐπὶ πάν-
 τας ἴσως ἱερυνόμενα, καὶ τὰ
 παρ' ἐκείνῳ ἱερυνόμενα πάν-
 τα ἕς μίσην κατὰ φύσιν ἢ
 κάθηρῶ, τί ποτὲ αὐτῶν πρέ-
 ποι ἄν θῆσιν κτῆμα οἰκῶν.
 καὶ ἢ αὐτὸ τὸ πλῶ ποτὸς ἀ-
 ποσ. παρ' ἐκείνῳ, τὸ τὸ
 ἱσιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδύ-
 σομένων ἔχει τι πάντας, ὁ
 μίσην οὐκ ἔχει, ὁ δὲ φιάλλω,
 ὁ δὲ σίφονορ. καὶ ὁ μίσην κατὰ
 καὶ, ὁ δὲ ἐκ χρυσῶ, ὁ δὲ ἀργύ-
 ρου. ἢ δὲ ὁ ἐκ χρυσῶ, τὸ δὲ ἱερυνόμε-
 σιν, ὁ δὲ ἐκ χρυσῶ. πᾶσα τοῖς
 ἐκ ἀνάγκη ἀποσ. ὅρ τινα
 ἱερυνόμενα ἔχεις, ὅπου καὶ ἢ
 πάντες τὰ ὁμοία ἔχεις, ἀδι-
 ὁρον ἢ καὶ ὅπως ὅσις ὁ τὰ ἢ θ.δ.
 ὁ φερυνόμενος. ἔτι. ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ

καὶ
 era, quod habetur. Quare magnam tibi impositam esse vi-
 des necessitatem dubitandi, quemnam ex tanto numero sas
 erilegij insimules. Vbi verò omnibus essent paria & simi-
 lia, iuxta foret incertum cognitu, quinam diuina donaria
 sustulisset. sunt enim harum rerum possessiones etiam pri-
 uatae

sam, tamen ne sic quidem
 alios perscrutandi finem fac-
 cies: neque enim tibi constas-
 bit, num Dei sit illa ipsa: aut
 non reputas infinitas esse
 phialas aureas? HERM.
 Sanè censio LVC. Igitur
 omnibus modis necessarium
 est, perscrutantem omnes ac-
 cedere, & illis quæ apud
 quemque inuenerit, in me-
 dium depositis, conijcere
 quidam ex eisdem diuinum
 donarium potissimum sus-
 xistimandum. Etenim quod
 omnium maxime dubio in-
 uoluit animum, illud est,
 quod unusquisque exuto-
 rum aliquid apud se ha-
 beat, hic scyphum, ille phia-
 lam, alius coronam, & hic
 quidem ex ferro fabrica-
 tam, alter autem auream,
 tertius argenteam. Nondum
 verò clarum est & perspi-

εὐδὲν. τὸ δ' αἰτιοῦ τῆς ἀ-
 γνωσίας ἐν δαμ, οἶμα, τὸ ἀν-
 ωιγραφον ἀνα τῶν ἀπολι-
 εῖω φιλῶν. ἑσμεν γὰρ φιλῶ-
 ἴων ἀπολιεῖω, ὡς ἄν ἐπι-
 γέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα,
 ἢ τὸ ἀνασφῆσι. ἕτερον δ' ἐν
 κάμωμω, καὶ ἐν ῥόβω τῶν
 ἐπιγέγραμμῶν, ἐπιπῶμωθ'
 ἀν ἀποδύοισιν, καὶ ἐν ὀκνῶν-
 τῶν τοῦ ἀποδύοισιν οἶμαθι σε,
 ὃ ἐρμῶτιμ, καὶ ἀγῶνας ἡ-
 δὴ γυμνικοῦς ἐρακῆσαι ποδ-
 ῶναις. Ερ, καὶ ὀρθῶς οἶδ.
 ποδῶναις ἦ. καὶ ποταχῶ-
 θι. Λυ. ἢ οὐκ ὄντι καὶ σε.
 εἰ τοῦ ἀθλοθέτας αὐτοῦ εἰ-
 καθεῖον, Ερ, νῦν Δία, ἐναγῆ.
 Ολυμπίασιν ἐπὶ τὰ κατὰ τῶν
 Ἐμμανοθῶν, Εὐανθῖδ' οὗ τῷ
 Ἡλείῳ θεῶν μοι προκαταλα-
 βῶνθ', ἐν τοῖς αὐτοῦ ποδί-
 ταις. ἐπεθύμω ἦ ἐγγύθεν ἄ-
 παντα ὀρεῖν τὰ παρὰ τοῖς Ἐλ-
 λανθῖταις γυμῶμω. Λυ.
 οἶδα, ἔμ ἢ ἦ, πῶς κληθῶμ,
 ὄρνιθα ὃ τιμὴ καὶ παλαίεμ,
 ἢ παρ.

enim singula propius inspecta cognoscere, quæ ferent circa
 iudices. LVC. Proinde etiam illud exploratum habes, qua
 foriendi ratione uti soleant, cui nam cum quoque luctandum,

uata. Ceterum ignorantie
 causam omnem esse arbitror,
 quod nullo titulo inscripta
 sit deperditaphiala. Ponas
 enim amissam esse phia-
 lam, quæ si Dei nomine, aut
 eius qui illum templo dica-
 tam consecrauit, foret insti-
 gnita titulo, minori in per-
 scrutando labore defatiga-
 remur, & ea quæ inscripta
 uncula notata foret reper-
 ta, finem faceremus exeun-
 di, & alios perturbandi.
 Opinor autem, Hermotime,
 iam te sæpenumero in gym-
 nicis certaminibus interfuisse.
 HER. Et rectè quidem o-
 pmaris: iam enim sæpe
 interfui. LVC. Nunquid
 igitur etiam aliquando iu-
 xta Athlohetas sedidisti?
 HER. Per Iouem nuper in
 Olympijs leuuum latus iudi-
 cum sedendo clauderam,
 Euandrida Elei filio inter
 ciues suos spectaculum mi-
 hi præoccupante. Cupiebam

ἢ παγκρατῖάσων; Ερμ. οἷ=
θα γάρ. Λυκ. οὐκ οὐκ ἄ=
μανορ οὐ ἔποις, ἰγυῶσιν
δ' ὄρ. Ερμ. τὸ μὲν παλαι=

ὄρ, ἐπὶ Ἡρακλείους ἀγωνοθε=
ταῖσιν, φῦλα δὲ φῦνς.
Λυκ. μὴ μοι τὰ πάλαι, ὦ
Ερμότιμ, ἃ δὲ εἶδ' ἰγυῶ=
σιν κίνα λίγυ. Ερα. κάλ=

πὶς ἀργυρὰ πρόκειται ἱερὰ
τοῦ θεοῦ, ἐς ταῦτ' ἰμβάλε=

δοντα κληροὶ μικροί, ἕσσορ
δὴ δυναμῶσι τὸ μέγιστον, ἰ=

πιγγραμμῖνοι. ἰγυράφεται
δὲ ἐς δύο μὲν ἄλφα, ἐρ ἑκα=

τέρω, ἐς δύο δὲ τὸ βῆτα, καὶ
ἐς ἄπλους δύο τὸ γάμμα, καὶ
ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἢ ἠπλῆς
ους οἱ ἀθλητοῦ ἄσι, δύο αἰ
κληροὶ τὸ αὐτὸ γράμμα ἰ=

χουτορ. προσελθὼν δὲ τ' ἄθε=

λυτ' ἑκαστον, προσανξάμ=

σθον Διὶ, καθὲς πῶν χῆρα
ἐς πῶν κάδων, ἀνασπῶ τῶν
κληρῶν ἑρα, καὶ μὴ ἰκάνον
ἑτερον.

aut Pancratio decertandum
sit. HERMOT. Plas
nè perspectum habeo.

LVC. Longè itaque prom.
pitiis & meliùs tu expedies,
qui ista propitiis & curios
suis sis contemptatus.

HERMOTIM. Apud
priscos quidem præsidente
in certaminibus Hercule,
laurea folia. LVCIA. Ne
mibi quæso priscorum in=

stituuta percenseas, Hermo.
time, sed quæ ipse coram
conspexisti, cedo. HER=

MOTIM. Imitiò quidem
ξύρνα ἀργεντεὰ ὁ Θεοῦ σα=

κρα ἐν μέσῳ προπίπτει,
ἐν ἐαυτῆς ἑκάστης ἑκα=

στης ἑκατῆς ἑκατῆς ἑκα=

ἔτιρϑ, καὶ παρισὸς μασί.
 γορέρϑ ἰκάσθ, ἀντίχθ αὐ-
 τῷ τῷ χῆρα, οὐ παρίχων
 ἐναγῶνα ὁ, τι τὸ γράμμα
 ἔτιρϑ ἀνίσπανκρ. ἐπάντων
 δ' ἡδὲ ἰχόντων, ὁ Αλυτάρ-
 χης, οἶμα, ἢ τῶρ Βπανοδισ
 κῶρ αὐτῶν ἰς (οὐκ ἔτι γὰρ
 τῷτο μινυμαι) πειθῶρ, ἐ-
 πισκοπέ τὸς λῆρους ἐρ ἰν-
 κλω ἰσάτων. καὶ ἔτα τὸρ μῦ-
 τὸ ἀλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἔτα-
 ρορ ἀλφα ἀνίσπανότι, πα-
 λάισρ ἢ πακρατιάσρ συ-
 νόστα τὸρ δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ
 βῆτα ὁμοίως, καὶ τὸς ἀκονε
 τὸς ὁμογράμμοις κατὰ ταῦ-
 τα ἔτα μῦ γῆρ ἢν ἄρτιοι ὄσιρ
 οἱ ἀγωνισαί, οἶορ ὄντὸ ἢ τί-
 ϑρορ ἢ δῶδκα. ἢρ δὲ περὶ-
 τῷ, πρῶτι, ἐπὶ δ, ἰν ἰα, γράμ-
 ματι πειθῶρ ἐνὶ λῆρω ἐγ-
 γραφῆρ συμβάπτει αὐτοῖς,
 ἀντιγραφῶρ ἀπὸ οὐκ ἔχων.

ὅς

post illum alius. Quibus singulis assistens ω flagellifer protensa manu obstat, ne lesantur literæ, quæ à singulis extractæ sunt. Cæterum ubi iam singuli singulas sortes habuerint, tum demum Alytarches, ut ego opinor, aut unus ex iudicibus (neque enim amplius memoria teneo) circumeundo cõtemplatatur ω explorat sortes in circulo consistentium. At qui ita eum quidem quia habuerit, cū altero sortem a inscriptam habente, aut lucta, aut p Pancratio decertaturum committit. Dem de pari ratione etiam eum, qui β habet extractum, cum altero eiusdem literæ. qui tenor committendi seruat etiam in alijs consimilium literarum sortes habentibus.

Et hæc ratio componendorum ahetarum, nume-

ro illorum æquali, seu pari existente, nimirum si octo, aut quatuor, aut duodecim illorum fuerint. Quod si dispares accesserint, quinque videlicet, aut septem, seu nouem, tum litera quæpiam superuacua sorti inscripta, vnâ cum alijs in urnam mittitur, non habens literam sibi respondentem.

ὅς δ' ἀρτῶτο ἀνασπῆσαι, ἐ-
 φέρουσα περιεμψῶν, ἐς' ἀρ-
 ἱκῆνοι ἀγωνίσουσαι. οὐ γὰρ
 ἔχει τὸ ἀντιγράμμα. καὶ ἔ-
 σι βῆτο οὐ μικρὰ δόλχη
 βῶ ἀνηθῶ, τὸ μέγαρ ἀνα-
 μῆτα βῆς λιπυηδοσι συμ-
 πῶσθαι. Λυκ. ἔχ' ἀπέ-
 μα. τοῦτο γὰρ ἐδρόμῳ μεθ-
 δισα. οὐκ αὖ ἐνθα οὐδὲ,
 ἀνασπῆσαι ἀπῆσαν, καὶ
 ἔχουσι βῆς λιπυηδοσι. πῶ-
 εὐδῶρ δὲ (βοδύομα γὰρ σε
 Εἰναοδύλω ἀντι θραβῶ
 ποῦσθαι) ἐπισκόπουσιν τὰ
 γράμματ'· καὶ οὐ πρότερον
 αἶμα· μάθοις ἀρ, ὅσις ὁ ἔ-
 φιδρῶς δειρ, λῶ μὲ ἐπι πᾶν-
 τας ἔλθεις, καὶ οὐ σῆξυς ἀν-
 βῆς. Ερμῶτ. πῶς, ὦ Λυκίε,
 τῶτο φῆς; Λυκ. ἀλυάτορ
 δειρ ἀθῶς ἐνρῶρ τὸ γράμμα
 ἐκῆνο, τὸ δηλοῖ τ' ἔφιδρῶρ. ἢ
 τὸ μὲ γράμμα ἴσως ἀρ ἐν-
 ροισ, ὁ μὲν ἔσῃ γε, ἀ' ἐκῆνός
 ἐσιρ·

Quicumque ergo illam ex-
 trahendo consecutus fue-
 rit, alijs ad ultimum usque
 praesidet, expectans donec a-
 lij finitijs certaminibus de-
 certauerint: neque enim ha-
 bet literam sua oppositam.
 Estque illa non medioeris
 athlete felicitas: quippe
 qui adhuc viribus integer,
 eū defessis congressurus sit.
 LVCII. Iam quidem pau-
 lisper interquiesce. etenim
 illud est, cuius egebam mas-
 ximé. ergo illorum iam no-
 uem sunt, omnesque immis-
 sa in ornā manu sortem
 extraxerunt. tu verò age
 iam circumeundo (pro spe-
 ctatore enim certaminis,
 iudicis officium tibi defe-
 ram) contemplare literas.
 Haudquaquam enim credo
 prius te cogniturum, quis
 ex illis praeses dicendus sit,
 quàm ad omnes veneris, et
 illos inter se comparaueris.

HERMOT. Quorsum verò ista dicis, Luciane? LVC.
 Horsum videlicet, quòd nullo modo fieri posse videatur,
 ut illud reperiat litera illa declarans praesidem: fortas-
 se enim inuenire potes literam, incertus tamen eris num illa
 sit.

ἔστιν ὃ γὰρ ἀπορήτῳ, ὅτι
 τὸ κ ἢ τὸ μ ἢ τὸ ι δεῖ τὸ χα-
 ροτονοῖω τὸν ἔφεδρον. ἀπὸ
 ἑπιδαρῶ ἀνύχης, ἡγῆσθε
 τὸν τὸ ἔτερον α ἔχοντα, καὶ
 ἑνὸν, ἡκέτους μὲν ἴδη σὺ-
 νήξας. ἐντυχῶν δὲ αὐτοῖς
 τὸ βῆτα, τὸ ἔτερον βῆτα, ὅ-
 ποι δεῖ, ἡγῆσθε, τὸ ἀνύχου
 ἑπιδαρῶτι. καὶ ἐπὶ πάν-
 τῶν ὁμοίων, ἀρχὴ ἀνύχου
 σοι παρασθῆ, ὃ τὸ μόνον
 γράμμα ἔχει τὸ ἀναγνώ-
 νισθαι. Ερμῶτ. τί δὲ, ἡκέτους
 πρότερον ἢ ἀπορήτῳ ἑνύχης,
 τί ποικίλεις; Λυκ. ἡκέτους.
 ἀπὸ αὐτῶν ἑπιδαρῶτις, ἡδέ-
 λω ἀδελφῶν ὁ, τι καὶ πρῶξας,
 πῶτερον αὐτῶν ἑπῆς ὅτι οὐ-
 τὸς ἔστιν ὁ ἑφεδρῶ, ἢ δι-
 σα ἐπὶ πάντας ἐν ἑνύχῳ ἐν
 θύτῳ, ἡδέων ἑπῆς αὐτῶν γράμ-
 μα ὁμοίων ἔστιν. ὡς ἄρα μὴ
 τοῦ πάντων ἑνύχου ἰδοῖς,
 ἐκ ἀνύχου μάθοις τὸν ἑφεδρῶ.
 Ερμῶτ. καὶ μὲν, ὁ Λυκίαν,
 ἐπῆς

fit. neq; enim ulla exceptio-
 ne prædictum est κ aut μ
 aut ι fore eam literam, quæ
 præsidem sit constitutura.
 Atqui ubi in α incidis, a-
 lius α habens tibi queren-
 dus est: quo inuento, illos
 inter se ad congregandum
 componis. Demceps in β
 prolapsus, alterum β ubi sit
 studes inuestigare, quod in-
 uento aduersum est. Ac ita
 quidem agis cum cæteris
 omnibus, donec ille tibi re-
 lictus fuerit, qui solitariam
 habuerit literam, nullum
 aduersarium indicantem.

HER. Quid autem si ad
 illum fortè fortuna prima
 aut secunda vice delatus fue-
 ris? quid tunc faciendum
 tibi videtur? LVC. Nihil
 equidem: verùm tu Græco-
 rû iudex, scire volo quid fa-
 cturus sis, an acturû eundem
 pro præside sis proclamatu-
 rus, aut potiùs putes omnes

in circulo necessariò accedendos & inspiciendos esse, num vs-
 quam consimilis penes aliquem relicta esset litera, ita ut nisi
 omnium sortes viritim tibi inspectæ fuerint, nunquã cognosces
 præsidem. HER. Atqui perfacile scire possum, Luciane,
 nouem

ἑαδίας ἀνμάθοιμι. ἐπιγῶν
 τῶν ἰονία λῶν, τὸ εἴρω πρῶ-
 τῶν ἢ Ἀντιόχου, οἷδα ὅτι ἔγρα-
 ψῆς ὁ τοῦτο ἔχων ἐστὶ. Λυκ.
 πῶς, ὁ Βερμότιμος; Ἐρμ. ὅσα,
 τὰ αὐτοῦ πῶν ἔχουσι, καὶ
 τὸ βῆροίως δύο, τῶν λοιπῶν
 ἀτιμῶν ὄντων, οἱ μὲν τὸ
 γ, οἱ δὲ τὸ δ πάντως ἀνισπά-
 κασι, καὶ ἀνήλωται ἡδὴ ἐς
 τοὺς ἀδελφὰς ὀκτὼ ὄντας, τὰ
 τέσσαρα γράμματα. ἄλλοι δὲ
 ὅτι μόνον ἄν ὅσα πρῶτον
 αἶν τὸ ἕξ ἑξ γράμματα, τὸ ε, καὶ ὁ
 τοῦτο, ἀνισπακῶς, ἔφασκε
 ἔα. Λυκ. πῶτιρον, ὁ Βερμό-
 τιμος, ἐπαύρασι οἱ τῆς σιωπῆς
 σίας, ἢ δέλας ἀνίσταν τὰ γ
 μοῖ δοκοῦντα, ὅποια ἄν ἦ;
 Ἐρμ. νῦν Δία, ἀπὸ τοῦ μύτι,
 ὅ, τι ἄν ὀλογοῖ ἀνίσταν ἔ-
 ροις πῶς τὰ τοῦτο. Λυκ. σὺ
 αἶ γὰρ, ὡς ἕξ ἑξ πᾶν ὄσων γραφῶ-
 μῶν γράμμάτων, ἔρμας,
 αἶρον πρῶτος τὸ α, δῶτε.

novem illorum existentibus.
 Etenim se primo aut secun-
 do loco inuenero, planè cer-
 tus sum eum fore præstem,
 qui eo sortem inscriptam ha-
 buerit. LVC. Quónam pa-
 cto, ὁ Hermotime? HER-
 MOT. Ad hunc quidem
 modum: illorum enim duos
 a habere certum est. consi-
 militer etiam alij duo β sibi
 vendicant. Iam cum adhuc
 quatuor sint reliqui, duos il-
 lorum γ, alteros δ extra-
 xisse, dubium non est. Et
 iam quatuor literæ in octo
 athletas distributæ & ab-
 sumptæ sunt. Pro certo i-
 gitur constat tantummodò
 superesse, quod qui extra-
 xerit, præses haud dubiè cons-
 tituitur. LVC. Virumi-
 gitur, Hermotime, collau-
 dem ne ego te ob singula-
 rem ingenij tui industriam,
 an placet ut ea refellam qui-

buscumq; tandem probabiliter contradici posse reor? HER-
 MOT. Na per Iouem. vehementer enim animi pendeo,
 etiam atque etiam cogitans, quidnam his ratione probabili
 possis contradicere. LVC. Equidem tu, quemadmodum literæ
 pinguntur ex ordine, dixisti, veluti primo loco α ponitur, se-
 cundo

ρη δ' εβ, η κατὰ πλὴν τάξιν,
 ἢ χρις ἀρ' ἐς ἑν' αὐτῶν τιλο-
 τήσῃ ὁ ἀειμὸς τῶν ἀθλη-
 τῶν. καὶ διδασμί βι Ολυμ-
 πιάσιν ἔτω γίνεσθαι. τί δὲ αὐ-
 τὰ ἐξιδούσῃ ἀτάξιας παρτε-
 γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ
 χ, καὶ τὸ σ, καὶ τὸ ζ, καὶ τὸ κ,
 καὶ τὸ θ; τὰ μὲν γὰρ ἀπὸ αὐτῶν
 ταρὰ, διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων
 τῶν ὀκτὼ γράφων, τὸ δ' εβ
 μόνον ἐπὶ τῶν ἑννέα, ὅ δ' η καὶ
 δηλῶν ἐμπαρ' ἡμῶν τὸ ρ ἔφρι-
 σθον, τί ποιήσεις πρῶτον ἐν
 ρῶν τὸ ζ; ἢ ὄσθ' ἄρα ἔφρι-
 σθον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ,
 ἢ μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθῶν, ἐν-
 ρη δ' εβ αὐτῶν συμφωνοῦ, ὅ
 ἢ εβ ἔχον, ὡσπερ νῶ, ἢ τάξι
 αὐτῶν τε καὶ αἰρέσει. Ερμῶτ.
 Δυσσπόκειτον τοῦτο ἑρωτᾷς.
 Αὐκ. ἰδοὺ δὴ ἢ ἑτέρως τὸ αὐ-
 τὸ ἐπισκόπησον. τί ἢ ἀμυ-
 δει γράμματα γράφοιμῶν ἐπὶ
 τῶν κλήρων, ἀπὸ τινὰ συμφῶ-
 νη χα-

cundo β, ac deinceps a-
 lia, secundum illarum se-
 riem, usque ad nonam illam,
 in qua terminatur athleta-
 rum numerus. Et sane fa-
 cile assentior tibi ita fieri
 in ο Olympicis certamina-
 bus. Quid autem si non ser-
 uato literarum ordine, quin-
 que ex omnibus indiscrimi-
 natim eligeremus, videlicet
 ipsum χ, deinde σ, mox ζ,
 postremo κ, θ? Quatuor
 itaque literæ, octo fortibus
 inferibentur, ipsum autem
 ζ super nonam solam, que
 præses nobis indicabitur.
 Quid ergo iam facies sta-
 tim sub initium literula ζ in-
 uenta? Quomodo verò co-
 gnoscas præsidem existen-
 tem eum, qui illam habue-
 rit, nisi omnes accedens, nim-
 hil huius simile inueneris?
 Neque enim tibi integrum
 erit, quemadmodum nunc,

ex illarum ordine cognoscendi præsidis coniecturam fa-
 cere. HERMOT. Rem arduam ex me interrogas, ad quam
 ut tibi respondeam, mihi promptum non est. LVC. Ago,
 si placet, hoc ipsum alia ratione considerandum tibi pro-
 ponam. Quid si nullis literarum figuris, sed signis quibusdam

καὶ χαρακτήρας, οἷα ποικίλα
 Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν
 γραμμάτων, λιγυροκόπους
 τιὰς οὐίας, καὶ λευκοκόπους
 καὶ ἀνθρώπους; ἢ ἐκείνα ἢ ἰα-
 σοντες, ἢ πατρὶ ἀμόλοά εἶσι;
 φερεῖ δὲ τὰ μονοειδή καὶ ἀπλά
 ἐπιγράφωμεν, ὡς οἶδον τε, ἐξ
 κάσταντος ἀνθρώπου ἐπὶ δυνὸν
 κλήρου, δύο ἴππους ἐπὶ δυνὸν,
 καὶ ἀνεκτρύονας δύο, καὶ λύ-
 ρας δύο. Ὡς ἐννάτω, λέων
 ἔξω τὸ ἰπίσσημον. λέων δὲ τὸ
 λευκοφόρον τῶν κλήρων ἐν
 ἀρχῇ ἐντύχης, πόθεν ἔξας ἐξ
 πᾶν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφε-
 ρον ποιδῶν, ἢ μὴ περὶ θεωρά-
 σης ἀπαύτας ἐπιδῶν, ἢ τις καὶ
 ἀμ. Ὁ λευκοῦ ἔχων; Ἐρ ἢ ἔχω
 ὅ, τι σοὶ ἀφελείνομαι, ὅ Δυκί-
 νη. Δυκί. αὐτότως. ὅδε ἦ δὲ ἀπρό-
 σαπων ἔδειξ. ὡς ἢ ἢ θελῶς
 μὴ ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἰερὰν
 φιάλην

Ἐ characteribus sortes con-
 notarentur, cuiusmodi per-
 multa literarum loco des-
 pingunt Aegyptij, puta ho-
 mines caninis aut leoninis
 capitibus? Aut illa quidem,
 si videtur, missa faciamus,
 cum sint peregrina & exo-
 tica, & à nostro instituo
 profusus aliena. Age verò
 simplicia illa & uniformia
 foribus inscribamus, quoniam
 admodum fieri potest affi-
 mulantes, nimirum binis for-
 tibus homines, deinde bi-
 nos equos alteris binis, mox
 duos gallos, postremò duos
 canes. Porro nonne, tan-
 quam præstantissima, leo-
 nis imago insculpta sit. Pro-
 inde si mox initio in for-
 tem leoninam ferentem i-
 maginem incidaris, quibus-
 nam coniecturis persuasus di-
 cis eam esse, quæ præses de-

signatur, nisi omnes accuratè circumspiciendo perlu-
 straveris, num quis etiam alius præter hunc adsit, ha-
 bens sortem leoniferam? HERMOT. Nihil habeo, Lu-
 ciane, quod tibi ad hæc respondeam. LVC. τ Non iniuria.
 Neque enim video quid possit aptè responderi, adeò ut si ad
 nimum induxerimus, aut eum invenire penes quem sacra sit
 phiala

φιλῶν ἡρώων, ἢ τὸν ἕφε-
 δρον, ἢ τὸν αἰσα ἠγούργου
 ἢ μίρ ἐς τὴν πόλιν ἐκένω
 τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀ-
 ναγκαίως ἀφίστρετα, καὶ ἐ-
 ξιτάσσομεν, ἀπὸς παρὰ μί-
 νοι, καὶ ἀπὸ δούλων καὶ πει-
 θιστοῦτων. μόνος γὰρ ἄνθρω-
 πος τὰν ἡθῶν ἐκμάθειν, καὶ
 εἴ γε τις μίμα σύμβουλός
 μοι ἀξιόπιστος ἔστωα φη-
 σοφίας πῶς, ἢ τίνα φη-
 σοφίτην, οὐδ' ἄν εἴη μὴ
 ἢ τὰ ἐπὶ πάντων αὐτῶν
 κηρύττει ἀδώς. οἱ δ' ἄλλοι,
 ἀλλήλους, καὶ οὐκ ἄν πιστεύ-
 σαιμι αὐτοῖς, ἔσ' ἄν καὶ μίαν
 ἀπάραδι ᾧσι. τάχα γὰρ ἄν
 ἢ αἰεὶν ἐκάνη εἶν. οὐ γὰρ δὲ,
 εἴ τις παρασησάμω ἢ λαδῶν
 ἀνθρώπων, λέγοι ἑὸν ἄ-
 να κἀμισθῶν ἀνθρώπων ἄς
 πάντων, πιστεύσομεν αὐ-
 τῶν, ἢ μὴ εἰδῶμεν, ὅτι πάντας
 ἀνθρώ-

habiturus, donec etiam vnus fuerint nescij, quæ fortasse ex
 illis esse possit omnium optima. v Neque enim si quis ad-
 ducto homine formoso dicat hunc ex omnibus hominem
 esse formosissimum, statim ille suis verbis mihi fidem factu-
 rus est, vt credam eum vera loqui, nisi certum habuero om-
 nes homines illi visos esse: fieri enim fortasse potest, vt hic
 homo

phiala, aut qui inter athen-
 tas prasidis loco habendus
 sit, aut cuius ductu & au-
 spicio felicissimè in Corin-
 thum urbem illam florena-
 tissimam peruenire queam-
 mus, omnes necessariò acce-
 dendos esse putem, summâ
 que diligentia detractis ve-
 stimentis, omnibus tentatis
 solerissimè exquirendos: te-
 nim vix etiam sic veritatem
 indagantes peruestigabimus.

Quod si quis mihi vnquam
 futurus esset consiliarius fide
 dignus super rebus philoso-
 phicis, contendens omnino
 operam esse nauandam phi-
 losophiæ studijs: ille demum
 solus erit, quem eorum quæ
 dicuntur ab omnibus, ad vno-
 quem peritium esse cognouer-
 ro. Reliquos autem omnes vt
 inutiles, & nulla re dignos
 contemnam, nihil fidei illis

ἀνδρῶν ἰσθρακῶν, ἴσως μὲν
 γὰρ καὶ οὗτος καλὸς, ἀλλὰ
 πάντων κάμνιστος, ἐνὶ ἅρ-
 ἰστοῖσι δὲ οὐκ αὐτὸ μόνον
 καλοῦ, ἀλλὰ τὸ κάμνιστος διέ-
 μιθεῖ, καὶ ἢ μὴ μὲν τοῦτο ἔρω-
 νίζω, ἀλλὰ ἢ μὴ πῶς πῶς πῶς
 ἔρω ἔρω μὴ μὴ. ἔγωγε ἀγα-
 κίστοισιν, ὅποισι δὲ ἴσως καλῶ
 ἐπιτυχόσιν, ἀλλὰ ἢ κἄν τὸ ἀ-
 κρότατον (ἡ τοῦ μὴ κάμνιστος)
 πρὸ ἀνάγκης ἔρῃ ἔνοα. Εἰ μὲν
 ἀλλή. Λυκ. τί οὖν; ἔχεις μοι
 τινὰ ἀπὸ ἀπάσης ὁδοῦ πρὸς
 παραμύθιον ἢ φιλοσοφίαν, καὶ
 ὅς τὰ τὴν Πυθαγόρου καὶ
 Πλάτωνος καὶ Αἰσωτέλους
 καὶ Χρυσίππου καὶ Επικούρου, καὶ
 τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς,
 τληστώων μίαν ἢ δύο ἐξ ἅπας
 ὁδῶν ὁδόν, ἀληθῆ τι δοκιμά-
 σαι, καὶ πέρα μαθῶν ὡς μὴ
 νη ἄρα ἀπὸ τῆς εὐδαιμονίας.
 εἰ γὰρ τινὰ τοιοῦτον ἔννοι-
 ας,

à Platone, præterea quæ ab Aristotele, Chrysippo & Epi-
 curo, alijsq; omnibus dicuntur, & affirmantur? Demique qui
 una via ex omnibus electa, experimento edoctus pro certo
 comperit habere, eam solam esse viam, quæ rectè dicitur via
 iores ad felicitatem tanto perè quæ sita. Etenim si talem quem-
 piam

homo non sit contemnenda
 elegantia: quod autem sum-
 me sit inter omnes formæ
 & venustatis, scire haud-
 quaquam possum, nondum
 vixi omnibus. Nos porro
 non formoso tantum ege-
 mus, sed formosissimo:
 quem nisi inuenerimus, pa-
 rum sudatum, & nihil a-
 ctum esse putabo. Non e-
 nim contenti erimus, in qua
 lemcumque tandem amabi-
 lis & honestæ formæ ho-
 minem inciderimus, verum
 summam illam, qua maior
 esse non potest, formæ e-
 legantiam peruestigamus,
 quam necessariò unam esse
 se negare non potest HER-
 MOT. Vera sunt hæc LV.
 Quando ergo aliquem mi-
 hi produces totius in philo-
 sophia iuineris peritum,
 quemque ea non fugiant,
 quæ cum à Pythagora, tum

πῶς ὀφείλω πράγματα
 ἔχοντος Ἐρ. ὁ ῥέδιον, ὃ Δυ-
 κιν, τοῖσιν ἀνδρα ἔδρα.
 Λυ. τί δὲ ἔν ἀξίον, ὃ
 Ἐρωτίται; ἐν ἀν ἀπαγορευ-
 τῶν, οἶμαι, ἐπὶ μηδενός
 ἡγμένον. Ὅ τοῖσιν ἐς γὰρ τὸ
 παρὸν ὑπορῶν ἄρα τόθι
 πάντων λεγόντων ὅτι, καὶ
 ἀσφαλῆσιν, αὐτὸν ἕκασ-
 τῶν ἀξίον, ὃ πᾶσι
 περὶ τῶν χωρῶν, καὶ ἐπι-
 στήσιν ἀκείων τὰ ὑπὸ
 πάντων λεγόμενα; Ἐρ. ἔτι-
 κῶν ἀπὸ γὰρ τῶν, πᾶσι ἕκασ-
 τῶν μὴ ἰσχυρῶν ἢ, ὃ μικρῶ
 πρὸς τὸν ἕκαστον, ὃς ὁ ῥέδιον
 ἐπιδόνα ἑαυτὸν, καὶ περὶ τῶν
 πάντα πᾶσι ὁδοῦν, ἀναφρα-
 μῶν αὐθις. πῶς ἔτι οἶον τὴ
 πάσαις ἰσχυρῶν τὰς ὁδοῦς
 ἐν τῇ πρώτῃ, ὡς φησὶ, κατα-
 σχεθισσομένων; Λυ. ἐξ ὧσιν
 φράσω, τὸ τῷ Θεῷ ἰσχυρῶν

piam querendo consecu-
 ti essemus, desineremus
 nos molestis onerare ne-
 gocijs. HERMOT. Haud-
 quaquam, Luciane, eius-
 modi vir inuentu facilis est.

LVCIA. Quid igitur fa-
 ciemus, Hermotime? neque
 enim animus abiiciendus est.
 propterea quòd eiusmodi
 ducis inopia in praesentia
 laboramus. Ergo illud ag-
 grediamur, quod factum mi-
 hi videtur multò consul-
 tissimum & tutissimum, ut
 quisque ab initio exorsus,
 omnes sectas percurrat,
 eaque accurata & diligen-
 ti indagine consultando ex-
 aminet quae dicta sunt ab
 omnibus. HERMOT.

Quantum quidem tua ver-
 ba intelligo, ita factò opus
 esse videtur, nisi quòd illud
 quod non multò antè à te di-
 ctum est, cum his mihi pu-

gnare videtur, videlicet arduum & graue esse, eum qui
 vni viae iam sese tradiderit, expansis denuò velis recurre-
 re. Quomodo enim fieri potest, ut is qui in priori iam oc-
 cupatus detinetur, reliquas omnes percurrat? LVCIA.
 Illud equidem paucis tibi expediam: nimirum Thesei insti-

νο μιμησόμεθα καὶ τὸν νοῦν
 παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης
 λαβόντες, ἕσπευ ἐστὸν Λα-
 βύρινθον ἵκασθαι, ὡς ἔχον ἀ-
 πρᾶκτον μὲν ἡρώδης αὐτὸ
 ἐξήνα. Ερ. τίς ἄν ἔρ κήϊρ Ἀ-
 ριάδης γένοιτ' ἄν, ἢ πόθεν ἔ-
 λινε εὐπορήσῃ; Λυ. θάρρα,
 εἰσάρε, ἄκοῦ γάρ μοι ἔρη-
 κται οὐ τις ἐχόμενος, ἐξέλ-
 θοίμην ἄν. Ερ. τί ἔρ τὸ ὄδιον;
 Λυ. δὲ ἰμὸν ἔρω, ἀπάτιον
 ἔσθ' ἄν, τὸ Νῆφί, καὶ μέντοι
 ἔσθ' ἄν, ἢ γὰρ μὴ ῥῆθις
 πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀπὸ Ἀ-
 κασίνδου αὐτὸ ποιεῖν, ἄ-
 κηλόντες καὶ τοῖς ἐξῆς λόγον,
 ἴσως εὐμαρῶς ἄν τὸν Λα-
 βύρινθον ἐκέρουμεν. Ερ.
 εὐδέξαι, καὶ τὸ ποιεῖμεν.
 Λυ. ἔσθ' ἐπὶ τινὰ δὲ αὐτῶν
 πρῶτον ἐλθοίμεν ἄν; ἢ τὸ
 μὲν δὲ ἰσοίσει; ἀρξάμενοι
 δὲ ἄν

iutum imitabimur, floque à
 tragica illa Ariadne accē-
 pio, nullum non Labyrin-
 thum ingrediemur, nec dur-
 bito quim sine negocio tan-
 tum ductu filii na nobis li-
 cebit regredi HERMOT.
 At vnde tandem nobis il-
 la Ariadne comperabit
 aut vnde filium parabimus?
 LVCIA. Bonum habe
 animum, ô amice: iam
 enim videtur mihi repes-
 sisse, cuius ductum sequui,
 haud dubie egrediemur.
 HERMOT. Quòd
 nam igitur illud est? LVC.
 Certe meum non est quod
 dicturus sum, sed cuius-
 dam ex sapienibus viri
 summi, nempe illud: Sobrius
 esto, & memento dissi-
 dendum esse. Etenim si mi-
 nimè leuiter & facile per-
 suasit, quibusuis auditis fidem habuerimus, sed more iudi-
 cum, alijs quoque fandi copiam concesserimus, fortasse
 haud difficulter horum Labyrinthorum mexiricabiles er-
 rores effugiemus. HERMOTIM. Bene sanè dicitur.
 Illud quoque nobis faciendum intelligo LVC. Videlicet: ca-
 terum ad quem illorum omnium primum nos conferemus?
 aut non permagni illud interesse putas? Ab eo tandem
 quicun-

ἢ ἀφ' ὧν ἄρ' οἷον ἀφ' Πυθα.
 γόρου, ἢ ἔστι τὴν. ὡς ἄρ'
 γόρου οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ
 Πυθαγόρου ἅπαντα, καὶ μοι
 ἐξάρει καὶ τὰ ἐπιπέδων τὰ
 τῆς σιωπῆς. οὐδ' ἂν ὅρ' οἷον
 ὡς ἐστὶ, ἐκάνω πρῶτοντα οἰ-
 κῶν ἢ ἢ μὴ, ἀπὸ πάντων γὰρ
 ἔκκοσι. Ερ. θωμὸς ἔστω, ἄρα
 ἐξῆς τῷ Πλάτωνι δεξιῶν ἄρ'
 καὶ ἄρ' ἔστι τὰ ἐπιπέδων, ἐπι-
 μέν καὶ ἄριστον ἐστὶν ἐκάνω.
 Λυ. ἢ ἄρ' Ερ. Χρυσίππῳ ἄρ'
 γὰρ ἐστὶ ἐπιπέδων οἷον ὡς ἄρ'.
 οἷον γὰρ, ὡς ἄρ' οἷον ἄρ'
 ὅτι τετραπέδωντα μόνον
 ἐκάνω. Λυ. οὔτως. Ερ. ἄρα
 ἐξῆς Ἐπικούρου, καὶ οἷον ἄρ'
 οἷον. ὡς ἄρ' οἷον τὰ ἄρ'
 τῆς ἐπιπέδων, ἐκάνω μόνον ἄρ',
 ἢ ἐπιπέδων, ὅτι οἷον οἷον
 τῆς ἐπιπέδων ἄρ' Ἐπικού-
 ρου ἢ Πλατωνικοῦ, ὅμοιο-
 γόρου μὴ πάντα ἐκάνω τὰ
 τῆς ἐκάνω ἀρῆσιν ἐκάνω,

quicumque sit, incipiamus,
 nempe à Pythagora, quan-
 doquidem ita cœsit. & Quid
 tum verò temporis stauere-
 mus omnibus Pythagori-
 cæ philosophiæ placitis per-
 discendis suffecturum? Voa-
 lo autem annos in quibus
 sub initium Pythagorice
 sectæ candidatis conste-
 scendum est, excipi Opi-
 nor omnino cum illis quin-
 que satis fore 30. aut ad mi-
 nimum omnibus modis vi-
 ginti peropuse est. HER. Pos-
 namus ita esse. deinceps ve-
 rò totidem alijs Platoni con-
 cedendi sunt, ac mox nihilò
 pauciores Aristoteli. LVC.
 Non pauciores profecto.
 HER. Chrysippo autem
 quot impendendi sint, non
 est quòd multum te interro-
 gem. Iam enim certus antea
 ex te audiui, quadraginta
 vix suffecturos esse. LVC.

Ita sanè. Deinde Epicuro & alijs. Quòd autem non mi-
 nimum illis tribuere videar, hinc perdisces facillimè, apud
 animum tuum considerando quòtiam sint octogenarij cum
 Stoicis tum Epicureis, atque etiam Platonici, ingenuè fate-
 res nondum cuncta sue sectæ sibi esse explorata & cognita;

ὡς μὲν ἐν δ' αὖν σέλις ἰστὰ
μαθήματα. ἢ δὲ μὴ, ἀλλὰ
Χρυσίππος γέ, καὶ Ἀριστο-
δῆς καὶ Πλάτων φάσιν ἄν. καὶ
πῶτόταρ, ὁ Σωκράτης ὄδον
φανόταρ ὅσων, ὅς ἐκινερά
γα πρὸς ἅπαντας, ἐκ ὅσων
μὴ πάντα, ἀλλὰ μὴ δ' ὅσων
ἀδύναται, ἢ τὸ μόνον, ὅτι ὅπ
οἶδε, λογιώματα ἔρ' ἐξ ἄρ-
χῆς, ἀνοσι τῶ Πυθαγόρῳ κί-
θιψιν, ἔτα Πλάτωνι ἑσῶδ'
ἔτιρα, ἔτα ἐξ ἑς τοῖς ἀμοῖς.
πῶ δ' ἔδ' ἔρ' τὰ αὐτὰ συνδεδεῖτα
ἐν κειρακίᾳ γένοιτ' αὖν, ἢ
ἀλλὰ μόνον ὄδον τὰς ἀρ-
σῆς ἐν φιλοσοφίᾳ. Ἐρ. καὶ ἐρ' ὄδ'
κόσια, ὁ Λυκίην. Ἀν. βῶνδ' ἔρ,
ἀφαιρῶν τὸ τέταρτον, ὡς
περὶ κείδ' ἀλλὰ ἔτη ἰκανὰ εἶναι
ἢ τὸ ἡμισιον ὄδον. Ἐρ. αὐτὸς
ἄν ἀλλήλῃς ἀμεινον' ἰσῶ δ'
εἶ τῶ, ὅτι ὄλιγοι ἄν καὶ ἔρω

ita ut in disciplinarum co-
gnitione nihil in ipsis desi-
derari queat. Quod si alij
in hoc tergiuersari viden-
tur, non tamen, ut opinor,
hoc negabit Chrysippus &
Aristoteles, & Plato, po-
tissimum autem præ eun-
ctis Socrates, illis certò non
postponendus, qui omnium
testimonio professus est, se
non tantum omnia, sed in
vniuersum nihil nosse, aut
hoc tantum se scire, quod
nesciret. Computemus i-
giur subducta ratione ab
initio, viginti Pythago-
ra attribui sunt, deinde
totidem alij Platonì, mox
nihilò pauciores alij con-
cessimus. Quot ergo in
summa isti sunt anni si-
mul comprehensi, si dea
cem saltem in philosophia
disciplinarum sectas constituuerimus? HERMOTIM.
Plures quàm ducenti, ὁ Luciane. LUCIAN. Ergo
se tibi consulum factu videtur, quartam partem anno-
rum auferamus, saltem, quindecim studijs nostris satis-
facere putantes, aut omnino partem dimidiam. HER-
MOT. Tu quidem multò meliùs hac de re quid faciendum
sit, statues. Ego hoc probè perspicio, perquam paucos ad
hunc

ἢ πασῶν ἐξελθοῖν, ἐκ
 ζῆντος ἐνός ἀρξάνου.
 Λοκ. τί ὄν πάθοι τις, ὃ Ἐρ-
 μότιμι. ἢ τοῦτο ὅτι τὸ
 πρᾶγμα; ἢ ἀναπρᾶκτον ἰκῶ-
 να τὰ ἥδη ὁμολογημένα,
 ὡς ἐκ ἄν τις ἔλοιτ' ἐκ πολλ-
 ῶν τὸ βέλτισον, μὴ ἔχῃ πα-
 ρὰς ἀπάντων, ὡς τὸν γε
 ἄνθρωπος πέραις ἀρξάνου, μὴ
 τάχα μᾶλλον, ἢ κείσα τῶν ἡθῶν
 ἀναλυτῶντα; ἐκ ὅτων ἰδιό-
 μῶν; Ἐρ. ναί. Λοκ. πᾶσα τοῖς
 νῦν ἀνάγκη, ἐπὶ τοῦτο βίω-
 ναί ἡμᾶς, ἢ μὴ ποῖον ἐν τῇ
 ἀρξάνῳ, ἀπάντων περα-
 θῆναι, καὶ ἰδιόμοι φιλολο-
 γίαν, καὶ φιλοσοφίαν ἴσως
 ἐν λαμμόνισιν. πρὶν δ' ὅτω
 ποιῆσαι, ἐν σιότῳ, φασὶν
 ἔρχοίμεθ' ἄν, οἷς τῶν ἡθῶν
 πρᾶκτον. καὶ ὅ, τι ἄν
 πρᾶξω.

hunc modum omnes si etiam
 percussuros, tamen si sta-
 tim ab incunte pueritia phi-
 losophiae studium exorsi fue-
 rint. LUCIAN. Quid
 autem faciendum suades,
 Hermotime, cum ita se-
 res habeat? An subverten-
 da & resellenda ea existi-
 mas, quae iam ante haud
 dubitanter confessi sumus,
 neminem videlicet unquam
 electurum id quod ex multa
 omnium est praestantissi-
 mum, nisi omnium fa-
 cto periculo singula de-
 gustauerit? adeo ut qui
 magistra experientia dele-
 ctum non habuerit, ei ora-
 culo magis aut respon-
 so veritatem inuestigandam
 esse. An non istiusmodi in-
 ter nos dicta sunt? HER-
 MOTIM. Sanè. LV-

CIAN. Proinde summopere necessarium esse vi-
 deo, tantum temporis nos aetatem agere, si unquam o-
 mnibus pertentatis rectè eligere consilium est, iamque a-
 cto delectu philosophiae incumbere, percepta & co-
 gnita felicem vitam viuere queamus. Prius verò quam
 ita fecerimus, in tenebris, quod aiunt, saltaremus, in quacun-
 que incidimus, illiso pede impingentes. Et quodcumque

πρώτων ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ.
 τὴν εἴην τὸ ἰσχυρότερον ἡσο-
 दाυδάνουτου, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀ-
 δίχα τῆς ἀληθείας. εἰ δὲ καὶ ἐν-
 ροιμὴ ἀλλοῦ, κατὰ τινα ἀ-
 γαθὸν τὸ ἔχον πλεονεξίας οὐδὲ
 αὐτῶν, ἀλλ' ἐξ ἰσχυρῶν βαβαῖος ἀλλο-
 γοῦν. ἰκάνῳ δὲ τῆν, ὃ ἰσχυρῶν
 πομπὰ γὰρ δὲ τῆν ὁμοία αὐτοῖς,
 ἀλλογῶν ἰσχυροῦ αὐτῶν εἴην τὰ
 ἀλλογῶν. Ερμ. ὃ Λυκίαν,
 ἐκ οἷδ' ὅπως εὐλογοῦν ἄρα
 κἄν μοι λυγῶν, ἀτὰρ (ἐπίσταν-
 ται ἄρα τῆς ἀληθείας) ὃ μὴ ἴσως
 αὐτῶν με, ἀλλ' ἴσως αὐτὰ, καὶ
 ἀκρεβόλοισιν οὐδὲν δέοι.
 ἴσως δὲ καὶ ἰσχυρῶν ἐκ ἀγα-
 θῶν ἰσχυροῦν τῶν τῶν ἰσχυροῦν
 ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἰσχυροῦν ἐν-
 τῆν ἰσχυροῦν ἰσχυροῦν, ὅς με πλε-
 σίον ἴσως τῆς ἰσχυροῦν οὐδὲν
 ἴσως ἀρείας φέρων ἐκ τῆς ἰσχυ-
 ρῶν, ἀλλογῶν ἀφραίνων
 τῆς ἀλλογῶν τῶν ἰσχυροῦν, ἐ-
 τῶν γὰρ ἰσχυροῦν ἀλλογῶν Λυ-
 κίαν,

primum in manus nobis ve-
 nerit, illud quod queri-
 mus esse existimabimus, pro-
 pter veritatis ignoran-
 tiam. Quod si etiam ma-
 ximè bona fortuna ad
 illud delati fuerimus, con-
 stanter tamen nunquam scie-
 mus, nam id sit quod tan-
 topere à nobis questum
 est. Sunt enim non parùm
 multa his ipsis similia, sin-
 gulis affirmantibus, hoc
 ipsum esse multò omnium
 verissimum. HERMO-
 TIM. Faud scio, ô Lucia-
 ne, quàm mihi videare ar-
 gumenta persuasionis bor-
 narùmque rationum ple-
 na inter disputandum pro-
 ducere: verùm enim verò
 non mediocriter me per-
 turbas ista dissendendo, nis-
 miùmque arguti & an-
 xie disquirendo, quod ad
 rem parùm attinet. Fortas-

se autem videor etiam inauspicatò hodie pedem domo ex-
 tulisse, cùm egressus tibi obviam venerim, qui me prope spi-
 rorum consistentem in inevitabilem animi desperationem
 iniecisti, & Veritatis inventionem impossibilem esse osten-
 dens, tantum videlicet temporis requirentem. LVCIA N.

ἔκδρ, ὃ ἐταῖρε, ποῦν δι-
 καώτερον μίμοιο ἄρ ἔ-
 πατήρ σε Μενεράτα, καὶ τῆ
 μητρί, ἢ τίς ποτ' ἐκαλέσθ,
 ἢ ἴδ' οἶδ' α, ἢ καὶ ποῦν πρό-
 τερον τῆ φύσει ἡμῶν, ὅτι
 σε μὲν, ἀατὰ τὸν Τιθωνόν,
 πολυετῆ καὶ μακρόβιον ἔ-
 θεσαν, ἀλλὰ πρὸς ἔγραψαν
 μὲν πλεον βιώναι τὸ μῦθος
 σου ἰτῶν ἑκατόν, ἀνθρω-
 πων ὄντα, καὶ δὲ μετὰ σὸ σκε-
 πτόμην, ἴδ' ἴδ' ἴδ' ἴδ' ἴδ' ἴδ'
 του ἀπ' αὐτῶν. Ερμ. ἔν, ἀπ'
 ὕψους ἀα αὐ, καὶ ἔν οἶδ'
 ὅ, τι παθῶν μισθὸς ἐπιδο-
 τῶν, καὶ ἰς τὸς ἐπιδοφου-
 τας ἀποσώσῃας. Λυκίον. ὃ
 Ερμότιμ, ἢ τίς μὲν ἢ ἀλήθεια
 δεῖν, ὑμεῖς ἄρ ἄμεινον ἴποι-
 τε οἱ λόγοι, σὺ τε, καὶ ὁ διδά-
 σκαλ, ἔγὼ δὲ τὸ γε τοῦτο
 οἶδα, ὡς ἂν πάντων ἡλέα δεῖν
 αὐτῶν

eosque qui sapientiæ studijs sunt addicti, salibus &
 dietherijs delusos, naso suspendas. LVCIAN. Cui
 iusmodinam res sit veritas, ὃ Hermotime, vos longè me-
 lius & promptius, qui sapientia ornati estis, expedietis: ni-
 mium tu, & præceptor tuus. Ego saltem hoc me pla-
 nè scire arbitror, hanc non nimium auditu iucundam & dulcè

Cur ergo hoc ipsum, ὃ
 amice, non multò iustius
 cum patre tuo Menecrate,
 & matre tua, quodcumque
 tandem illi nomen fuerit
 (neque enim teneo) ex
 postulas? aut potius cum
 natura omnium nostrum
 parente, quod te quoque
 non ut ἢ Tiathonum, an-
 nosum & longævum con-
 stituerit, sed præfinito de-
 stinavit homini vitam ex-
 tiam longissimam centum
 annorum numerum non
 excedentem? Caterùm ego
 tecum considerando repe-
 ri, quo è disputatione
 nostra potissimum potuit
 elici. HERMOTIM.
 Nequaquam, verum tu sem-
 per quidem conuiciator es:
 atque haud scio quomom-
 datum sit, ut tu extremè
 odio habeas philosophiam,

αὐτὸ ὅτι ἀκρίβειαν, ἀλλὰ πα-
 ρουδοκίματα καὶ τὸ ψεύδες
 παραπολύ. ἐνπεσοπότερον
 ἢ ἐκείνο, καὶ εἰς τὸ ἥδιον.
 ἢ δὲ, ἃ τε μυθία καὶ ἡδονῶν
 αὐτῆ συνειδή, μετὰ παρρη-
 σίας ἀλλήγεται τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, καὶ εἰς τὸ ἀχθονται αὐ-
 τῆ. ἰδὲ γε τοὶ καὶ οὐ νῦν ἄχθη
 μοι, τάληδες ἐξαρρόντι περὶ
 τῶν μετὰ σὸ, καὶ δηλώ-
 σαντι οἰωνῶν ἐξ ὧν ἐγώ τε, καὶ
 σὺ, ὡς ἢ πάντων ῥαδιῶν. ὡς
 περ ἢ ἀνθρώπων ἢ ἰσθμῶν ἐτύχε
 χαρῶν, καὶ ὡς τῶν ἑσθῶν, ἑπο-
 λαμβάνων ἀνθρώπων αὐ-
 τῶν δὲ καρδιῶν ὡς καὶ ἢ
 ἢ χαλκὸς εἶναι, ἐκλύουσα πρὸς
 σὲ καὶ ἐνοίας, ὅτι ἀδύνατος
 τῶν ῥῶν, καὶ τότε δὴ οὐκ
 ἐμὲ εἶναι ὡς ἀπὸ συνῶν, διό-
 τι σὲ οὐκ ἔχω ἔξαπατάσθαι,
 ἀπὸς

esse mortalibus, quoniam
 longè latequè mendacio est
 inferior & vilior. Est enim
 hoc apud homines multo in
 speciem formosius & præ-
 cellentius, atque hoc nomis
 ne quoque audiu iucun-
 dius & dulcius. Illa verò
 quia nihil in se habet insin-
 ceritatis aut adulterini, cus
 ius sibi esset conscia, ma-
 gna cum libertate differit
 inter homines. eamq; ob rem
 plerisque intolerabilem ad-
 fert molestiam: quemad-
 modum & tu nunc indis-
 gnaris, nec mea dicta fers
 humaniter, quibus tecum sus-
 per hisce rebus veritatem
 erui, tibi què planè indicium
 feci, cuiusmodi ea sint, quo-
 rum virique iuxta immodico
 & amore & desiderio tenea-
 mur, quàm profus illa nar-

tu non sint facilia: veluti si statuam aliquam non infor-
 men infando amore deperires, eaque te posse potiri in ani-
 mum induceres, suspicans esse hominem: ego verò inuitus
 aut lapideum aut æveum esse simulachrum pro mea in te be-
 nevolentia tibi significarem, rerum quarum potiundarum
 nulla esset relicta copia, te amore capi, ac tu iniquum tunc
 & malevolentem me tibi censeres, quia nolim te decipi,
 absurda

ἀπόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐπι-
 ζονται. Ἐρ. οὐκοῦν ὧν, ὃ
 Λυκίτι, φῆς, ὡς ἢ φιλοσοφ-
 τῆον ἡμῖν. ἀπὸ καὶ ἀργίᾳ
 παρὰ δόνας αὐτῶν, ἰδίως
 τὰς καταβῆναι; Λυ. καὶ
 τοῦ ὧν ἡκούσῃς ἰμοῦ δέ-
 γουσι; ἰδὼν ἦδ' οὐχ ὡς οὐ
 φιλοσοφτικῶν φημι, ἀπ' ἴσ-
 τῆς πλείων φιλοσοφτικῶν, ὅδοι
 τῆς ποταῖ ἕσιν ἐπὶ φιλοσο-
 φῶν, ἰκαδῆ ἰπ' ἀρετῶν ἀγα-
 ρακονουσα, ἢ δ' ἀληθῆς
 ἐν αὐτῶν ἀδελφῶν, ἀκριβῆ
 ποιῦν ὅσα τῶν διαίτησιν.
 ἀδύνατον δὲ γὰρ ἡμῖν ἐφαίνε-
 τῶ, ποταῶν περὶ θύτων, ἰδέ-
 σθαι τὸ αἴσιον, ἢ μὴ ἰσὶ πάν-
 τα ἰοί τῆς παρὰ ἡμῶν, ἀπὸ
 πῶς μακρὰ ἢ πῆρα ὄψε-
 θῆ. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς (ἀν-
 θῆς γὰρ ἐρήλωμα) ὅτω παρὸ
 τῶ ἀντιπύχης. ὧν ἔψῃ, καὶ
 συμφί-

existimo. Quī enim fieri posse sperem, multis nobis pro-
 posuis, ex illis eligere quod optimum, nisi quis om-
 nia faciendi periculi gratia accesserit? Deinde, num longē
 adhuc supersit peregrinatio, aut an finis iam instare visus
 sit. Ceterum quid tibi videtur? Iam enim de integro te inier.
 rogabo: num eum qui sub initium tibi occurrerit, sequēris?

absurda & monstrosa nec
 spei consentanea sperantem.

HERMOTIM. Eō igitur
 hæc tibi dicta sunt, Luc-
 ciane, quasi putes nullam o-
 peram philosophiæ studijs
 nobis nauandam esse, sed o-
 portere nos socordiae & in-
 eritiæ addictos priuatam vi-
 tam in terris agere? LV-
 CIAN. & Et quando aut
 ubi ista me dicentem audis
 uisisti? Ego quidem non eō,
 quasi non sit philosophan-
 dum, ista dico, verum quan-
 doquidem omnino philoso-
 phiæ studendum est, viæ au-
 tem ad illam sint non pau-
 cæ, quarum nullum non per-
 hibetur compendiosissimum
 esse ad virtutem diuerticu-
 lum, tamesi etiamnum in
 incerto sit quæ ex illis vera
 sit: diligentem & exquisitam
 diuisionem faciendam esse

συμπλοφήσας, λέγειν ὅτι
 Ἐρμῶτος ποιησεται σε; Ἐρ-
 μῶτ. καὶ τί σοι ἀρκυνώε
 μὲν ἄρ' ἔτι; ὅς οὐτε αὐτόρ' ἴ-
 να λείνας οἶόν τε ἀναφῆς,
 ἢρ μὴ Φοίυησ' ἔτη βιάη,
 πωδῶτας ἐρ λυκλα πρῆκῶν,
 καὶ παρῶμ' ὅτι, οὐτε τίς
 πρῆπαρῶμ' οἰσῶ-
 αρ ἀξίους, ὅτι τίς πομοῖς ἐ-
 πωνοῦσι, καὶ μρτυροῦσι.
 Λυκῆρ. τίνας φῆς τὸς πω-
 λῶς ἀλότας καὶ πρῆπα-
 ρῶμ' οἰσῶς ἀπαδῶν; ἢ ἕσθρ
 τις βιοτότος ἕσθρ, ἱκανός ἐς
 μοι γὰ καὶ τίς, καὶ ἕσθρ πωλ-
 λῶρ δέουσι. ἢρ δὲ τὸς οὐκ
 ἀλότας λέγεις, οὐδῆρ τι τὸ
 πρῆπ' ὅτι αὐτῶν προσωξῆται
 με πρῆπαρ, ἀγῆς ἄρ' ἢ μ-
 ἕσθρ, ἢ ἕσθρ ἀλότος, πρῆ ἀπαδῶ-
 των ἀρφαίνονται. Ἐρμῶτ.
 μόν' ὅτι οὐ τὰληθῆς λατῆ-
 δῶς, οἱ δὲ ἀπο ἀνόητοι ἀ-
 πωντόν, ὅτι φιλοσοφοῦσι.

Λυκῆρ.

cumque illo communibus
 philosophia disciplinis in-
 uigilabis, atque ille te cer-
 tum faciet? HERMO-
 T. M. Quid verò tibi am-
 plius respondeam, qui ne-
 ges quenquam rectè discer-
 nere posse, nisi Phœnicis an-
 nos vixerit, omnesque per
 orbem periculum faciendo
 accesserit? Neque dignum
 ducis fidem habere illis quā
 iam olim harum rerum sunt
 expertissimi, neque multis
 illis ista collaudantibus, suo-
 que testimonio comprobantibus?
 LVCIAN. Quos
 tu mihi multos illos narras?
 num qui harum rerum sunt
 probè gnari, & ijdem iam
 oranium facta indagine pe-
 rirint? Quòd si quispiam talis
 esset, mihi quidem vel vnus
 sufficeret, neq; multis opus
 haberem. Porro si imperi-
 tos dixeris, nunquam illorum
 multitudine adduci potero
 ad credendum, donec de omnibus nullius ignari definiendi
 facultatem sibi parauerint. HERMOT. Proinde tu solus
 veritatem perspexisti, ceteri verò quotquot philosophan-
 tur, in vniuersum omnes records sunt, & sine iudicio &

Lva

Δυκῖν. καταψάλλει μόν, ὃ
 Ερμότιμι, λέγων ὡς ἐξ ἀπρο-
 τήθηναι πηγμαυτὸν τῶν ἄλλο-
 των, ἢ τὰ πῶ ὅλους ἐν τοῖς ἑ-
 λόοι. καὶ οὐ μνημονεύων,
 ὅν ἐφίλω, οὐκ αὐτὸς ἀδελφεὺ
 τάληθις διὰ τοῦ ἄκουσ
 εἰς τανόμην, ἀπὸ μὲν τὰ
 πάντων αὐτὸ ἀγνοῖν ὅμοιο
 λογῶν. Ερμότ. ἀπὸ, ὃ Λυ-
 κῖν, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλε-
 γειν χρεῖται καὶ παραβλῶαι
 ὅν φασί, καὶ τὸ μὲν ἀνὸς
 ἐλπίων τὸ βέλτιον, ἢ οὐτως,
 ἀλογον ἴσως· τὸ δὲ τῆ κα-
 ρα ἐκείνη ἑσάατα ἔτη ἀπ-
 διδόνον, παγγέλοισιν, ὡς περ
 ἐχ οἶόν τε ὅν, ἢ πὸ ὀλίγων κα-
 ταμαθῶν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ
 καὶ πάντων βέλτιον εἶναι δοκεῖ
 τὸ τοῖον, καὶ ὁ ποικίλος ἀγρι-
 βῦς ἀλόγιστον, φασί γὰρ τοῖων
 πλάσσειν τινα, Φαδίαρ οἶμαι,
 ὄνυχον

LUCIAN. Tu quidem,
 Hermotime, falsò me menda-
 cij coarguis, cum dicere non
 vereris quòd me ipse cæ-
 teris omnibus anteponam,
 aut omnino in numero eru-
 ditorum haberi contendam:
 parùmque memor esse vi-
 dère eorum quæ per me
 antè dicta sunt. Neque
 quidem me præ alijs veritatem
 dignoscere contentiosè
 vociferor, verùm ingenuè
 fateor me cum alijs omni-
 bus iuxta ignarum esse.

HERMOT. A Atquè,
 Luciane, quòd ais omnes
 accedendos esse eorùmque
 experimentum sumendum
 quæ dicuntur ab alijs: neque
 aliam rationem meliorum
 eligendorum superesse, for-
 tasse non valde improba-
 rim. Caterùm cuique ex-
 perientia tot annos impen-

di oportere, perquam ridiculum mihi videtur: quasi verò
 non ὅ ἐ paucis cuncta perdisci queant. Mihi equidem ista
 perpendenti, haudquaquam graue aut operosum hoc vide-
 tur, quòdque multo exercitio eget minimè. Siquidem au-
 sunt quendam ex statuarijs, B opinor autem fuisse Phidiam,
 tantum.

ὄνυχά μόνον λένουσι ἰδού-
 τα, ἀπ' ἐκείνου ἀνακτολογί-
 σθι, ἡλικίῃ δ' ἄν' ὁ πάσι λίσσιν
 ἡγούσῃ, κατ' ἀξίαν τῷ ὄνυ-
 χῷ ἀναπαυομένης, καὶ οὐ
 δὲ, τίς τις τῆ χάρα μόνον ἀν-
 θράπου δάξῃ, τὸ ἄλλο σώ-
 μα κατακαυθήσεται, ἔστι, οἴ-
 μα, αὐτίκα, ὅτι ἀνθρώπος ἔ-
 σι τὸ λευκαυμενόν, καὶ μὴ
 τὸ πᾶν σῶμα ἰδύσθαι. καὶ τί-
 σωτὰ μὲν λευκαυθῶν, ὧν
 ἅπαντων λίσσονται. ῥάδιον
 καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μοίῳ
 ἡμέρας. τὸ δ' ἄνθρωπος
 τῷ δὲ, καὶ μακρῶς τῆς ἐξέτε-
 ρως δειδύμενον, οὐ πάλιν ἀ-
 ναγκασθῶν ἐς τὴν αἰσθησῶν
 θνητίῳ, ἀπ' ἐνείκη κρινῶν
 καὶ ἀπ' ἐκείνων. Λυ. πα-
 πῶν, ὃ ἑρμότιμος, ὡς λαχρὰ
 ταῦτ' ἔργων, ἀπ' τῶν με-
 ρῶν ἀξίῳ τὰ ὅλα ἔδρα.
 καὶ τί ἐγὼ τὰ ἰαντία ἀ-
 ποθέσθαι μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν
 τὸ

tantum ab ungue leonis con-
 specto aestimasse in quan-
 titate magnitudinem totius
 leo exurgeret, si iuxta un-
 guis rationem fuisset scul-
 ptus atque formatus. Ne-
 que mihi dubium est, quin
 tu, si quis tantum ho-
 minis manum tibi com-
 monstraret, reliquo corpo-
 re obuelato, nihil cuncta-
 tus aclusum scies homi-
 nis esse quod absconditum
 est, etsi totum corpus non
 videris. Ita quoque re-
 rum capita, de quibus mul-
 tus est multorum sermo,
 sine negotio in exiguo et-
 iam puncto diei perdisces.
 Accurata autem exa-
 cta harum rerum cognitio,
 cui consequenda longa per-
 quisitione opus est, nullo mo-
 do ad electionem melioris
 requiritur, verum etiam ab
 illis quae dixi, iudicium fa-
 cere licebit. LVCIAN.

ἘΡΡΑ: quàm firma sunt & fortia quae dixisti, Hermotime,
 contendens ex paribus totum cognosci posse? Quanquam
 ego me tuae sententiae diuersum audire memini, ut qui 102

τὸ ὄλον εἰδὼς, εἰδὲν ἄν κή
 τὸ μίρϙ, ὃ δὲ μόνον τὸ μί-
 ϙϙ, οὐκ ἔτι κή τὸ ὄλον. ὁ-
 τω καὶ μοι τόδε ἀπόκει-
 ναι, ὃ Φαθίας ἄν ποτε ἰ-
 δῶν ὄνυχα λίοντϙ, ἔγνω
 ἄν ὅτι λίοντός ἐστιν, εἰ μὴ
 ἰωρακε ποτε λίοντα ὁ-
 λον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεί-
 ρα ἰδῶν, ἰσχῶν ἄν ἀπῆν
 ὅτι ἀνθρώπου ὅτι, μὴ πρός
 τρυφὴν εἰδὼς, μήδ' ἰωρακῶς
 ἀνθρώπου; τί σιγᾶς; ἢ βέ-
 λαι ἐγὼ ἀρκένομαι κήρ ἑὺ
 τολή ἀναγκᾶ, ὅτι οὐκ ἄν
 εἶχῶς; ὡς ἐκινδυνῶει ὃ Φα-
 θίας ἀπρακτῶ ἀπειληνυ-
 θεία, μάτην ἀναπαύεσ τὸν
 λίοντα. οὐδὲν γὰρ πῶς τὸν
 Διόνυσον, ὃ πᾶσι, λίγων.
 ἢ πᾶσι ταῦτ' ἰκένοισ ὁμοία;
 ἑὺ μὲρ γὰρ Φαθία, κή ὅτι
 οὐδὲν ἄπο ἑὺ γνώσειν τὰ
 μίση ἄτιον ἑὺ, ἢ τὸ εἰδέναι
 τὸ ὄλον, ἀνθρώπου λίω, κή
 λίοντα. ἐν φιλοσοφίᾳ δ', οἶον
 ἢ

tum cognouerit, etiam
 partem perspiciam ha-
 beat: porro qui partem
 saltem, is non statim etia-
 iam totum habet cogni-
 tum. Iam tu hoc mihi quo-
 que responde, quomodo
 Δ Phidias quondam, leo-
 nis ungue confecto, co-
 gnoscere potuit leoninum
 esse unguem, nisi ante a-
 lias totum leonem vidis-
 set? An verò tu hominis
 manu saltem visa dicere
 posses hominis esse, cum an-
 tea hominem neque vidis-
 ses neque cognouisset an-
 quam? Cur autem taces?
 Nunquid vis ut ego pro te
 respondeam ad quaestionem
 tibi propositam, videlicet
 quòd nullo modo posses? ad-
 dede ut periculum sit, ne Phi-
 dias infecta re abeat, leone
 quicquam incepto ϙ ex-
 culpto. E Nihil enim ista ad
 Bacchum, quæ à te propo-
 nuntur, faciunt: aut quomodo

hæc inter se sunt similia? Neque enim tibi ϙ Phidias alia co-
 gnoscendarum partium causa fuit, quam prior totius cogni-
 tio, hominis dico ϙ leonis. Caterum in philosophia, nempe
 quam

ἢ Στωϊκῶν, ὡς ἂν ἀπὸ τοῦ
 μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴσοις, ἢ
 ὡς ἂν ἀπ' αὐτοῦ ὡς κα-
 λῆς οὐ γὰρ οἶδα τὸ ὅλον, οὐ
 μὲν ἐκείνοι δειν. ὁ δὲ φησὶ,
 ὅτι τὰ λεγόμενα ῥάδιον ἀ-
 κοῦσαι ἐκποσθῆς φιλοσοφίας
 ἐν ὀλίγῳ μείζον ἡμέρας,
 οἶον ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τε-
 λῆ, καὶ τίθειν οἰόνται ἔ-
 ναι, τί ψυχρὸν, καὶ τίνων μὲν
 σώματα πάλαι φασί, τι-
 νες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι
 ἀξιούσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡλο-
 γῶν, οἱ δὲ τὸ καλὸν, ἀγα-
 θὸν καὶ ἕνδοξον τίθενται,
 καὶ τὰ βλαπτά, οὕτως μὲν
 ἀκούοντες ἀπ' ἑνὸς ῥή-
 ματος, καὶ ἔργον οὐδέ μὲν ἔ-
 λθῆναι δὲ ὅστις ὁ τάλιθ' ἡλίγων
 δειν, ὅρα μὲν ἐχὶ μείζον δειν
 ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν
 λειπτα. ἢ τί γὰρ ἐκείνοι πα-
 θόντων, ἢ τῶν αὐτῶν βούλων
 ἴκαα

quam tradunt Stoici; quod
 nam pacto ex aliqua parte
 cognita, etiam reliqua co-
 gnoscet? Aut quomodo il-
 la et honesta et pulchra de-
 monstrabis? Neque enim
 totum nouisti cuius illa sunt
 partes. Quod autem dicit,
 totius philosophiæ capitis
 auditu facile posse compre-
 hendi etiam in modica diei
 portiuacula, nimirum quæ
 rerum sint principia, qui ha-
 nes, quam opinionem de Dijs
 habeant philosophi, præter
 reâ quid animum esse sens-
 tiant, et quod nonnulli om-
 nia corporea esse affir-
 mant, rursum alij etiam ple-
 raque incorporea esse con-
 tendant: tum quod pars il-
 lorum voluptatem, pars au-
 tem nescio quod honestum,
 summum bonum felicitatē
 quæ esse statuât, atque id genus
 sexcenta alia: hæc in quâ in-
 ditu facile discerni et defini-
 ri posse, nihilquæ in his excu-
 tiendis et statuendis esse operæ:
 nosse autem eum qui vera dicat,
 vide ne non vnius saltem dieculæ
 particulam requirat, sed
 multorum potius dierum opus
 et labor sit. Z Aut quid
 animi illis fuisse putas,
 qui de his ipsis rebus aliquot li-
 brorum

ἑκαβυττάδας καὶ χιλιάδας
 βιβλίων ἕκαστοι συγγρη-
 φασιν, ὡς πάσαι, εἰμα,
 ἀνυθὸ ἀνατά ὀνήα ἕκασ-
 να, καὶ ἐπὶ ἐδόνα ἕκασ-
 εἰς καὶ ἀμαθῆ; καὶ δὲ
 μάλιντας, οἱ μὲν ἀνυθα ἐπὶ
 ἕκαστα πᾶς τῶν ἀφροσι-
 τῶν ἑκαβόνων, ἃ μὴ ἀν-
 χυ τῶν ἀφροσιτῶν, ὡς ἀνευθὸς
 ἐλῆθι ἀνὸς ἀπαντα, καὶ δὲ
 ἀφροσιτῶν ἑκαβόνων ἐπὶ ἐκ-
 τῶν καὶ ἀνυθὸς ἀνυθὸς
 ἔχον ἀνευθὸς, ὡς ἀνυ-
 θὸς, ἃ μάλιντας ἀνυθὸς τῶν
 μάλιντας, ἀνυθὸς τῶν ἑκαβόνων
 ἀπαντων, σφασίλοιο ἐπὶ
 ἕκαστοι. ἀπαντάσα γὰρ οὐδὲ
 θὸς μάλιντας ἀνυθὸς, δὲ
 ἕκασ ἐπὶ τῶν ἑκαβόνων, ἃ
 τινὰ ἐπὶ ἀφροσιτῶν. ἃ δὲ βόλα
 καὶ ἀνυθὸς ἀνυθὸς ἀφροσιτῶν

brorum centurias & chi-
 liades conscribere non gra-
 uati sunt? numerum non ob
 aliam causam, quam vt
 persuasum facerent omnia-
 bus, vera esse, vt mea fert o-
 pinio, pauca illa & modici-
 ca que tibi videntur faci-
 lia, nulloque labore compre-
 hensibilia. Iam verò omnia-
 no vate tibi opus esse opinor
 ad meliorum electionem sa-
 ciendam: nisi, vt dixi, exerci-
 tium impigro studio illud
 consecutus fueris, vt in deli-
 gendo accuratè vniversa dif-
 cultias, & vnunquemque
 totum ad vnquem exploratum
 cognoueris. Haud enim
 ualde negauerim, hoc
 pacto philosophiam in com-
 pendium contrahi posse,
 neque habituram multas
 variarum rerum compro-

hensiones, neque vllam moram aut cunctationem, si con-
 stitutum vatem omnium rerum capita percensentem
 audieris, & inter audiendum ad singula maclatis hos-
 sijs sacra feceris. Hoc enim pacto insinuis laboribus
 Deus te subleuabit, posteaquam ex oblatiis exiti tibi
 commonstrauerit, quæ nam potissimum tibi eligenda sine
 H Quod si autem volueris, & aliud multò minoris negocij
 compendium

ἰσοδύναμά σοι, ὡς μὴ ἰε-
 ρεῖα καταθῆς ταυτί, καὶ
 θυσιάζῃ, τῷ μὲν ἰδεῖα τι-
 νὰ τῶν μεγαλομίδων πα-
 ρακαλέῃ ἀπ' ἑς ἑαυτῶν
 ἱμβαλῶν γραμματεῖα, ἕ-
 χοντα τῶν φιλοσόφων ἰκω-
 στον ἔθνεα, κίλων πᾶ-
 ῶν τῶν ἀνθρώπων ἀμφιβαλῶ-
 ντινα, προσελθόντα πῶς τῶν
 ἑαυτῶν ἀνελθῶν ὅ, τι ἄν
 πρῶτον ὑπὸ τῶν χεῖρα ἔλθῃ
 τῶν γραμματέων, καὶ τὸ
 λοιπὸν κατὰ τὸν λαχόν-
 τα ἰκάνον, ὅς τις ἄν ἢ φιλοσό-
 ρα. Ερμώτ. ταυτί μὲν, ὅ
 Λυκίης, βομολογικά, καὶ οὐ
 κατὰ σέ. σὺ δὲ ἀπὸ μοι, ἢ ἄλλῃ
 ποτὶ οἶνον ἐπιώ αὐτὸς; Λυ.
 καὶ μέγα πολλοκόμισ. Ερμώτ.
 ἄρ' οὐκ ἐπιείκεις ἅπαντας ἐν
 ἑαυτῷ ἔχεις ἐν τῇ πόλει κα-
 πύλους, ἀπρὸς ὅμῳ ὅ καὶ
 πρᾶξιον καὶ ἀντιξίον
 ζῶν ἑὸν οἶνον. Λυκ. ἴδ' αὖ
 μῶς. Ερμ. καὶ ἴδ' οἶμά,
 σοι

compendium eligendi tibi
 subjiciam, quod secuto, ne-
 que vicime tibi offerendæ
 sunt, neque ullus ex sar-
 cerdotibus magna merces
 de conducendis tibi ad-
 sciendus est: verum con-
 iectis in ornam literulis,
 cuiusq; philosophorum no-
 mina habentibus, iube pue-
 rum aliquem impuberem
 florescente atavula, ad or-
 nam accedentem extrahere
 eam literam, quæcun-
 que primum illi sub ma-
 num venerit: ac tandem
 inspecta literula duccem co-
 gnosces, quem tibi in phi-
 losophia sequendum existi-
 mo. HERMOTIM.
 Ista quidem, Luciane, scur-
 rili dicacitate à te, & non
 ex animo dicta sunt. Tu
 verò responde mihi, nun-
 quamne ipse vinum com-
 mercatus es? LUCIAN.
 Et persæpe quidem.

HERMOTIM. Nun-
 quid ergo per orbem circuire soles quotquot in vrbe sunt
 caupones, degustans, licitans, atque expendens vina? LUCI-
 AN. Nequaquam. HERM. Optior enim illud,

σοι ὅτι πρῶτα χρῆσα καὶ ἀ-
 ξίῳ ἐντυχόντι ἀπφίρωμαι.
 Λυ. ἢ Δία. Ερμ. καὶ ἀ-
 πόγει τὸ ὄλιγον ἐκένου γόμα.
 τὸ ἄχρον ἀν' ἀπείρ, ὁποῖοι
 ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν. Λυ. ἄχρον
 γὰρ. Ερμ. εἰ δὲ δὴ ἔληγον
 πρὸς τὸν τοῖς λαπῆλοῖς, ἰ-
 σασθὲν κοτύλλῳ πριαδα βέ-
 λομα, δότι μοι, ὡ οὔτι, ἐκ-
 πῆρ ὀλορ ἕκαστο ὑμῶν τὸν
 πῖθον, ὡς ἴσταντος ἐπιξί-
 θων, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω ἢ
 ὀϊστον ἔχῃ, καὶ ὄσθῃ μοι ἀνὴρ
 ὅρ' εἰ ταυτ' ἔληγες, οὐκ ἄρ' οἶδ'
 καταγινάσσει σε αὐτὸς; εἰ
 εἰ καὶ ἐπιπλήτορ ἰσοχρόνους,
 τὸ δὲ ἄρ' καὶ πρὸς ἕνα τοῦ ὕ-
 δατος; Λυκ. οἶμαι ἔγωγε,
 καὶ δίκαιά γ' ἄρ' παθοίμι.
 Ερμ. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ
 ἐν φιλοσοφίῃ. τί δὲ ἰανίῃν
 τὸν πῖθον, Ἰωαμύνης ἀπ' ὁ-
 λῆρον τοῦ γόματος εἰς ἐξῆς
 ὁποῖον

cui sub initium bono & di-
 gno incidere, auferendum
 tibi esse. LUCIAN.
 Ita per Iouem. HER-
 MOTIM. Promde à
 modica illa & tenui degu-
 statiuncula pronunciare iam
 potes de toto vino cuiusmo-
 di sit. LUCIAN. Haud-
 dubiè possum. HERMO-
 TIM. Porro si diceres,
 assistens cauponibus, Pos-
 steaquam vini sextarium co-
 emere statuerim: agite, ὁ ἀ-
 μίχι, date quaeso vnusquisq;
 vestrum totum dolium mihi
 ebibendum, vt omnibus ex-
 hausstis certum habeam qui-
 nam vestram generosiora
 vina venalia habeat, & vn-
 de mihi vinum sit commero-
 candum: quòd si haec in-
 quam diceres, annon iure
 optimo pro insano ab illis
 deridendus esses: atq; si illos
 acriter instando perurban-

di finem non faceres, fortasse etiam aqua ab illis perfunde-
 rèret. LVC. Sanè opinor, & profectò meritis meis dignissima
 paterer. HERM. Non secus se quoque habent res phi-
 losophica. quid enim necessarium est totum vas exhaus-
 rire potando, cum etiam à modica illa degustatiuncula nobis

ὁπόσον τὸ πᾶν ἔστιν; Λυκίν. ὡς ὀλιγοῦρος, ὃ Ἑρμότιμῃ, καὶ
 ἑξελιδάσκεις ἐκ τῶν χα-
 ρῶν. πᾶν ἀπὸ ὀνομασ-
 τῆς οὐλοῦσθαι ἢ ἰκπεφω-
 γῆται, ἐκ τῶν αὐτῶν ἰσο-
 τῶν ἰμωπῆστας. Ἑρμότ.
 πᾶς ἔστιν ἔψυς; Λυκίν. ὅ-
 τι ἀπομορολοῦσθαι πᾶσι
 μα παθῶν, καὶ γόειμον
 ἅπανσι, τὸν οἶνον, ἀκασ-
 αῶν τὰ ἀνομοίωτα, καὶ
 περὶ ὧν ἀμφισβῆσιν ἅ-
 παντῶν, ἀφανῶν ὄντων
 ὡς ἔχει οὐκ ἔχει ἀπὸ
 ἡσθῆτι σοὶ ὅμοιο φλο-
 σφία καὶ οἶνον ἔχει, ἄρα
 καὶ ἔστι μόνον, ὅτι καὶ
 φιλόσοφοι ἀπεδιδούται τὰ
 μαθήματα, ὡς περ οἱ ἡσθ-
 κτικοί, ἡρασεῖς καὶ οἱ
 ποσοί, καὶ ὁλοῦσθαι καὶ
 ἡσθῆτι οὐκ ἔστι. οὐτως
 ἂν ἰσοσκοπῆσθαι ὅ, τι καὶ
 λέγεται, τὸν οἶνον φησὶ τὸν ἰ-
 σῶ πῆσθαι ὅλον αὐτὸν αὐτῶ ὅ-
 μοιον

promptum sit nosse quale
 sit futurum? LUCIAN.
 Quam lubricus, ὃ Her-
 motime, quamque tergiver-
 sando laboris ἐ manibus? ve-
 rum profecto tua tergiver-
 satione parum pronovisti.
 cum enim speraris te effus-
 gisse, in easdem plagas in-
 cidisti. HERMOTIM.
 Quorsum ista dicis? LU-
 CIAN. I Quoniam rei
 per se plane & indubita-
 te, omnibus certa & cognis-
 ta, nempe vino, longè dissi-
 millima assimilando com-
 paras, & ea quidem de
 quibus nemo non incertus
 animi ambigit, in obscuro
 consistentibus, ita ut ego
 mehercule dicere nequeam,
 quatenus tibi vinum & phi-
 losophia similia videantur:
 nisi fortasse in hoc solo,
 quod & philosophi in que-
 stu habeant disciplinas ve-
 num expositas, quemadmo-
 dum caupones vinum, quas
 quidem commiscentes dolose & fraudulenter adulterant, &
 maligna mensura diuendunt. Ad hunc verò modum quod
 dicis considerabimus. Ais autem vinum in vase exceptum, totū
 esse

μοιον ειν, η μα δι' εθνη αζω-
 ωρον, αμα και ετις γινωσκου-
 ζε, αρυσουμυθ' ολιγοσ οσον
 αυτ', εσιωη αυτινα οπωθ'
 επας ο πισθ' εδιν, ακολου-
 θου και τουτο, και εθιμα αυ-
 γω γι' τι αυτα εσα. ερα δη και
 το μετα το, φιλοσοφια, η οι
 φιλοσοφουσι, οιοσ ο διδασκα
 ηθ' ο σος, ερα ταυτα περ
 υμας ηερα εσημεραι, και πε-
 ρι των αυτων, η εμα ακολοι;
 πομα γαρ ειν, προσηλον, ο
 εταρε η εν αυτς ετι παρ
 ρεμπερ αυτω, και ε' Ολυσ.
 οια περινοσθν, και περιπλα-
 νωμυθ', ετα αυτα ελεγη,
 αν' επερην αν σοι και αναξ
 ακοευτι; Ερμ. πωσ ηδ ε;
 Λυκ. πωσ οδρ οιδρ τε σοι λω,
 εθ' ε' περιον γινωσκ' εθε.
 να τα παυλας ηδ τα αυτα γε,
 αν' εε ερερα λευαδ ετι και
 νοις ενεγε, εχ εσησ ο οινθ
 εα ο αυτος λω. εσε, ε' εταρε,
 ην μη

esse sui simile. & profectio
 nihil absurdi in hoc ate di-
 elum est. Atqui si quis etiam
 degustaverit illud, hausto
 saltem modico, statim com-
 pertum habet, quale totum
 sit dolium: & hoc in con-
 fesso est apud omnes, nec est
 quod quicquam tibi in his
 contradicam. Vide vero et
 iam posthac, philosophia, e-
 iusq; alumnū, nempe praecepti
 totius, nam eadem quoti-
 dianis praefectioibus ad vos
 differit, ijsdēq; de rebus nun-
 quam non verba facere con-
 fucit, annon subinde alio
 tempore alia vobis solet pro-
 ponere? Esse enim non pa-
 rum multa philosophiae ab-
 strusa mysteria, id olim, ami-
 ce, nemini obscurum est. An-
 non vero tu etiam nū, ut par
 est, instar Vlyssis apud illum
 perduras circumeundo &
 oberrando, si semper sonat

eadem per eadem, at fortasse satis est si semel quippiam man-
 dieris? HERMOT. Et cur non? LVC. Quinam igitur
 fieri potuit, ut tu primo gustu statim nosceres vniuersae?
 Neq; enim semper eandē canilē nobis solet occinere, sed
 subinde noua nouis differendo agglomerat. Non, d' amice,

ἢ μὴ ὅλον ἰκπίης ἢ πῖθον,
 καὶ ἄπῳς μεθύων πρῆκας·
 ἀτιχῶς γὰρ ἐν ᾧ πνεύματι
 δοκᾷ μοι ὁ θεὸς κατακρυψά-
 ψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθόν,
 ἢ πὸ πῶν πρῶτα αὐτῷ· δι-
 σαι οὖν ὅλον ἐξαντλήσασαι ἐς
 τὴν ἄλῃ, ἢ οὐπωτ' ἄν ἐν-
 ποίς τὸ νικτωτέρον ἰκάνο
 πόμα, οὗ πάλαι διψῶ μοι
 δοκᾷς. σὺ δ' οἶα τὸ τοιοῦ-
 τόν αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γὰρ
 τοιοῦτοῦ, καὶ σπασσασαι μι-
 κρόν, ὅσον αὐτίκα σε πάντο-
 φον γρηγορότερον, ὥστε πρᾶ-
 σίτην Δελφοῖς πῶν πρόμας
 τῆν, ἐπὶ δὲ πρῶτον ἴψου νο-
 ματ' ἔνθεν ὠθῆς γίγνε-
 σθαι, καὶ γὰρ τοῖς πρῶτοις
 σίτην. ἀλλ' ἔχ' ἄρα ἔχειν ἔοι-
 κε. σὺ γὰρ ἔνθεν ἤμισον τοῦ
 πῖθου ἰκπίως, ἐνδραχέσθαι
 ἔτι ἔλιγες ὄρα τῶν μὴ ᾧ
 δε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν.

ὁ μὲν

ut vinum quod semper idem
 est, adeo ut nisi totum vas
 strenue exhaureris, neque-
 quam inebriatus obambu-
 labis. Planè enim in fun-
 do mihi visus est Deus phi-
 losophiæ adyta abstrusis-
 se, sub ipsam fecem vs-
 que. Itaque totum dolium
 postremò exhaurias neces-
 se est, si unquam consilium
 tibi fuit neclaream illam
 portionem inueniendi, quam
 aridis faucibus iam olim
 avidissimè suture mihi visus
 es. Porro autem eam per-
 suasionem tibi persuasisti,
 ut putes tale quippiam esse
 philosophiam, ut si sal-
 tem leuiter illam primori-
 bus, quod aiunt, labijs de-
 gustaueris, statim fore ut
 omnibus sapientiæ numeris
 euadas absolutissimus: quæ
 admodum perhibent de di-
 uinatrice K illa in Del-

phis, quæ simulatque sacra fluenta degustauerit, ætutum
 afflata numine, accedentibus respondet oracula. Atqui
 non ita se habet philosophiæ studium. Itaque te, quem vl-
 tra mediū iā dolij ebibisse constat, adhuc incipere perhibeas.
 A Quare vide ne rectius huic philosophia comparari queat.

Dolium

ὁ δὲ ἴδιος ἐστὶ μὲν τῶν
 σοι, καὶ ὁ ἀπὸ πηλῶν, ἵν' ἴσῃ
 δὲ μὴ οἶνον, ἀλλὰ πανσπερ-
 μίαν τὴν, πρὸς τὸν ἴδιον, καὶ
 μετὰ τῶν ἰδίων, ἔτα λευ-
 θὰ, καὶ ἵπὸ ταύταις φα-
 κοί, ἔτα ἐρέβινθοι, καὶ ἀλε-
 λὰ ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ οὐ
 ὠνύθηται ἐθελῶν τῶν σπερ-
 ματων, καὶ δεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ
 πρὸς, οὐ πρὸς τῶν, ἀλλὰ καὶ
 τοῖς ἀλλοῖς ἐστὶ τῶν ἄλλων, ὡς
 ἴδιος ἀρα οὐκ ἔχουσιν ἀν-
 ἀπαρ, εἰς ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυ-
 των, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι
 λευθοὶ, καὶ οἱ φακοὶ ὄτα-
 κῆς, καὶ οἱ λυκοὶ οὐ διακρί-
 νοι; Ἐρμ. ἢ δαμάσ. Λυ. οὐ
 τῶν ἴδιων ἐστὶ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑ-
 αυτοῦ, ἀλλὰ φῶσι τὴν τῶν ἴδιων,
 μάθους ἀλλ' ἀπαρ ὅποια ἴ-
 σιν. οὐ γὰρ ἴδιον τὸ ἴδιον, ὡς πρὸ
 οἶνον, ὅτι πρὸς τὸν ἴδιον
 ἴδιον, ἀλλὰ ἴδιον ἐστὶ τῶν ἴδιων
 ματι. τὸ δὲ ἴδιον τὸ ἴδιον,
 ἢ πρὸς

fecit, cuiusmodi tota sit. Neque enim una aliqua res est,
 quale est vinum, cui quidem tu illam, tamen si valde inaequa-
 li comparatione contulisti, contendens similem esse totam
 primo gustui. Quod autem diuersum quiddam visum est,

Dolium enim & caupo-
 nem adhuc tibi sinemus,
 nihil autem insu vini, sed
 potius omnium frugum
 confusum quoddam semi-
 narium, in summo qui-
 dem triticum, cui subsunt
 fabae, quibus deinde sub-
 iectum sit hordeum, mox
 lentes, quinto cicera, po-
 stremo alia quaequam di-
 uersorum seminum species
 & genera. Iam si insti-
 torem accederes seminum
 mercandorum gratia, illeque
 à summo tritici aliquot gra-
 na inspicienda in manum ti-
 bi traderet: possesne igitur
 conspectis granis dicere ci-
 cer esse mundum, & lentes
 probe purgatas, fabas aus-
 tem inanes? HERMO-
 TIM. Nullo modo.

LVCIAN. Proinde
 neque philosophiam ab va-
 no aliquo eorum quae quis
 dixerit, vniuersam perno-

οὐ παρέρου τῆς ἐξουδοσε
 θεοῦ. οἶνον μὲν ἔ
 φασκεν πρίασθαι, ἢ ἀνοῖν ὀ-
 βολοῖν ὁ λινδω. αὐτὸν δὲ
 τινα ἐν τῷ σαρφίῳ πραιο-
 λῆσθαι, ἵος καὶ αὐτὸς ἐν ἀφ-
 ῆ ἔφησθα, οὐ μικρὸν ἀνα-
 λακόν. ἀπὸς τε, ὁ μὲν ἔδοξεν
 ἀξιοῦν ἐπιπλάττειν τὸν σίτον, ὅς
 λιοτὴν πρίασθαι, ἢ μιᾶσαι ἀρ-
 τὸν λάπυλον, οὐτως ἀπίσας
 να γαρόμην. φιλοσοφία δὲ
 ἴσθαι ἀρ τοιοῦτο πωθεῖν, ἀπὸ
 ἀπὸ ὅτι πᾶσι πωθεῖν, οὐ-
 δὲν ἐκείνων ὁ πῶς ἔχουσιν
 τὰ, οὐδὲν ἢ μιᾶσαι τὰ ἢ πωθεῖν
 ἢ ἐπιπλάττειν, κατὰ τὴν πα-
 ροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαιτῆ-
 σθαι ἢ τὸ ἔμπροσθεν, ἢ τὸ τῶν
 Δαναῶν πῶς. ἐκείνῃ
 ἢ ἢ τὸ ἔμπροσθεν οὐ
 σιωπᾶται, ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ
 ἐν τῷ σίτῳ ἀπὸ ἀπὸς τι, πᾶ-
 σθαι τὸ νοτιὸν γίνεσθαι ἢ ἔδοξεν
 ἢ ἢ καὶ ἀπὸ ἔμοιον ἀπὸ
 φιλοσοφίας πρὸς ἀμάρτος, ἢ μὴ
 με νομίσας βλασφημῆν με

curiosa perscrutatione non
 eget. Etenim si quis vinum
 acetosum aut alioqui mas-
 lum emerit, duorum obo-
 lorum iacturam facit. Por-
 rò autem in media plebe ver-
 sari, sicut et tu dixisti statim
 initio, non mediocre ma-
 lum est. Alioqui qui to-
 tum vas epotare voluerit,
 ut vini sextarium coemat,
 damno cauponem afficiet,
 tam inciviliter et insolent-
 er degustando. Nihil au-
 tem tale philosophia patit-
 ur: verum tamen si nimis
 multa biberis, vas tamen
 non imminuitur, neque ullam
 iacturam facit cauponam
 exereens. In idem enim loci
 fluit exhaustum negocium,
 laboris, iuxta proverbium,
 et contra sit atque in M Da-
 naidu dolio. illud enim qui-
 quid infusum fuerit, non con-
 tinei, sed protinus hac at-
 que illac perfluit. Hinc
 verò etiam si multa abstu-
 leris, multo tamen plura re-

linquuntur. Caterum aliud quoddam non dissimile de philosophia
 gustu tibi proponam, tu verò caue putes in philosophia contu-
 meliam

ρι αὐτῆς. ἢ ἴστω ὅτι φαρμα-
 κῶ ὀλιγέως ἰοικῶν, ὀλιγῶς
 νέω ἢ ἀνοίγω, ἢ ἀπὸ τῶν
 τοιούτων ἐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐ-
 πάσι περ θανάτη φόρα δέην, ἀ-
 ποκρίνοι ἀν, ἢ τις ὀλιγῶν
 ὄσον ἀκαριῶν ἀρξῶσιν αὐ-
 τῶν, ἀκρωτῶ ὄνυχι ἀκρω-
 τῶσιν, ἀλλὰ ἢ μὴ ἴστωσιν. ὅ-
 σον γὰρ, καὶ ὄσων, καὶ ξυ-
 οῖς, οὐκ ἀν ἀποκρίνοιο πῶ-
 ρη γὰρ μὲν. οὐ δὲ ἡξίους
 τὸ ἀκρωτῶν ἰξαρκῆν, ὡς ἀρ-
 χήσιν τῶν ἴστω ὄσον γὰρ ἰσ-
 τῶν. Ἐρμότιμ, ἴστω ταῦτα, ὡς βόλα,
 Λυκίω. τί ὄν ἰστω ἴστω καὶ
 βιῶναι καὶ ἴστω ὄσων ἀποκρί-
 νουμασιν; ἢ ἐν ἀν ἀκρωτῶ-
 λοσογῶσιν; Λυκίω. οὐ
 γὰρ, ὡς Ἐρμότιμ, καὶ ἴστω
 ὄσων, ἢ γὰρ ἀκρωτῶν ἰστω
 ἀρξῶσιν, ὡς ὄσων βιῶναι ὄσων
 ἢ τῶν μακρῶν. νῦν δὲ οὐκ
 οἶδ' ὅ, τι παθῶν ἀγανακτῶσιν,
 ἀ μὲν

volem sustinendam, quae verò alioqui nobis philosophari
 non foret integrum. L V C. Non profectò, Hermotime, neque
 hoc tibi graue & arduum auditu videatur. Etenim si sub i-
 nitiu vera dixisti, O vitam videlicet breuem esse, artem verò
 longam: nunc nescio quò fiat vt tu grauitèr succensere soleas,

meliam ista me dicere, si
 dixero illam similem esse es-
 xitiali & pernicioso phar-
 maco, cuiusmodi est Nici-
 ana, aut aconitum, aut a-
 liud tale quippiam. Et Ne-
 que enim illa tamesi sint le-
 thalia & mortifera, sta-
 tim mortem inferunt, si quis
 modico quopiam de illis ab-
 lato, summo vngue degu-
 stauerit: verum si non tan-
 tum, quantum ad conscia
 scendam mortem necessa-
 rium est, & quaratione fie-
 ri oporteat, & cum quibus
 sumendum sit, cerè non mo-
 rieris. Tu autem contendis
 ad totius cognitionem pa-
 randam minimum quodque
 sufficere. HERMOT.

Sini sanè ista, Luciane, què
 admodum ipse volueris.
 quorsum igitur centum ano-
 nos nobis viuendum autu-
 mas, & tantorum negotioru

εἰ μὴ ἀποθνήσκῃς ἡμῖν πρὶν
 διώκει ἡλίον, Χρυσίππου ἢ
 Πλάτων ἢ Πυθαγόρας γυνοίω.
 Ερ. περιέχῃ με, ὦ Λυκίε,
 καὶ σωτηρίαν ἰσχυρόν, ὅ-
 σῃ δὴ ἡμῶν δεινὸν παθῶν,
 ἡπὸ φλόγῃς δηλαδὴ, ὅτι ἰσχυ-
 ρὸν πρόκοπον ἔχω τοῖς μά-
 θήμασι, σὺ δὲ ὀλιγοήμερος ἐ-
 σὺ δὲ τῆλικοτος ὄν. Λυκίε.
 οἶδ' ἔρ' ὀφθαλμοῦς, ἡμοὶ μὲν,
 ὡσπερ ἰσορροπία ἡμῖν, μὴ πρό-
 σιχθῆναι τοῦτο, ἀλλ' ἵα ληθεῖν.
 σὺ δ' ὡς ἔχεις, πειράσαι ἰσ-
 τὸ πρόδοξον τῆς ὁδοῦ, καὶ πείρα-
 σαι κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοὶ δε-
 δομένα ἐπιβόταν. Ερμό-
 ἀλλ' οὐκ ἴσθ' οὐ βίαιος ὄν, ἀ-
 ρῆθαι τὶ, ἢ μὴ σφραγῶ ἄ-
 ποδότην. Λυ. ἢ μὲν ἐν ἀδελ-
 ναίῃ, ὡς οὐκ ἄν ποτὶ ἀπο-
 ἥποιμι βίαιον δὲ λήζωρ ἡμῖν,
 ἀναύτιον δοκῆς μοι, κατὰ τὸ
 ποιητῶν.

ad illa quæ initio decreuisti persequi, alacriter contende.
 HER. Atqui tu nullam mihi permittis diligendi copiam:
 tam vehementer & violenter urges, nisi omnium expe-
 rimentum sumpsero. LUCI. Siquidem planè peritum
 esse oportet, ut ne quid interim dicam aliud. Quòd au-
 tem me violentum dicis, videre mihi infontem & inculpabilem
 iuxta

HERMO

ποιητώ. ἀτιμάσαι αὐτόν,
 ἔς' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος
 συμμαχίας ἀφιλητα τῆς
 βίας, ἢ δὴ ἀγρόφων, ἰδού γε
 τοι καὶ τάδε ποικῶ βιαιότη-
 ρα φαίη ἄρ' οἱ ὁ λόγος, σὺ δ'
 ἰκάνων παρῆς, ἢ μέλλωσ' αὖ-
 τίσω. Ερ. τὰ ποῖα, θαυμά-
 ζω γὰρ, ἢ τι ἀρρήτων καταλι-
 ληπῶσ' αὐτῶ. Λυκ. ἐκ ἰκάνων
 εἶναι φησι, τὸ πάντα ἰδῆρ καὶ
 διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὡς ἔ-
 χασ' ἢ δὴ ἐλθεῖν τὸ βέλτιστον,
 ἀπ' ἔτι τῶ μίσιον ἰδῆρ.
 Ερμῶτ. τινος τῆσ. Λυκ. ἡε-
 τικῶσ' τινος, ὃ θαυμάσιον, καὶ
 ἐξητατικῶσ' παρασκευῆσ, ἢ γὰρ
 ὅτι, καὶ στανοῖας ἀπειθῶσ
 καὶ ἀδικίας, οἷον καὶ εἶναι τῶ
 περὶ τῶν τηλικύτων δικά-
 σασα, ἢ μάλιστα ἂν ἄπαν-
 τα ἰωραμῆα εἶη. ἀπδο-
 τίον δὲ φησι καὶ ὅτ' τοῖσ' ὅ-
 ρονον ἐκ δόλιον, καὶ τῶ-
 θῆσ' ὄρων ἄπαντα ἢς μέσον,
 ἀρῆσαι ἀγμῆνοντα, καὶ
 Βρασ

iuxta poetam incusare. nisi
 dum altera tibi inuenta fue-
 rit oratio pro te faciens,
 nunquam quod iam illatum
 est, aufertur à violentia.
 Ecce his multò etiam vehe-
 mentiora tibi proponeret
 oratio, tu verò illa omissa
 me fortasse incusares. HER.
 Qualiãnam? demiror enim
 si quid etiam dum abstrusum
 illi relictum sit. LVC. Pa-
 rum esse ait, neque sufficere
 omnia perspexisse, illaq; obis-
 ter perlustrasse, ut possis
 iam optimum eligere, ve-
 rum adhuc opus esse te qua-
 riam maxima. HER. Qua
 tandem? LVC. Critico
 quopiam, ò admirande, ex-
 cussòq; iudicio, menteq; a-
 cuta & solerti, intelligentia
 insuper summa & acri, qua-
 lem esse summopere necessa-
 rium est de rebus tantis ius
 dicantem. Aut semel ne-
 quicquam vniuersa visa sunt.
 quin etiam permultum tem-

poris huic tribuendum esse confirmat, quod omnibus ex-
 cè & diligenter excutiendis & indagandis sufficiat, omni-
 busq; in medium propositis eligere oportere cunctantem, &

βραδύοντα, ὡς ἄν τις ἰσως
 σκοποῦντα, μήτε ἡνίκαιεν ἔω
 λήγουσι ὁ ἕκαστος, μήτε σχή-
 μα ἢ λόγον ἐπισοφίας ἀλλή-
 λωρον, ἀλλὰ κατὰ τὸς Ἀρε-
 παγίτας αὐτὸ ποιοῦντα, οἱ
 ἐν νυκτὶ καὶ αὐτὰ διαλέσων,
 ὡς μὴ ἰς τὸς λήγοντας, ἀλλ'
 ἰς τὰ ληρόμενα ἀποβήσονται.
 καὶ τότε ἡδὴ ἔξισαι σοὶ βρα-
 βείως ἰδομένη φιλοσοφῆρ.
 Ἐρμώτ. κατὰ τὸν βίον φησ.
 ἐκ τῆς τήτων, ὅθεν ἰς ἀνθρώ-
 πων βίῃ ἔξαρτήσεται ἄν, ὡς
 ἐπὶ πάντων ἰδεῖν καὶ ἕκαστον
 ἀκεῖ ὅς ἐπιδέει, καὶ ἐπιδόντα
 ἑρῖναι, καὶ ἑλίναντα ἐλέδαι,
 καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι
 μένος καὶ ἀλλ' ἕως εὐρεθῆ-
 ναι φησ τελευτῆς, ἄλλως δὲ
 ἔ. Λυκίον. ὁ μὲν γάρ σοι ἔ-
 πῃν, ὁ Ἐρμώτιμος, ὅτι ὅδε
 τῆτό ποσιν ἀνδρ, ἀλλ' ἔτι μοι
 διοκλεῖν λέγεισθαι ἡμᾶς αὐ-
 τὸς, οὐδ' ἄν μοι καὶ τι εὐρησθῆσαι
 βέβαιον, ἐν ὅντις δὲ ἄλλῃ,
 ὡς φησ

quaquam. LUCIAN. Vereor ad te dicere, ὁ Hermo-
 time, ne hoc quidem satis esse, verum adhuc mihi vide-
 num nosmetipsos fallere, existimantes aliquid certi & firmi
 vobis inueniunt esse, eam tamen nihil inuenerimus: quem-
 admodum

tardantem: nullo modo autem
 differentis annos spe-
 ctandos esse, neque habi-
 tum suspiciendum, neque
 opinionem sapientie revere-
 ri oportere, sed in morem
 P Arcopagitarum cunctis
 esse facienda, quibus mos
 est noctu & in tenebris cog-
 noscendis causis dare opera-
 ram, ut non in dicentes, sed
 in ea quae dicuntur, defigant
 oculos. Ad hunc quidem
 modum tibi eligenti prom-
 ptum erit philosophari.

HERMOT. iuxta vitam rati-
 onem tu dicis. ex his enim
 quae dixisti, & nullius ho-
 minis vita satis longa esse
 potest ut omnia percurrat,
 & unumquodque non osci-
 tanter perspiciat, perspe-
 ctatque iudicet, iamque iudi-
 cata eligat, delectatque habi-
 to philosophetur. Haec enim
 sola ratione verum inueniri
 posse contendis, alioqui nes-

ὄσπερ οἱ ἀνθρώποι, ποτὶ
 αἰς λαθροῦ τὰ δίπλα, καὶ
 βάρους τινὸς ἀποδομενοὶ ἀνέ-
 κκοι, ἢ ἕως ἡμετέρας ἡπι-
 εῖς ἐβήσθαι ἰατρίων, ἔτα
 ἰατρίων λέγωσι ἀνασπῶν-
 τῶν, ἢ ἰδίῳ τῆς ἀναφάντου
 αἰῶνι, ἢ ἡρώμιον φάμω
 οσα, μύρον, οὐδὲν, μὴ καὶ
 ἡμῶν τι ἰδίῳ ἀνασπῶ-
 μιν. Ερμ. δ' ἠμῶν τῆς
 τὰ δίπλα ταῦτα βάρους ἀ-
 τελεῖς γὰρ μὴ πικρῶν
 αἰῶνι. Δουρ. δ' οὐδὲν πᾶ-
 ρῶ ἀνθρώπων· οὐδὲν ἰδίῳ
 ἰατρίων, ἢ καὶ τῆς ἀν-
 ἰδίῳ ἰδίῳ, λέγει ἡ ἀνασπῶν ἰ-
 θωμιν, περὶ ἡμῶν, καὶ τοῦ
 ἰατρίων μὲν ἰδίῳ, ἢ ἀπὸ ἰδίῳ
 τῶν ἀνθρώπων ἰατρίων, ἢ
 τῆς ἰδίῳ ἰδίῳ τὸ ἰδίῳ
 νομ, ἢ πάντων ὁμοίως ἀνο-
 οῦσι. Ερμῶν. τί φῆς; ἢ
 τῶν τῆς πάντων ἰδίῳ;

admodum hoc ipsum non
 raro usu venire solet pesca-
 toribus, quidam in captu-
 ram retia eiecerint, & ali-
 quid graue ac ponderosum
 fenserint, attrahunt rete,
 sperantes piscium copio-
 sam multitudinem conclu-
 sam esse. deinde postquam
 attrahendo nimium delas-
 sati fuerint, aut ingens la-
 pis aut vas aliquod arena
 referunt, * præter spem illis
 apparet. Proinde etiam atz
 que etiam tibi consideran-
 dum est, ne nos tale quipa-
 miam subtraxerimus. HER-
 MOTIM. Non intelligo
 quid sibi ista velint retia,
 planè tamen hsdem me ir-
 retitū inuoluis. LUCIAN.
 Proinde ego te rursus ex-
 tricare conabor. Neque ea-
 nim mihi dubium est pe-
 ritia natandi te præcellere.

Av.

si quis etiam alius. Etenim ego, etsi ad vniuersos ven-
 nerimus experimenti sumendi gratia, & illud aliquando
 fecerimus, nondum tamen planum & certum esse existi-
 mo, penes quem illorum, illud quod querimus, deliteat.
 Possibile enim est, ut eius omnes in totum ignari sint.

HER. Quid ais? an opinaris penes nullum illorum esse?

LVC.

Λυ. ἄδελφον. ἢ σοι ἀδελφῶν
 δολκᾶ ἀπαντας ψεύδειται, τό
 δ' ἀληθὲς ἀποτι εἶν', ἢ ἄρα
 μηδὲνδὲ αὐτῶν παύρη μέ
 νου; Ερμ. πῶς οἶόν τι, Λυκίρ.
 ὄτως. ἴσω ἢ ὁ μὲν ἀληθὲς ἀ
 εὐθὲς ἡμῖν, ἔκκοισιρ. οἶον
 ἀνάμυς τις ἔκκοισιρ ἰς τὰν
 χθρὰ παδῶν, ἐπικλησάμην, ὅ
 ἔρωτά τε δικά τινὰς, ὅποτι
 ἄσιρ οἱ λύαμοι ἰρ π' χαρὶ
 αὐτῶ. οἱ δ' ἀκάλουθῶ, ὁ μὲν
 ἰπλῶ, ὁ δ' πριέκουσα λιγίτω
 σαν, ὁ δὲ τις δικά ἢ παρῆς.
 καὶ δικά, καὶ ὅπως, ἀκ
 ἄπορτινα ἀειθρῶν, ἰνδελι
 τα μὲν τοι καὶ κατὰ τὴν
 τινὰ ἀληθῆσαι, ἢ γάρ; Ερμ.
 υἷα. Λυκ. ἢ μὲν ὅθ' ἔτο ἀδύ
 νατον, ἀπαντας ἀπορ ἀμυς
 ἀειθρῶν ἀπῆρ, τὸς ψῶδῶς,
 καὶ ἐκ ὄντας, μηδὲνα δὲ
 αὐτῶν φάναι, ὅτι ἔκκοισιρ ὁ
 ἀνὴρ λυάμυς ἔχε. ἢ τί φῆς;
 Ερμῶτ. ἐκ ἀδελφῶν. Λυκ.

κατὰ

quidem factu impossibile credendum est, ut omnes ex æquo
 alius alium numerum dicat, falsum tamen, & à quo longè
 lateq; absit certus ille numerus, adèò ut nullus ex illis dicat
 virum in manu sua habere viginti fabas. Quid autem tu
 ad ista respondes? HERMOTIM. Fieri posse. LVC.

Non

LVC. Incertum est. Num-
 quid non videtur tibi fieri
 posse, ut mentiantur omnes
 ipsaq; veritas alia quæpiam,
 res sit, quæ penes nullum ho-
 rum inueniri queat? HER.

Quinam fieri posse credam?
 LVC. T Ad hunc modum:
 sit enim nobis certius ali-
 quis numerus ex compo-
 sito constitutus, nempe viginti.
 Iam si quis viginti fa-
 bas in manum sumeret, & ea
 clausa decem quospiam in-
 terrogaret, quòinam fabas
 in manu sua conclusas has-
 beret: illi autem ducti con-
 iectura, hic quidem septem,
 ille triginta, alter verò de-
 cem aut quindecim, pro-
 fusq; alius alium numerum
 diuinaret: possibile enim
 est aliquem fortè fortuna
 verum dicere: annon ve-
 risimile tibi videtur? HER.

Sanè. LVC. Ergo ne hoc

κατὰ ταῦτα λίνου ἄπαντος
 ἢ οἱ φιλοσοφῶντες τῶν ἐν
 δαμονίαν ἡγεῖσιν ὁποῖον
 τίθει, καὶ λέγουσιν ἄλλο
 ἄλλο τι αὐτῶν εἶναι, ὃ ἢ ἡδονῆς
 ἢ δὲ τὸ καλὸν, ὃ δὲ, ὅσα
 ἔτραφασιν περὶ αὐτῆς. ἐκδὲ
 ἢ ἢ καὶ τῶν ἕρ τι εἶναι
 τὸ ἡδοναίον. ἐν ἀνακτὸς δὲ,
 καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάν-
 τα, καὶ ἰοίκαρ ἡμῶς ἀνά-
 παλιν, ἢ ἡγεῖσιν, πρὶν τῶν ἀρ-
 χῶν ἡγεῖσιν, ἐπαγαθὰ πρὸς
 τὸ τίειν ἄλλο δὲ, οἶμαι, πρὸς
 τὴν φανερὴν γνῶσιν,
 ὅτι ἐγνωσὰ τὰ ληθῆς, καὶ πάντα
 τῶν ἔχασιν αὐτὸ ἀλλῶς τῶν
 φιλοσοφῶντων, εἶτα μετὰ
 τῶν, τὸ ἔξω ἀπὸ τῶν ἡγεῖσιν
 ὃ παλαιῶν ἐστίν. Ἐρ. ὡς, ὃ
 Λυκίον, τῶν φησὶ, ὅτι ἢ δὲ ἀπὸ
 ἢ πάντας φιλοσοφίας χάρις
 σωφῶν, ἢ δὲ τότε πάντως ἔξω
 ἢ τὰ ληθῆς ἡγεῖσιν. Λυκίον
 καὶ ἐμῆ, ὡς γὰρ, ἐρώτα, ἀπὸ
 δὲ τὸν λόγον αὐθῆς αὐτῶν,
 καὶ

Non alia ratione quotquot
 philosophantur, felicitatem
 quaerere insistent, cuius-
 modinam tandem res sit,
 pleneque alius aliud quiddam
 esse somniando confirmat:
 hic quidem voluptatem, ille
 honestum: alius alia quae-
 diam de illa comminiscitur.
 Consentaneum autem
 est, unum quiddam ex illis
 esse felicitatem. Contrà ve-
 risimile est, praeter haec om-
 nia aliud quiddam esse. Ac
 nos planè videmur conuer-
 so rerum ordine, secus quàm
 oportet, ante inueniunt
 principium ad finem festina-
 re. Oportebat autè prius,
 ut mea fert opinio, mani-
 festum esse, veritatem esse
 cognitam, esseque ex philo-
 sophantium numero alium
 quem, qui eandem certò cog-
 nòrit. Deinde primum qua-
 rere, cui potissimum fides
 adhibenda sit. HER. Er-

go ea ista dicis, Luciane, quòd eisi omnem philosophiam
 excusserimus, nunquam tamen facultatem nobis pa-
 rabimus veritatem inueniendi. LVCIAN. Quid me in-
 terrogas, ò bone? quin potius istum sermonem exquiris?

¶ for-

καὶ ἴσως ἂν ἀρκείναιτό σοι,
 ὅτι ἴδὲ πῶ, ἔς' ἂν ἄλλοθεν
 ἦ, ἢ ἐν τι τῶτων ὄντων, ἂν
 οὐκ ἴδῃ σου, Ερμῶτ. ὁ δὲ
 ποτε ἀρξῆς ἂν σὺ φῆς, εὐρύς
 βουγ, ἢ φιλοσοφῆσαι,
 ἀπὸ δὲ αὐτῶν ἡμῶν ἰδιωτικῶν
 τινὰ βίον ἴδῃ, ἀρξάντας
 εὖ φιλοσοφῆσαι. Λυκ. ὅτι
 συμβαίνει γι, ἔξ' ἂν φῆς, ἀ
 δὲ αὐτῶν ἢ φιλοσοφῆσαι,
 καὶ ἀντικῶν ἀνθρώπων γι
 ὄντι ἀξιοῖς ἢ τὸν φιλοσο-
 φῆσαι μίμοντα, ἰλιδα
 πρῶτον φιλοσοφῆσαι πῶ ἀεί
 στω, ἢ ἂν ἀρξῆς ὅτι ἰδῶ
 κα μόνος ἀνεβῆς ἂν ἴδῃ,
 ἢ ὅτι πάσης φιλοσοφίας χω-
 ρῆσαι, ἰδοίμεθα τῶ ἀ-
 λυθῆσαι, ἔτα λογίζομε.
 ὅτι τῶν ἀειθῶν, ὅπως
 ἰκάνη ἰκάνος ὄντων, ἄρξῃ.
 ἔπειτα, ἀρμυνητικῶν τὸ
 πρῶτον εἰς ἡμῶν ἀπας, ὡς
 ἀρμυνητικῶν γίνεσθαι τὰν
 ἢ τὸ ἰκάνος βίον, τὰν ὄντων ἢ

& fortasse respondebit ti-
 bi, nunquam hoc fore, quo-
 ad incertum fuerit, num v-
 num quiddam illorum sit
 de quibus illi verba faciunt.

HER. Proinde nunquam,
 ut tu contendis, philoso-
 phia dabitur operam: sed
 necessarium omnino esse
 video, ea abdicata prius:
 tam quandam vitam cum
 vulgo nos agere. LVC. Il-
 lud quidem accidit quod dis-
 cis, philosophari promptum
 non esse, estque ei qui quidem
 homo sit, inevitabile. Iube-
 enim, ut is qui philosophiae
 operam daturus sit, statim
 initio optimam quamq; deli-
 gat. Ipsi autem delectus
 habendi ratio in hoc solo ac-
 curate tibi videtur consistere,
 si tota philosophia perlus-
 trata elegerimus quam ve-
 rissimam. Deinde numerum
 quoque annorum computan-
 do, quantus unicuique per-
 scrutanda satis est, longe la-

teque excidisti omni spe frustratus, ipsum negocium producens
 atque reiciens in aliud seculum, ita ut ipsa veritas omniscia
 usque vita ultra praestitutum tempus vix deprehendi queat.

Postremo

καὶ τὸ αὐτὸ ἐκ ἀνυπολόγη-
 τῶν ἀφραίνεις, ἄλλοθεν εἶν
 ἀγνωρ, εἴ τι ἕρηται πῆς τῶν
 φιλοσοφούντων πάλαι τάλι-
 θεις, εἴ τι καὶ μὴ. οὐ γὰρ ἔως Ἐρ-
 μότιμι δυνάομαι ἀπομο-
 σάμεν. Ὁ ἀπὲρ ὃ τι ἕρηται
 πῆς αὐτῶν; ἔγω γὰρ ἐκ ἀπο-
 ἠμόσομαι. καὶ ὅτι πόσα ἄλ-
 λα παρ᾽ ἑστέον ἰκάνῃ σοι, ἰξε-
 τάσις μακρᾶς καὶ αὐτὰ δρό-
 μῶν; Ἐρ. τὰ ποῖα; Λυκ. ἐκ
 ἀκούεις τῶν Στωικῶν ἢ Ἐπι-
 κρεῶν ἢ Πλατωνικῶν ἢ
 φασκόντων, τὸς μὲν ἀσέβους
 τὸς λόγους ἐκείνους, τὸς δὲ μὴ,
 καὶ ὅτι τὰ γὰρ ἅπαν ἄ-
 ξιοπιστῶν ὄντας; Ἐρμότ. ἀ-
 λυθῆ ταῦτα. Λυκ. τὸ εἶναι
 ἀσβεπῆ τὸς ἀλήτας, καὶ
 ἀσβεπῆναι ἀπὸ τῶν ἐκ ἀ-
 λότων μὲν, φασκόντων δὲ
 οὐ σοι δοκεῖ ἅπαν ἰσθῆδες
 εἶναι; Ἐρμότ. καὶ μάλα. Λυκ.
 ἀλλὰ εἰς τὸν σι, ἔμελλας
 Στωικῶν ἢ ἄλλων ἁσέβων,

Postremò ne hoc quidem ut
 ambiguum unquam per-
 pendisti, cum incertum esse
 dicas, num à philosophis
 iam olim inuenta sit veri-
 tas, nec ne. Ceterum tu,
 Hermotime, possésne iure-
 iurando interposito confir-
 mare ab illis inuentam esse?
 Ego quidem nequaquam
 iurare velim. Non illiben-
 ter verò & alia multa ta-
 cens prætergredior, quæ
 & ipsa indagatiōe non im-
 diligenti discuienda fo-
 rent. HERMO. Qua-
 lianam sunt illa? LVCIA.
 Nónne audis Stoicos aut
 Epicureos aut Platonicos
 dicentes esse partim quis-
 dem qui teneant omnium re-
 rum rationes: partim ve-
 rò illarum profus esse rus-
 des & imperitos, ex quibus
 permulti sunt fide longè
 spectatissima? HERMO.
 Vera sunt hæc. LVC. YPro-

inde discernere peritos ab imperitis, semet tamen peritos
 perhibentibus, nónne res tibi videtur plena laboris & ne-
 gocij? HERMOT. Ita profectò. LVCIA. Opor-
 tebit itaque te, si volueris Stoicorum optimum cognoscere,

tamen

ἢ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ τοὺς πλείους ἀδελφῶν, καὶ παραβλῶσα, καὶ τὸν ἀμείνω πρῶτον διδασκαλον, γυμνασάμενος ἄλλοτε πρότερον, καὶ λεπτὸν κλέν τῶν τοιούτων δυνάμιν πεισάμενος, ὡς μὴ σιλάθῃ ὁ χέρων πενεθέας. καὶ οὐ καὶ πρὸς τὸ ὅρα ὅσον δὲ τὸ χέρον, ὅν ἐκὼν παρῆκα, ἀδελῶς μὴ σὺ ἀναγκάσις καὶ τοι τόγῃ μάλιστα τῆμα, καὶ ἀναγκάσις τῶν τοιούτοις, λέγω δὲ τοῖς ἀδελφοῖς τε καὶ ἀμειβάνοις, ἔν τῷ ὄρι, οἶμα. καὶ μόνῃ σοι αὐτῇ σοὶ καὶ βέβαια ἔλπις ἐπὶ τῷ ἀδελφῶν τε καὶ ἑρσιῶν ἀντιῶς, ἀλλ' ἢ ἐδ' ἡτισοῶ, ἢ τὸ κείνου δυνάσασθαι, καὶ χαίλαμ ἀπ' τῶν ἀληθῶν τὰ ψαδῆ, καὶ πᾶρχαμ σοι καὶ κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας ὁργυγνώσκων ἄ, τε δόκιμα καὶ ἀκρίβητα, καὶ ἂ παρακκομιμῆα, quam ut discernere queas & seiungere à veris que falsa sunt, utq; possis in morem argentariorum discernere ea que proba sunt, & non adulterina, à fucatis & facticijs.

tametsi non ad omnes, ad plurimos tamen illorum accedere, eorundemq; periculum facere, melioremq; præceptorem præstituere, qui prius multis sit exercitatus, quiq; censoria quadam eligendorum præceptorum facultate animum tuum imbuat: ne videlicet tibi imponat, deterior per electionem ceteris præpositus. Atqui hoc tibi quoque considerandum venit, quantum hoc requirat temporis, quod ego de industria prætermisi, veritus ne tu meis verbis stomacharere. Et sanè quod maximum iuxta ac summopere necessarium est, in talibus putare hisce dubijs & ambiguis unum illud esse opinor. Insuper sola fides & spes non fallax & incognita tibi relicta est veritatis, eiusq; inuentionis consequenda alioqui nihil aliud, quam ut discernere queas & seiungere à veris que falsa sunt, utq; possis in morem argentariorum discernere ea que proba sunt, & non adulterina, à fucatis & facticijs.

HANC

καὶ ἔπειτα βιάσθη τινὰ δύν-
 ναμιν καὶ τυχλῶ ποιεῖσάμι-
 νον, ἥσ' ἐστὶ τῶν ἐξέτασιν
 τῶν λογισμῶν, ἃ δὲ μὴ εἶ-
 ἶδον, ὡς ἔδρα λωύσεσσι τῆς
 φινὸς ἐκκιδῶν ὑφ' ἐκείνων, ἃ
 θαμῶν προδεδεχῆντι ἀκολου-
 θεῖν, ὡσπερ τὰ πρόβατα.
 μάλλον δὲ ὡς ἐπιπρασιφίῳ ὁ
 δακτυλοκῶς ἐσθ', ἐφ' ὃ, τι ἄν
 μὲρ ὁ ἐκλύσῃ σε τις, ἀκρω-
 τῶ δακτύλῳ ἀγόμενον, ἢ καὶ
 νῦν διακαλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὅ-
 χθι παραποταμίας περνεύ-
 οντι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον
 λαμπρομύθῳ, ἢ ἄν μικρᾶς
 τις αὔρα δαφνίσας, δαφνα-
 λώσῃ αὐτόν. ὡς ἔχει τινὰ
 ἕρως διδάσκοντων, ὡς ἀπὸ
 δαίμωνος ἴσθ', καὶ τῶν ἀμ-
 εσθητομύθων δακτύλων,
 τυχλῶ τινὰ ἄλλως, διδάξαι
 σε, πᾶσι δὲ λαδὶ πᾶν γμα-
 τα ἔχων, αὐτίκα γὰρ σοι
 τὸ βέλτισον φανεῖται, καὶ τὰς
 λυθὲς παχθεῖν τῷ ἀπὸ δακ-
 κῆ

Hanc inquam facultatem
 & artem consequutus con-
 ferre te potes ad supradī-
 florum perpensionem : sin-
 minus, planè tibi persua-
 sum esto, nihil obstaculo
 esse quò minus ab unoquo-
 que nare (quod aiunt) irra-
 haris, aut praelatum & flo-
 rescentem oliuæ ramum te
 sequi, perinde ut oues. Ma-
 gis autem aquæ, cuius in
 mensa usus est, asimilabe-
 re: in quamcunque enim par-
 tem te quispiam traxerit
 summo digito, ducèris. aut
 per Iouem arundini cuius-
 piam fluuii iuxta litus e-
 nata, ad quemcunque sta-
 tum semet flecenti: & se
 tenuis & permolida que-
 piam aura flauerit, illam
 illicò commouere solet.
 Non secus tecum quoque a-
 getur, præceptorè quopiam
 inuento: qui si de demoni-
 strationibus & rebus du-
 bīs discernendis alicuius
 artis gnarus te docuerit, cessabis haud dubiè temeripsum
 onerare negotijs. Siquidem auctuūm quod optimum est tibi
 comparebit: ipsaq; veritas arte illa compendiaria & demon-
 stratiua

καὶ ταῦτα τέχνη, καὶ τὸ ψῦ.
 ὁ ἰδιόχρηστος, ἢ σὺ βρι-
 βαιὸς ἰδιόχρηστος, καὶ λείνας,
 φιλοσοφίας, καὶ τῶν τριῶν
 ὁδῶν ἀδελφαιότητα μετὰ
 ἑστέ. βίβασιν μετ' αὐτῆς, ἀπαν-
 τα σὺ μὲν δὲ λω ἔχωρ τὰ ἀγα-
 θά. Ἐρμ. εὐγέ, ὦ Λυκίον. πα-
 ραποῦν δὲ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ
 ἰδιόχρηστος ἢ μικρὰς ἐχόμενα λέ-
 γας καὶ ἑτηγῆτος, ὡς εἰσιν, ἢ
 ἡμῶν ἀνὴρ τις ὁἶδ' ὅτι, ὁ σὺ γνο-
 σικὸς τὴν ἀρετικὸν ποί-
 σων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον, ἀ-
 ποδανκίνας, ὡς τὰ γὰρ μετὰ
 ταῦτα βράδια ἡδὴ καὶ ἀπράγ-
 μονα, καὶ ὁ πομπῆς ἀγαπῶν
 ἀπόμνημα καὶ ἔργων ἡδὴ χάριν
 οἶδ' ὅτι, ἰξορῶντι σὺ το μὲν
 τίνα ταῦτ' ἡμῶν, καὶ ἀείσω
 ὁδῶν. Λυκ. καὶ μὲν ὁδῶν
 χάριν ἄρ μοι ἀδείης ἀνότως
 ὁδῶν γὰρ ὅτι ἰξορῶντος ἰδλα-
 ξα,

hesu facilia, nec nimium operosa aut laboriosa futura, quæque
 non multum sint requisitura exercitij. Atque ego quidem ma-
 gnas tibi iam habeo gratias, propterea quod nobis tandem
 compendiarum quamdam et optimam viam inuenis. LVC.
 Atqui iure optimo nulla mihi abs te habenda sunt gratia. ne-
 que enim quicquam meo labore inuentum tibi demonstrari,

que

stratus eruetur, neque non
 mendacium deprehensum
 redarguetur: tuncque iam cer-
 to et constanti iudicio de-
 lectu habito philosophiæ
 perdiscere nauabis operam,
 atque ter exoptatam felicita-
 tatem consequutus, conuersa-
 tionem cum illa sociabis
 iucundissimam, vniuersis bo-
 nis in totum semel fruens,
 et abundans. HERM. Eus-
 ge, ô Luciane, quanto iam
 præstantiora, et spem non
 mediocrem ostendētia, quam
 dudum dixisti? Estque nobis
 omnino, ut par esse videatur,
 eiusmodi vir quispiam stu-
 diosè conquirendus, cuius
 opera earum rerum cogni-
 tionem et iudicium nobis
 paremus, et quod maximum
 est, infallibilem demonstra-
 tionem. Hoc pacto confido

ἢ ὡς ἡγουμένη σε ποιή-
 σα τῆς ἐλπίδος· τὸ δὲ πο-
 λὺν πορρωτέρω γιγνώσκου, ἢ
 πρότερον ἤνυσ· καὶ κατὰ τὴν
 παροίμασον μνησθῆναι, ποικί-
 μαχθῆσαν ἴδον, ὁμοίως ἔσμεν.
 Ερμ. πῶς τοῦτο φῆς; πᾶν
 γὰρ τι λυπηρόν τι καὶ δύστυ-
 χον ἔργον ἔοικας. Λυγ. ὅτι, ὡς
 τᾶρτι, καὶ ἔρω μὲν ὑπισχνό-
 μιν ὅτι τινὰ εἰδέναι τε ἀπόδει-
 ξιν, καὶ ἄπορον διδάξαι, ἐκ
 αὐτῶν, οἷμαι, πρὸς ἄλλοις αὐ-
 τῶν, ἀλλὰ τινὰ ζητήσομεν τὸν
 κερτακὸν δωμάειον, ἢ ἀληθῆ
 ὃ ἀνὴρ λέγει· καὶ τὸτον ὄν-
 πορεύσομεν, ἀδολογῆτι ἡμῶν,
 εἰ δὲ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε
 εὐχρηστῶσαι τὸν ὀρθῶς ἔχει.
 νοῦντα, ἢ μὴ καὶ ἐπὶ αὐτῶν
 εἰς τὸτον ἄλλου ἐπιγνώμων
 ἔσομαι, λέγει. ἡμῶν ἔρ' ὅ-
 σον ἂν εἰδέμεν εὐχρηστῶσαι
 τὸν ἄετι κείνου δωμάειον;
 ὁρᾷ

tiam illum ex sententia nacti erimus, nihilo secus tamē etiam
 dum incerti erimus, num ille quem ad cognoscendum adscim-
 uimus, probè cognoscere possit rectè iudicantem, necne, & sic
 iterum deinceps ad priorem alio ad cognoscendum appositio
 nobis opus erit: nos enim vndēnam tanta præditi intelligentia,
 sciremus discernere eum, qui optimorū iudiciū habere possit?

ὄρας ὅποι τοῦτο ἀρτείνονται,
 καὶ ὡς ἀπείρατον γίνονται,
 σιωπῶσι, καὶ καταληφθῆ-
 νοι μὴ ἀναμφορ. ἐπὶ καὶ
 τὰς ἀρδέξας αὐτὰς, ὅποσας
 οἶον τε ἐνείκατον, ἀμφισβη-
 τουμίας ὄψα, καὶ μηδὲν ἐ-
 χέσας βίδαον· αἰ γοῦν πλε-
 σαι αὐτῶν, δι' ἅκων ἀμφισ-
 βηζουμένων πείθων ἡμᾶς
 βιάσονται ἀδελφοί, αἱ δὲ τοῦς
 πάντων προδίκους τὰ ἀφανέ-
 στα σιωπῶσαι, ἵδμεν αὐτῶν
 κοινουμένων, ἀρδέξας αὐ-
 τῶν εἶναι φάσκουσιν, ὥστε
 εἴ τις οἴοιτο ἀρδέξων εἶναι
 θεοῦς, διότι βωμὶ αὐτῶν
 ἄνδρ' φάνοιται. ὡς, ὃ Ἐρ-
 μότιμος, οὐκ οἶδ' ὅπως, κα-
 θάπερ οἱ ἐν λυβιδῶ θεοῖσιν,
 ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν καὶ ἀρ-
 εῖαν ἵππευθῆναι. Ἐρ. οἶα
 με ἀγάσω, ὃ Λυκίτι, ἀνθρα-
 κὰς μοι τ' ἠθροσσορ ἀφφί-
 νας; καὶ ὡς ἴοικον, ἔρῃται
 μοι

Hermotime, nescio quoniam
 modo, quemadmodum ij, qui in curriculo currunt, ad ipsius
 inij carceres, & omniū rerū desperationē devenimus. HER.
 Quam insigni me afficis iniuria, Luciane, cum φ pro thesau-
 ro non nisi carbones mihi exhibeas? X Et quemodum veri-
 simile esse videtur, tot anni quos studijs philosophiæ impedi,
 mihi

Vidēte quousque protenda-
 tur, & quā immensum fiat,
 anxio & suspenso animo es-
 se cum, qui comprehendere
 nequeat. Quandoquidem
 ipsas quoque demonstratio-
 nes, qualescunq; tandem in-
 ueneris, dubias & incertas
 esse comperies, nihil habentes
 in se firmitudinis. Pluri-
 ma igitur ex ipsis per alias
 non minus dubias ad persua-
 dendum nos certæ esse per-
 vim adigentur. Aliæ autem
 rebus omnium confessu ma-
 nifestis obscurissima coniu-
 gentes, & ne tantillum qui-
 dem cum illis participantia,
 illorum tamen demonstra-
 tiones esse perhibentur: ve-
 luti si quis contenderet, ita
 demonstrari posse Deos esse,
 quod in illorum cultum &
 honorem aræ passim cōstru-
 ctæ cernerentur. Proinde, ὃ

μοι τὰ βραῦτα ἔτη, καὶ λιὰ
 ματ' ὀσούς. Λυκ. ἀπ', ὃ
 Βρμότιμα, πολὺ ἔλαττον ἐ-
 νίασθ, ἢ ἔννοους ὅτι ὁ μὲ-
 ν' ἔξ' ὀ μὲν τῶν ἑλπιούσῃ
 τὰ ἀγαθῶν, ἀπὸ πάντων,
 ὡς ἐπ' ἑπ' ὀ, περιόνοσιὰς
 μάχουσα οἱ πελοσοφούτω.
 ἢ τίς ἄρα διώκω δ' ἑκείνων
 ἀπάντων χορῆσαι, ὡς ἔφω;
 ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς δι-
 γας ἔνα. νῦν δ' ὁμοίον ποί-
 σουκίς ποίῃ, ὡσπερ ἢ τίς δια-
 κρούς, καὶ ἀπιῶτο τὴν τύχην,
 ὅτι μὴ διώκω ἀνελθεῖν ἐς τ'
 ἔρανδον, ἢ ὅτι μὴ βύθι' ἔπο-
 δὺς ἀς τὴν θάλατταν, ἀπ' Σι-
 κελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσει.
 Ἰα, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πλωδὸς αὐ-
 θυμῶν ἀπ' τῆς Βραδ' ὀ ἀς
 Ἰωδὸς τελεῖ, τὸ δ' αὐτίον ἰλὺ-
 πης, ὅτι ἡλκήκ, οἶμα, ἢ ὄναρ
 ποτὶ ἰδῶν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς
 αὐτῷ ἀναπλάσας, ὁ πρῦτιων
 ἰξταλ-

itania mare ingressus à Si-
 cilia natanda apud Cyprum emergeret, aut quòd non in sub-
 lime sublatus remigio alarum, vno die è Græcia ad Indos
 vsque extremos peruolaret. Causa autem eius tristitiæ ea est,
 quòd sperauerit, vt opinor, aut visum aliquando somnium
 eiusmodi, aut rem à seipso ita sibi conficiam, cum parùm

mihì planè sine fructu pe-
 rière: insuper etiam labor
 ille & sudor immodicus ne-
 quequam exhaustus est.

LVC. Sedenim, ô Hermo-
 time, multò minùs animo
 periurbato discruciaberis, si
 cogitaueris te non solùm
 rerum speratarum desidea-
 rio falli & frustrari, ve-
 rùm omnes, vt habet proz
 uerbiùm, de asini umbra di-
 gladiantur philosophi. Aut,
 potèstine: quispiam per hæc
 omnia, quæ dixi, vagari &
 discurrere: quòd quidem
 nullo modo fieri posse iam
 antè ipse confessus es? Nunc
 autem non absimile quid-
 dam mihì videre facere, quã
 si quis profundendo lachry-
 mas fortunam culparet,
 quòd illi in cælum non lice-
 ret conscendere, aut quòd
 non perinde vt monstra na-
 tantia mare ingressus à Si-

ἐξίτας εἰ ἐπιτὰ ἀρεται,
 καὶ κατὰ πλὴν ἀνθρώπου φύ-
 σιν. καὶ διὰ καὶ σε, ὃ ἰτα-
 ρε, ποτὰ καὶ θαυμασὰ ὁ-
 παροποιήντα νόξας ὁ νό-
 γο, ἀπὲρ τῶν ὑπνου ἔκθε-
 ρῶν ἰποίσην, ἄτα ὀργίλῳ αὐ-
 τῷ, ἐπι μόνις τοῦς ὀφθαλμοῦς
 ἀνοιχθῶν. καὶ τὸν ὑπνον ὁρῶ-
 σίως ἀπαισίουσθῶ, ὑπὲρ μίθο-
 υῦς, ὅμ ἰόρατ. πᾶσχοῦσι δὲ
 αὐτὸ καὶ οἱ πλὴν λευτῶν μακα-
 ρίαν ἑαυτοῦς ἀναπνέουσιν, ὅ-
 μν μεταξὺ πλουτῶσιν ἀ-
 τοῖς, καὶ θεσσωρὸς ἀνορή-
 σι, καὶ βασιλεύσιν, καὶ τᾶν-
 θα ὀφθαλμοῦσιν οἷα ποτὰ
 ἢ θεὸς ἐκείνῳ ἔαδιστῶν, ἢ αὐ-
 γῆ μὲν ἀόδωρ ὅσα, καὶ πρὸς
 ἀδῶν ἀντιλέξασα, καὶ ἄνθρω-
 θῆνῃ τῆς γῆν ὀδῶν, καὶ ἄνθρω-
 σιῶν τὸ μὲν ὅ, καὶ ὄρη
 ὄλα γῆσά ἐνείσησιν. ἢ ἄνθρω-
 πῶν τῶντα ἐνοῦσιν αὐτοῖς, ὁ
 πᾶς προσεθῶν, ἐρητὰ τι

sub initium expenderit, nam
 ea in optatis habuerit, quæ
 consequi poterat, neque es-
 sent præter hominis natu-
 ram. Præcipuè verò te, ὃ
 amice, multa & admiranda
 versantem in somnijs,
 cùm pupugisset ratio, è som-
 no te exilire fecit: deinde in
 illam commotus excandui-
 sti, vixdum aperiens ocu-
 los, somnumquæ non facillè
 discuiens præ voluptate eo-
 rum, quæ vidisti. Patien-
 tur idem tecum persæpè,
 qui inanem quandam volu-
 ptatem & euanidam sibi cõ-
 fingunt, cùm interea sibi vis-
 denur ampliter esse num-
 mati, effodientes thesauros,
 regnantes & dominantes,
 breuiter, quantum ad om-
 nia alia atinet, felicem vi-
 tam agentes: Quæ qualia per-
 quàm multa Dea illa sine
 negotio operatur, nempe
 natum existens liberale &

magnificentum, nulli rei quamlibet absurda contradicens, adèd
 ut si quis alatus fieri concupiscat, aut Colossæa mole esse cõ-
 spicius, aut optet montes prorsus aureos inuenire. Quòd si
 optetur hæc ab illis in animo versantibus puer accedens postu-
 laret.

ἀναγκάων, ὄλον, ὅθεν ἀρ-
 τος ἀνυτίον, ἢ ὅ, τι ἢ, φατίον
 κῆς τὸ μ ἀπαυτίνα τὸ νοίκιον,
 ἐκ ποικίλων περιουσίῳ, ἕως
 ἀγανατίσιν, ὡς ἐπὶ τῶν ἰομέ-
 νων ἢ παρεμπολέσων. Ὁ ἀφαι-
 ρεθέντων ἀπαντα ἐκείνα τὰ
 γὰρ ἀνὰ ὄλιγον ἀκίον τὸ πῖ-
 να τῶν παλῶν ἀφραγῶν, ἀν-
 δᾶσὺν, ὃ φιλότιμος, μὴ σάδης
 αὐτὸ πῶς ἐκεί, ἢ σε θεσπῶρὸς
 ἀνορεύσῃ, καὶ πτόδων,
 καὶ τινος ἐνοίας πῆρφῶς
 ἐνοῦντα, καὶ τινος ἐκείδης
 ἀνεκίον ἐκπῆρτα, ἐκ-
 λῶ ἄν, οὐ περιῶλον ὁπῶ
 πάντως τῶ βλον, ὄνερφ ἔ-
 θεῖ μὲ ἴσως, ἀτὰρ ὄνερφ γι-
 σωόντα, ἀγνασίνα δ, ἀ-
 ξιῶ πῶτιον τι τῶν ἀναγ-
 κῶων, ἢ ὅ σε παραπέμψῃ ἐς
 τὸ νοικίον τῶ βίς τὰ κοινὰ τῶ
 τα φρονῶντα. ἀπᾶ, ὃ γι νῦ
 ἱπατ-

laret aliquid rerum necessa-
 riarum, videlicet unde panis
 esse cōmendus, aut quidnam
 responsi dandum sit pro lo-
 catis adibus pensionem fla-
 gitanti, qui multo iam tem-
 pore expectasset, aded in-
 flammantur iracundia, ac si
 ab interrogante & odiosè
 inturbante omnibus illis
 bonis vel cum pulvisculo
 sint exui atq; dispoliati, ac
 propemodum pueri interpel-
 lantis nasum solent mordi-
 cū abriperere. Veruntamen, ὃ
 amice, ne hūc ad modum ve-
 lis quoque erga me animatus
 esse, si te thesauros effodien-
 tem, & volentem, cogita-
 tionesq; quaspiam naturæ no-
 stræ non consentaneas animo
 concipientem, eaq; spe-
 rantem, quæ nullo modo te
 consequi posse video, amicus
 tibi existens, non patiar, aut permittam per omnem vitam
 nequequam somnio iucundo fortasse illo & dulci, & somnio
 tamen congregientem oblectari, cum vehementer cupiam te
 regressum ad sanitatem agere quiddam, quod magis ex usu
 tuo esset, cumque te emittere cogisem, ut reliquum ætatis
 quod superest, ad communes cum alijs vitæ actiones sapientius
 institutum componeres. Nam quod hæcenus fecisti, & nunc
 facis.

ἔπραττες, ἢ ἐπιδόεις, ὅθεν τῶν
 Ἰπποκρυταίων ἢ Χιμαυρῶν
 καὶ Γοργόνων διαφέρα, ἢ ὅσα
 ἕλλα, ὄναροι, καὶ ποιηταί,
 καὶ γραφεῖς, ἰλιούθριοι ὄντων
 ἀναπλάσιον, ὅτι γνῶμενα
 ἀπόψε, ὅτι γνῶμενα δὴ
 ἔφα, καὶ ὁμοῦ ὁ πολὺς διὰ
 πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ λε-
 θουῦται ὁρᾶν, ἢ ἀκούσαν
 τὰ βλαῦτα δὴ τὸ ξύμα ἢ ἀλ-
 λόποια εἶναι. καὶ σὺ δὲ μὴ
 φοποιῖ τιν' ἀκίσας, ὡς ἐστὶ
 τις γυνὴ πῆρ φησὶ τὸ λέαν-
 θος, πῆρ τὰς Χάριτας αὐτὰς,
 ἢ τὴν ἑρατρίαν εἶναι, μὴ πρὸς
 τερρον ἐξετάσας, εἰ ἀληθῆ δι-
 γα, ἢ εἰ σὺ πρὸ γῆς ἢ ἀνθρώ-
 πῳ ἄντη, ἢ εἰς ὄντως, ὡς περ
 φασὶ τὴν Μύδειαν ἐξ ὄναρα
 τῷ ἑρατρίᾳ ἑὺ ἰάσον' ὁ
 δὲ δὴ μάλιστ' οὐ πρὸς τὸ ἔρω-
 τα ἐπιγάγει, καὶ τὸς ἄλλους
 εἰ, ὅπόσοι τῷ αὐτῷ βίαι ἑδῶ-
 νου

maprædita sit, non prius ad *animum tuum* expendens num
 vera diceret, & num *vsquam gentium* esse putanda sit eius-
 modi tam amabilis formæ mulier, statim eandem miserè de-
 perires, quemadmodum perhibent ^{aa} Medeam ex solo som-
 nio exarisse in amorem Iasonis. ^{bb} Hoc autem quod ma-
 ximè ad amorem te illexit, aliòsque quotquot eius simulachri
 desiderio

που ἱρῶσι, τοῦτο δὲ ὡς γὰρ μοι
 ἀκάσοι φαίνεται, τὸ τὸν λέ-
 γοντα ἱκάνον περιφύωμαι.
 κός, ἰπέτερ ἰπισθῆναι τὸ πρῶ-
 τον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλου-
 θα ἰπάγαν, εἰς τοῦτο γὰρ ἰασ-
 ρᾶτε μόνον, καὶ δὲ τοῦτο εἰς
 κῆρ ἡμᾶς τῆς εἰνός, ἰπέτερ
 ἄπας τὴν πρῶτῶν λαβὴν ἰ-
 νειλάκατε αὐτῶ, καὶ ἡρῆν ἰ-
 πὶ τὴν ἀγαθὴν μὲν, διῆς
 ἰληγῆν ἀθείας ὁδοῦ. ῥῆσθ
 γὰρ οἶμα μὴ τὰ ταῦτα,
 καὶ οὐδέ τις ἡμῶν ἔτι ἰπισ-
 τῶμεν, εἰς τὴν εἰσοδον, ἰ-
 ξήταξῆν εἰ ἀληθῆς ἰσι, καὶ εἰ
 μὴ ἰλαθε καθ' ἡμῶν οὐκ ἰηρῶ
 εἰσιλθῶν, ἀπ' ἡκολούθη
 τοῖς τῶν προωδουκῶν ἰ-
 λησι, καθάπερ τὰ πρῶτα
 πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενον,
 δειον ἰπὶ τῆς εἰσοδῶ, καὶ κα-
 τὰ τὴν ἀρῆν, ὁδοῦς σέψα-
 δαι ἰπέτῃ εἰσιγῆτον. ὁ δὲ
 φημι, σαφῆτερον ἂν μάθοις,
 ἡν

desiderio inflammati sunt,
 illud erat, veluti mihi con-
 iecturam facienti res apa-
 paret, quod is qui de mus-
 liere memorabat, postea-
 quam statim initio narra-
 tionis credius est vera di-
 xisse, priori orationi non
 aliena aut dissimilia indu-
 xisse videretur. In hoc enim
 solum attenti essis, & per
 hoc nare vos trahit, postea-
 quam semel illi sub initium
 ansam suppeditastis, vos-
 que ad dilectam perduxit,
 per eam quam prædicebat
 rectam viam. Nulla enim
 difficultate conficiuntur &
 reliqua, ut ego quidem opia-
 nor, neque quisquam ex vo-
 bis iuxta ingressum conuer-
 sus equirebat num verus
 sit, & an obliuione seu erro-
 re ductus eam viam ingres-
 sus esset, quam deuitare os-
 portebat. Verum ille eorum
 qui præcesserunt sequendo

insistit vestigijs, veluti oves præcedentem pastorem aut arie-
 tem consequuntur, cum æquum fuerat statim in ingressu per-
 pendere nunquid in eam viam diuertendum fuerat. Illud autē
 quod dicturus sum, manifestius fortasse & facilius intelliges,

τί τι τοιοῦτον ὁμοίον περι-
 ραδιώσῃ αὐτῷ. λέγουσι
 γάρ τινες τῶν μεγαλοδου-
 μων τούτων ποιητῶν, ὡς γί-
 νοιτό ποτε κικέφαλος, καὶ
 ἑξάχαρ ἄνθρωπος. ἄν τὸ
 πρῶτον ταῦτα ἀπραγμῶως
 ἐπείθετο, μὴ ἐξέτασας ἂν
 νατῶν, ἀλλὰ πισύσας, ὡδὺς
 ἀπολούσας ἄν ἐπάγοι καὶ τὰ
 λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ
 αὐτὸς εἶχε ἕξ, καὶ ὄτα ἕξ,
 καὶ φωνὰς πρῆς ἅμα ἡφίδ,
 καὶ ἡδὲ τῶν πτεῶν σομάτων,
 καὶ δακτύλου τριάκοντα εἰς
 χεῖρα, οὐχ ὡς περ ἑκάστος ἡμῶν
 δίκαια ἐν ἀμφοτέραις χερσὶ
 καὶ ἂν πολεμῆν δέοι, αἱ πρῆς
 ἡψὲ χεῖρα, ἐκάστη πέλκτω ἢ
 γέρον ἢ ἀσπίδα εἶχε, αἱ
 πρῆς δὲ, ἢ ἡψὲ πέλκτω καὶ
 φερον, ἢ δὲ νόγχεω ἡφίδ, ἢ
 δὲ τῷ ξίφει ἐχέτο. καὶ τίς ἐ-
 τι ἄν ἀπισήσας ταῦτα λέγον-

si tale quiddam non absi-
 mile priori perspexeris.

Quod si enim quispiam
 ex poetis Herculeam audacia
 nihil non affirmare audens
 tibus, diceret olim fuisse
 tricripitem quendam, et se-
 nis manibus instructum ho-
 minem: iam si statim in iudicio
 ista non grauacim credenda
 susceperis, neque habitara-
 tione discusseris, num fidei
 consentanea dixerit, sed
 nihil cunctatus constanter
 credis ita se habere: pari
 ratione et reliqua inferes,
 videlicet quod etiam senos
 habuerit oculos, neque non
 senas auricularas, præterea
 quod tres voces semel pa-
 riter emisisset, quodque per
 tria ora cibum sumpsisset,
 quod triginta digitos ha-
 buerit, non quemadmodum
 quisque nostrum, decem in
 utrisque manibus. Tum

quoties illi belligerandum erat, tres manus tenebat: una-
 queque aut peltam, aut parmam Persicam, aut clypeum:
 tres autem alie, illa quidem securim ancipitem ferebat,
 altera hastam vibrabat, tertia gladio utens depugnabat.
 Et quinam hæc illi affirmanti fidem habere dedignas-
 bitur?

τι αὐτῶ; ἀκόλουθα γὰρ ἢ ἀρ-
 κῆ, περὶ ἧς ἐχρῆν ἄλλο σκό-
 περ ἔπερ δευτέρα, καὶ ὁ συγ-
 γρηφία οὕτως ἔχαρ. λέω δὲ
 ἄπαξ ἐκείνα δῶς, ἐπιπέει τὰ
 λοιπὰ, καὶ οὐ ποτε σιγήτα,
 καὶ τὸ ἀπιστῆρ αὐτοῖς οὐκ ἐ-
 τι ῥάδιον, ἐπὶ περ ἀκόλουθα
 καὶ ὁμοία ἐστὶ ἢ ἀνυγγραφή
 θέσιν ἀρχῆ. ἄπερ καὶ ἡμῶς
 πῶς ἀρῆται. ἢ πὸ δὲ ἔρω-
 τῶ καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξ-
 τάσασιν τὰ λοιπὰ τῶ ἔσο-
 σον ἐκείνῳ, ὅπως ἡμῶν ἔχῃ,
 προχωρεῖται. ἢ πὸ τῆς ἀκολου-
 θίας ἐκόμενοι, οὐκ ἐνοῶν-
 τῶν, εἰ πῶ γένοιτ' ἀρ ἀκόλου-
 θῶν τι αὐτῶ, καὶ ἢ ἔσδ' ὅρ-
 οῖον εἴ τις λέγῃ τὰ δις πρῶ-
 τε, ἢ πᾶ ἔναι, καὶ οὐ πιστῶ-
 σθας αὐτῶ, μὴ ἀριθμύσας ἐς
 τὸ σπουτῶν ἐπὶ ἔσδ' ἀναδῆ, ὅ-
 τι καὶ τετρακίς ὡς τε, τισ-
 σαροκαδέικα πάντως ἐστὶ,
 καὶ μίχης ἀρ ὅτι ἐθελήσῃ,
 οἷα

bitur & valde enim hæc om-
 nia principio sunt similia &
 consentanea, de quo statim
 sub initium considerandum
 fuerat, num ista omnia circa
 cōtradictionem suscipienda
 & concedenda erant, ita se
 constanter & pro certo has-
 bere. Porro autem si semel
 illa concesseris, etiam cætera
 consequuntur. Nec iam
 facile est illis fidem denegas-
 re, posteaquam ista à princi-
 pio prius concessio nō discre-
 pant, sed planè cum illo con-
 ueniant, cuiusmodi & vos
 partimini. Siquidem præ ma-
 gnitudine amoris & alacri-
 tatis, non expēdentes ea quæ
 circa quæq; ingressum vobis
 obijciuntur, quo pacto cum
 ista se habent, subinde porro
 progredimini, rerum confes-
 sionis ductu protracti, pa-
 rum aut nunquam in delis-
 berationem sumentes, num
 quod priori videtur consentaneum, etiam falsum esse possit,
 velut si quis diceret bis quinque septem esse: & tu illi fide
 habita persuasus, apud te non numerares, haud dubiè con-
 simili quoque ratione inferet, ter quinque esse quatuordecim,
 quod quidem faciet quousque libueris, aut sibi visum fuerit:
 qualis

οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία
 ποιεῖ. κατένευ γὰρ τὸς ἑρ-
 χῆ ἀμόνοτά τινα αὐτίματα
 αὐτίοασα, καὶ συγχαριβλῶσα
 αὐτῆ ἀξιώσασα, ἔδδ' οὐσῦναι
 ἄλωάμνα, οὐμῆά τινα ἀμ-
 ρῦ, καὶ γραμμὰς ἀπατῆς,
 καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς
 τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκο-
 λουῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ
 αὐτὸ ἀπόδειξιν ἀληθῆ πλέγαν,
 ἔκ' ψῶδ' οὐς τῆς ἀρχῆς ὄρ-
 μωμένη. κατὰ τὰ τοῖα τοῖων
 καὶ ὑμᾶς δόλωσ' τὰς ἀρχὰς
 τῆς προαρέσεως ἐκείνης, πω-
 πότε τοῖς ἑξῆς, καὶ γνώσει-
 μα τῆς ἀληθείας αὐτῶν πλὴν
 ἀπολουθίαν ἠγῶθε εἶναι,
 ψῶδ' οὐσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑ-
 μῶν ἐναποθνήσκουσι τοῦς ἐλ-
 πῖσι παρὶν ἰδῆν τὰληθῆς, καὶ
 καταχνῶναι τῶν ἐξαπατη-
 σάντων ἐκείνων· οἱ δ' ἑξῆρ' ἀ-
 θῶτων ἐξαπατημένοι, ὄψ' εἰ
 ποτε γέροντων ἡδὴ γρόμενοι,
 ὀκνησοῖν

spebus nequicquam amplis & magnificis animo conceptis
 immoriuntur antè aliquanto quàm veritatem conspexerint,
 eos què à quibus illis turpius impositum est, nouerint: partim
 verò tametsi sagaciter subodorati fuerint se miseris modis
 deceptos esse, serò tamen cùm iam penè senio sint confecti,

piget

qualia permulta admiranda
 illud^{dd} Geometria facillitate
 consuevit. Etenim illa ab
 his qui primùm eam artem
 exprdiuntur, cùm postulata
 quepiam exotica & absur-
 da efflagitet, eaque ipsa sibi
 concedi contendat, nullo
 modo subsistere equeuntia si-
 gna, nonnulla indiuisibilia,
 literulæque quaspiam infor-
 mes, vtiæque eius generis con-
 similia, eiusmodi fundamen-
 tis puridis substruit, volens
 ad demonstrationem facien-
 dam vera adducere, tamet-
 si à falsis factò initio artem
 exordiat. Nonsecus vos
 quoque vnamquamque se-
 ctam exorpsi, cæteris qui-
 busque deinceps sequenti-
 bus fidem habetis, veritatis
 certam cognitionem illorum
 consequentiam, licet fal-
 sam, esse existimantes. Inte-
 rea partim quidem vestrum

ἔκνοοισιν ἀναστρέφειν, ἀδού-
 μνοι, ἢ δίκης τιδικούτους
 αὐτοὺς ὄντας ἔξομολογήσα-
 သαι ὅτι πρᾶγμα ἰα πᾶσι δῶρ
 ἔχουσι, οὐ σιωδῶσαν, ὡς τε
 ἔμμένουσι τοῖς αὐτοῖς καὶ
 εὐσχυῶς, καὶ ἔπαινοῦσι τὰ
 παρόντα, καὶ ὁπόσους ἄν δό-
 νωνται, προσηπουσιν ἐπὶ τὰ
 αὐτὰ, ὡς ἄν μὴ μόνοι ἔξηπα-
 τημένοι ᾖσιν, ἀλλ' ἔχουσι πᾶσι
 ραμυθίαν, τὸ καὶ πολλοῦς
 καὶ ἄλλοις τὰ ὅμοια παθεῖν
 αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐτὸ κἀκῆνο
 ὄρωσιν, ὅτι ἡ τὰ ληθῆς ἔ-
 πωσιν, οὐκ ἔτι σίμωνι, ὡ-
 σπερ νῦν, καὶ ἄλλοις τοῖς ποτα-
 ρῶς δόξουσιν, ὅτε τιμᾶσονται
 ὁμοίως, ἐκ ἄν ὄν ἰκύντου ἔ-
 ποιῶν, εἰ δότῶν ἄφ' οἷον ἰκπε-
 σόντων, ὁμοίοι τοῖς ἄλλοις δό-
 ξουσιν, ὁλίκοις δ' ἄν πάντων ἰν-
 τήκοις, καὶ ἀνδρείας τορμῶ-
 σι λέγαν ὅτι ἔξηπάτηται,

piget illos ab inccepto regres-
 di, reventes ne tanti nauis
 cum sint, confiteri cogantur
 se puerilibus negocijs hacte-
 nus fuisse occupatos. Prom-
 de pudore obstante in stu-
 dijs semel captis perseue-
 rant, ea immodicè collau-
 dantes & commendantes.
 Et quoscumque persuadere
 possunt, ad ea pertrahunt,
 vt non ipsi soli decepti vi-
 uant, sed consolationem
 habeant ex his qui eadem
 fraude illecti, communibus
 cum illis malis confictan-
 tur. Etenim & illud acu-
 tē perspexerunt, quod si ve-
 ritatem semel ingenuè fate-
 rentur, fore vt non ampliùs
 venerandi haberentur, quem-
 admodum in presentia, ne-
 que supra plebeiam sortem
 in illo precio aestimarentur :

καὶ sed ne tantillum quidem, vt
 prius, vilo honore habito honestè consultiarentur. Quare
 haudquaquam libenter ista fatendo commemoranti, cum non
 sunt nescij à quibus rebus sibi excidendum foret, & æquali
 cum alijs omnibus honore & sorte fruendum. Vix enim fie-
 ri potest, vt in perquam paucos illorum incidas, qui magni-
 tudine animi præditi, se deceptos esse confirmare audeant,
 aliosque

καὶ τοὺς ἄλλους ἀκρίτους,
 τῶν ὁμοίων παρομένων. ἔ-
 δ' οὐρ τιμι τοιοῦτῳ ἐνύχοις
 ἑλαλήθη τε καὶ τὸν τοιῶ-
 τον, καὶ χριστὸν καὶ δίκαιον,
 καὶ ἂ βούλη, φιλόσοφον οὐ
 γὰρ ἄρ φρονήσαιμι τούτω
 μόνῳ τοῦ ὀνόμα[τ]ο. οἱ δ'
 ἄπλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθῆς ἴσασ-
 σιν, οἷοι μνηοὶ εἰσέξαι, ἢ ἰδόν-
 τῳ, ἀκρίτους ἔσονται ἐπὶ δε-
 λίας, καὶ ἀσχυῆς, καὶ τοῦ
 προτιμᾶσθαι βούλησθαι. καὶ
 τοι πρὸς τῆς Αθλῶας, ἅπαν-
 τα μὲν, ἂ ἔφω, ἑάσω μιν, ἀ-
 τοῦ κατὰ βαλόντες, καὶ λήθη
 τις ἔσω αὐτῶν, ὡς περ τῶν
 πρὸ Εὐκλείδου ἀρχοντῶν
 παραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ
 ταύτων φιλοσοφίαν ὀρθλῶ
 ἔναι τῶν Στωϊκῶν, ἅπλω
 δὲ μηδ' ἰωτίνου, ἰδῶ-
 μιν ἂ ἔφω ἢ αὐτῆ, καὶ δῶσ-
 τί ἔσιν, ἢ μάταια κάμνουσιν,
 ὅποσοι

hoc ipso loco abiecta, & sit sempiterna quaedam omnium il-
 lorum obliuio: qualem fuisse perhibent earum rerum quae
 sub Euclide duce Athenis peractae sunt. et ceterum ponas
 philosophiam Stoicam praeter omnibus alijs veram & rectam
 esse, dispiciamusque num illam ullo modo queant consequi, aut
 num hi frustra lasitudinis afficiantur male locata opera,
 quicumque

alioque ab inauspicato insti-
 tuto auertere, atque dehor-
 tari similia tentare quae sta-
 tuissent. Quod si in eius-
 modi virum unquam incide-
 ris, illum sane veritatis ac-
 mantem, & virum bonum,
 & iustum, atque etiam, si vis,
 philosophum compellato.
 Hunc enim solum huius no-
 minis compellatione dignum
 existimauerim: ceteri vero
 aut nihil de vero compertum
 habent, ut unque sibi eius
 gnari & periti esse videantur:
 aut si aliquid explorati
 habuerint, illud tamen praeter
 paruitate animi, & pudore,
 & desiderio, quo praeter alijs in
 praecleara hominum opinio-
 ne & precijs haberi concu-
 piscunt, occultant sedulo.
 Et sane per Mineruam quae-
 cumque haecenus a me dispu-
 tata sunt, missa faciamus

ὅποσοι ἐπίστανται αὐτῶς, τὰς
 εἰς ἧ' ἰσοσχίους ἀκούω
 θαυμασίας τινος, λῦμα δὲ
 διαμονήσουσιν οἷς τὸ ἀκρό-
 τασον ἐλθόντες, μόνους ἧ' τῶ-
 τος πάντα συλαδόντας ἔξω
 τὰ ᾧδοντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ
 ταῦτα δὲ οὐ ἀμείνον ἀδέης,
 ἢ τιμι ἐντυτύχκας Στωικῶ
 Ζεῖτω, καὶ Στωικῶν ᾧ ἀκρῶ,
 οἷῳ μίτε λυπέσθαι, μίτ' ἐφ'
 ἔδονῶς κατ'ασπᾶσθι, μίτ' ὀρ-
 γισθῆσθαι, φθόνος δὲ κρείσθαι,
 καὶ πλῆρες κατ'αφρονοῦσθαι,
 καὶ σωφροῶς ἐυδαίμωνι, ὁ-
 ποῖον καὶ τὸν κανόνα ἄντα,
 καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ πᾶσ-
 ρεπῶν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ
 μικροτάσων ἰνδῶν ἀτρεῶς
 ἔξω πάντα πλέω ἔχει, ἢ δὲ
 τῶσ' οὐχί, οὐδ' ἐπω ἐυδαίμων.

Ερμότ.

non inflammatus iracundia aliquando in furorem erumpere-
 ret, qui invidiæ contagio non esset infectus, qui divitiarum
 amore desiderio non tangeretur, sed illas pro nihilo du-
 ceret: breuiter, qui per omnia felix esset: quam regulam &
 amissim certissimam esse oportet vitæ planè virtuosæ. Et
 enim in quo vel nimium quiddam desideratur, i'le etiam
 dum imperfectus habendus est, tamen si cæteris omnibus ab-
 undet: hoc tamen cum consecutus non sit, nondum exopta-
 re & tantopere questisæ felicitatis particeps dicendus est.

HER.

quicunque eius consequen-
 da desiderio capti sunt. Et
 enim promissiones magna-
 cas, & illas quidem admi-
 randas audio, videlicet per
 omnia felices & beatos fore,
 quicunque ad summum
 philosophiæ fastigium una-
 quam conscenderint. Solus
 enim illos omnibus bonis
 haud dubiè semel potiuro
 perhibent: Sedenim quod
 demceps dicturus sum, tu me
 longè exactiùs scire poteris,
 num unquam cum eiusmodi
 Stoico tibi commercium fue-
 rit, atque inter Stoicos sum-
 mo illo, nimirum quem nul-
 lus affectus animi ulla tri-
 stitiæ nebula perturbaret,
 quem nullæ voluptatum il-
 lecebræ commouerent, quæ

Ερμότ. ἔδεναι τοιοῦτον ἄ-
 λου. Λυ. εὐγε, ὦ Ερμότι
 με, ὅτι οὐ ψάδῃ ἔκωρ, ἄς τίς
 γούν ἀφελέπων, φιλοσοφῆς,
 ὅταν ὄρῃς μίτε τὸν διδά-
 σκαλον τὸν οὐρ, μίτε τὸν ἐ-
 κένου, μίτε τὸν πρὸ αὐτοῦ,
 μηδ' ἄρ ἄς δευαγονίαρ
 ἀναγάζης, μηδὲν αὐτὸν
 σοφὸν ἀπειθῶς, καὶ εἴθ' τοῦ-
 το ὠδαιμόνα γενημίνομ;
 οὐδ' ἦρ ἄν ἐκένο ὄρθῶς ἔ-
 ποίς, ἴος ἀπόχη, καὶ πησίον
 γνήη τῆς ὠδαιμονίας, ἐπὶ οὐ-
 δειρ ὄφρα, ὁμοίως ἦρ ἔ-
 ξω τῆς ὀδοῦ ἰσμίρ, καὶ ἐρ ὦ-
 ἰπαιθρῶ, ὅ, τι παρὰ πῶ θύ-
 ραρ ἔξω ἰσῶς, καὶ ὁ πόρ-
 ρῶ. Διαπᾶποιρ δ' ἄρ, ὅ-
 τι μακρον οὐτ' ἀνιάστου,
 ὄρῶν ἐγγύθρ οἶων ἰεχῆ-
 τῶα. ἄτα, ἵνα πησίον γί-
 νη τῆς ὠδαιμονίας (ὀλώσω
 γάρ τοῦτο σοι) τῶαῦτα πο-
 θῆς καταπύχον σκαυτὸν,

καὶ
 conficitur: nisi quòd verisimile est illum non mediocri per-
 turbatione discrucuari, videntem in propinquo ea quibus
 priuatus est. Deinde ut quamproximè etiam felicitatem
 accedas (illud enim tibi concedam) tanta laborando per-
 fers, temetipsum miseris modis absumens & conficiens,

HERMOT. Nullum qui-
 dem tale vnquam me vidis-
 se: mihi sum conscius. LV-
 CIA. Euge, Hermitime,
 quandoquidem lubens men-
 dadium non dixeris. ad quem
 ergo finem intentus, philoso-
 phiæ perdiscenda impendis
 operam, cum neq; præcep-
 torem tuum, neq; illius, ne-
 que vllum alium ex priori-
 bus, neq; si ad decem retrò
 secula descenderis, quèquam
 Stoicorum perfectè sapien-
 tem videas, & per hoc quo-
 que fuisse felicem? Neque es
 nim, vt opinor, hoc à te re-
 tē dicetur, sufficere si quis
 saltem felicitati proximus
 fuerit, posteaquam nihil in-
 de fructus & utilitatis capi
 possit. ff Nihil secus enim
 extra viam sub dio diuersa-
 tur is qui iuxta ostium foris
 stat exclusus, quàm qui emi-
 nus adhuc labore iuueris,

καὶ παραδεδράμηκε σὺ βίος
 ὁ τοῦτ' ὅτι, ἐν ἀκιδίᾳ καὶ
 καμάρῳ καὶ ἀγρυπνίᾳ, καὶ
 τῷ μνημότῳ, καὶ ἀσάθῃς
 πονήσας, ὡς φησὶ ἀπὸ ἀέρος
 σφραγίστην τὸ ἀχίον, ἢ ὄχθη-
 κοντούτης ἡρόμην. ἢ τις
 ἐγγυκτὴς ἐστὶ σοι, ὅτι βιάση
 τὸ σαῦτα, ὅμως ἢς ἐν ὧς μὴ
 ἀπαυδῶν ἀμνημονούσῃ, ἢ μὴ
 μόνον οἷα τάξιναι τούτου,
 καὶ κέρεισιν ἀδικῶν, ὁ πρό-
 σου μάλα ποιοῖ, καὶ ἀγα-
 θοῖ, καὶ ἀκύντεροι παραπο-
 λῶν ἀδικούντων, οὐ κατέλας
 βορ. ἀλλὰ καὶ κατάλας, ἢ
 δουρῶ, καὶ ἔχει ὅλον συνα-
 βῶν τό μιν διὰ πρῶτον οὐχ
 ὄρα ὅ, τι πῶτ' ἀνέη τὰ γα-
 θῶν, ὡς ἀνέξιον δουρῶν τῶν
 πόνων τῶν τῶν σαῦτων. ἢ πα-
 ρα εἰς πόσον ἔτι τὸν νοσηρῶν
 κρόνον ἀπλάσας αὐτῷ, γί-
 ρων

Etantes comprehendere non potuerunt. 88 Sed esto, si vi-
 detur, te comprehendisse, iamque votis tuis optata omnino
 contigisse: tamen omnium primum bonum illud, cuiusmo-
 dinam sit, non possum perspicere, num tantis laboribus pro
 illo consequendo impensis & exhaustis dignum & con-
 ueniens aestimari debeat. Deinde non video quam illo
 per reliquam aetatem iucundè & dulciter frui possis, tan-

atque ita tantum aetatis per
 socordiam & supremam ne-
 gligentiam tibi elapsum est,
 immenso labore & vigilijs
 multis, attenuato, & ob-
 stipo capite in terram de-
 fixo. Quinetiam deinte-
 grò, ut ais, alios viginti ano-
 nos, ad minimum laboribus
 emetipsum exercebis, ut em-
 uadas octogenarius. Quis
 autem obstricta fide spon-
 sor tibi factus est, te certò
 tot annos victurum? Ni-
 hilominus tunc eorum in nu-
 mero habebis, qui felicio-
 ratis nondum sunt compo-
 sites: nisi tu solus putes il-
 lud te constanter consecu-
 turum, & insecundo cas-
 pturum, quod ante te non
 parum multum, & bonum, mul-
 toque velocitate praestantio-
 res omnibus viribus conse-

ρων ἡδύ, καὶ παντός ἡλέ &
 ἔξωρ & ἄρ, καὶ τὸν ἔτερον
 πόδα, φασί, ἐν τῇ σοφῇ ἐ-
 λαρ, εἰ μὴ τι ἐς ἄλλον, ὃ
 γινώσκ, βίον προσημασίας
 σιωπῶν, ὡς ἐς ἑκάνορις
 θῶν, ἀμανορ ἰσχυροίς, εἰ
 δὲ ὅρ τινα πρόπον καὶ βι-
 σιω, ὁμοιορ ὡς εἴ τις ἐς το-
 σοῦτορ σκαῶσι τε, καὶ ἄ-
 κρηπίσοι, ὡς διαπύσων ἀμα-
 νορ ἄχρισ ἄρ λαθῆ ἰπὸ λιμοῦ
 ἰσχυροίς. ἀπὸ ἀ μὲν οὐδὲ
 ἑκάνορ πο λῶταν νόηκας, οἰ-
 μα, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ ἐν ἔρ-
 γοις διαπύ ἐστῆν, οἰορ ἐν ὅ-
 σι καὶ πρῶτα, καὶ σο-
 φὰ καὶ ἀνθρώπα. ὅμεις δὲ
 (τὸ δὲ ὅμεις ὅταρ εἶπω, τὸν
 ἄκρορ τῶν φιλοσοφώταρ
 φημι) ἀφῆρτες ταῦτα (η-
 τῆν, καὶ ποιῆν, ἐμμάτια
 δὲ ἰσχυρὰ μελετᾶτε, καὶ συν-
 νορισμοῖς,

tus natu cum sis, quippe
 iam incurtuatus senio, & ad
 omnem voluptatem capien-
 dam parum aptus & ac-
 commodus, iam capulo vis-
 cinus, & alterum pedem
 (quod aiunt) loculo infera-
 tum habens: nisi fortasse, ὃ
 generese Hermitime, ad a-
 liam vitam varijs laboribus
 remetipsum exerceas, ut in
 illam iam delatus viuas mol-
 lius & suavius, certior iam
 factus quemadmodum vita
 in posterum instituenda sit.
 h h Quod mihi perinde vi-
 detur factum, atque si quis
 deambulatiuncula & exer-
 citijs quibuspiam se præpa-
 raret atque instrueret, quò
 maiore cum voluptate cœ-
 naret, donec nescius præ
 fame necaretur. Cæterum
 nec hoc unquam mihi ani-
 maduertisse videre, ut o-
 pinor, solidam virtutem in actione consistere, videlicet
 in rectè & sapienter factis, & ijs quæ sunt magno animo.
 ii Vos autem, summi nempe philosophi, quos per vos
 quoties dixero innuere soleo, postquam in his inue-
 stigandis & faciendis parum estis occupati, vovulas, quas
 piam miserat consecrantes meditamini, connectentes syl-
 logismos

λογισμῶν, καὶ ἀποείας, καὶ
 τὸ πᾶσι τοῦ βίου ἐπὶ τοῖς
 τοῖς ἀσπίδοι, καὶ ὅς ἄν
 κρατῆν ἐν αὐτοῖς, καὶ κίρι
 κ' ἵμην δοκῆ. ἀφ' ἧν, οἰ
 μα, καὶ τὸν διδασκαλοῦ
 τῶν τοῖν ἑαυμάτε, γέροντα
 ἄνδρα, ὅτι τοῖς προσομι
 λοῦντας ἐς ἀπείραν καθίσυ
 σι, καὶ οἶδεν, ἕς καὶ ἐπέδω
 κή σοφισαδαι καὶ πονουρ
 γῆσαι, καὶ ἐς ἀπείρα ἱμβας
 αἴν. καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχ
 νῶς ἀφῆτες (οὐτ' ἔτι λῶ
 κῆ τὰ ἔργα) περὶ τὸν
 φλοῖον ἀσχολῆσαι, τὰ φύ
 λα κατὰ χούτες ἀπὸ τῶν ἐν
 ταῖς οὐμίαις, ἢ γὰρ ἀπὸ αἰ
 σῆν, ἀπράκτε, ὃ Ἐρμῶτιμι,
 πάντες ἔωθον ἐς ἰσπέρον.
 Ἐρμῶτ. δὲ, ἀπὸ ταῦτα. Δν.
 ἢ δὲν ἔτι καὶ ὀρθῶς τις φάσιν,
 τῶ

logismos & perplexitates,
 atque in his maiorem vitæ
 partem sine fructu conterit
 tis. At quicumque in connea
 diendis promptior fuerit &
 dexterior, huic victoriæ pala
 mam vnanimi consensu des
 fertis. Quo nomine, ut ego
 quidem opinor, etiam præ
 ceptor ius tantopere vobis
 est in admiratione & exi
 stimatione multa, vir quis
 dem ætatis decrepitæ, quæ
 suos affectas vna secum ser
 monem sociantes, perplexis
 & captiosis quæstiunculis
 probè calleat inuoluere, te
 mens quid quarendum, &
 quo quisque pacto^{kk} sophis
 ticiis nugis sit circumducen
 dus, optemus nimirum do
 losè & callidè agendi, in
 non evitabiles laqueos con
 ſiciendi magister exercitaz

tissimus. Hoc planè nihil aliud esse confirmare ausim,
 quam neglecto fructu circa corticem occupatos esse, ad cò
 ut tantum folia in disputationibus vestris vicissim decue
 re videamini. Aut fortasse alia quæpiam sunt, Hermotis
 me, quæ vos à summo mane ad vesperam usque facere cre
 dendum est? HER. Non profectò, sed ea ipsa sunt quæ
 factitare solemus. LVC. ¹¹ An non igitur rectè quis dixerit,

πλὴ σιὰρ ὑμᾶς θυρήαρ, ἰά-
 σαντας τὸ σῶμα, ἢ τῷ ὄφρα
 τὸ σῶμα, ἀμυλίσαντας τοῦ
 ὄφρα, μάλλον δὲ τὸ ὁμοίον
 ποίησιν, ὡσπερ εἴ τις ἐς ὄμιον
 ὕδωρ ἐκχέας, κίερω σιδερέῳ
 πλῆτοι, πρῶτων ἀναγκῶν
 τικῆ προὔργησιν, ἔκ
 εἰδὼς ὅτι ἂν ἀρδάλῃ, φασὶ
 τοὺς ὄμους πάλιν, ὕδωρ
 ὁμοίως τὸ ὕδωρ μὲν. καί
 μοι δις ἐνταῦθα ἡδύ ἐρωτά-
 σιν. εἰ θελοῖς ἀρξέω τῶν λό-
 γων τὰ ἀλλὰ ἰοικέται τῷ δι-
 δασκάλῳ, οὐτὰ μὲν ὀργίη, ἔ-
 ἔτω δὲ μικρολόγη, οὐτὰ δὲ
 φιλόνοα, καὶ φιλόδο-
 νη, ἢ δι, εἰ καὶ μὴ τις
 σοφοῖς δοκῆ. Ερμ. τίσι-
 θε; Ἀνκίρ, ὁ Ερμῶτις, θέας
 διηγέσομαι, ἀ πρῶτω ἡκούσα
 κίερω φιλοσοφίας ἴνδὸς λέγον-
 τῶ, ἀνδρὸς πάντων γιγνέσκον-
 τῶ, ὁ πάμπανοι τῶν ἐπι-
 σοφίᾳ πλῆσι ἀέσιμ; ἀπαιτῶν

videatur? HERM. Quibus tandem? LVC. m m Si pla-
 cuerit, Hermotime, ea tibi commemorabo, quæ virum quem-
 piam multa canicie infectum, super philosophia differentem
 audiui, ad quem permulti iuvenes sapientia comparandæ
 gratia certatim cōmigrant. Cū enim à quodā ex discipulis

mercedem

γὰρ παρὰ τιν' ὅ τῶν μαθη-
 τῶν τὸν μισθόν, ἢ γανάκτη-
 δέγων περιέμυρον ἔναι, καὶ
 ἰκτερίσμον τοῦ ὀφλήμα-
 τ' ὅ, ἢν ἔλα πὲρ ἑκατάδε-
 κα ἡμερῶν ἐκτίθησαν τῷ ἔ-
 νει καὶ νέαι· οὕτω γὰρ σωβρι-
 οδαί· καὶ ἐπὶ ταῦτα ἡγανάκ-
 ησα. παρὶς δὲ ὅθ' ὅ τοῦ
 νανίσκου, ἀγροικ' ἄνθρω-
 π' ὅ, καὶ ἰδιώτης, ὡς πὲρ τὰ
 ἡμέτερα, σίπασο, ἔπει, ὅ
 θαυμάσι, τὰ μέγισ' ἡδικοῦ-
 σα ἄλιζον, ἢ ῥημάτια πα-
 ρὰ σοῦ κειάμενοι, μηδέπω
 ἐκτίθηκαμιν διάφορον. καί
 τοι, ἂ μὲν ἡμῖν σίπρασας,
 ἔτι ἔχας καὶ αὐτὸς, καὶ οὐ-
 δὲν ἔλαστον γέγονέ σοι τῶν
 μαθημάτων τὰ δ' ἅλλα, ἄρ
 ἐξ ἀρχῆς ἐπιδουμῶν, σωίσκ-
 σά σοι τὸν νανίσμον, ὅ δ'
 οὐδὲν ἀμείνων γιγνέται ὅθ'
 σέος τοῦ μὲ γέροντος Εὐκλεά-
 τος τῷ θυγατέρα σωμαρπά-
 σας, παρθένου δσαν δι' ὀφθ-
 ρει· καὶ ὄλιγος δ' ἔκλυε φροντισ-
 αῶν,

mercedem exigeret, vehe-
 menter incanduit, affir-
 mans ultra praescriptum
 tempus solutionem debiti
 sibi prorogari, quod ante
 decimum sextum diem dis-
 soluendum fuerat. Ita e-
 nim pactum esse. ὅ ob hoc
 quidem indignabatur. Cum
 autem forte fortuna adsta-
 ret ibidem eius iuuenis a-
 nunculus, homo rusticus,
 ὅ nostrarum rerum minime
 peritus: Desine, in-
 quit, vir admirande, te ma-
 gna iniuria affectum esse
 contestari, si doculas à te
 commercantes nescio quas
 mercedem tibi nondum red-
 diderimus. Ea enim quae
 nobis fecisti, etiam dum ipse
 integra habes ὅ possides,
 neque quicquam tibi immi-
 nutum est ex disciplinis tuis
 in ceteris autem quibus sub
 iniuriam adolescentem tibi
 offerens, eundem desidera-
 bam imbui, nihilo melior
 tua opera factus est, quippe
 quae mei vicini Echeeratidis filiae raptae per vim vitium in-
 tulit: ὅ sanè poenam dedisset damnatus iudicio, nis
 si ego

αἴσιν, ἀ μὴ ἐν τῷ ταλαύτου ἀ-
 νησάμω τὸ πηγεμῆλημα
 παρὰ πένυτ' ἀνδρὸς τοῦ Βε-
 χυράτου. πῶ μῦτέρα οὐ
 πρὸς ἰσθμῶν, ὅτι αὐτοῦ
 ἰλάβετο ἀπὸ κόλλου ἰκιομῖς
 ζοντ' ὅτρ κἀδ' ἰω, ὡς ἔχῃ
 συμβολὰς οἰμα, καταθῆναι.
 τὰ μὲν γὰρ ἐς ὄργην καὶ θυ-
 μόν, καὶ ἀνασχωτίαν καὶ
 ἐς τὸ λῆμα, καὶ ψεύδ' ὅμα.
 κροῖ τι ἀμεινον ἔχῃ πένυ-
 σιν, ἢ νῦν. καὶ τοι ἐθονόμω
 ἄρ' αὐτὸν ἐς ταῦτα ἀφελῆ-
 σαι ἀπὸ σοῦ μάθωρ, ἢ τὸν ἐν
 κῆνα ἀδ' ἴσῃ, ἀ καὶ ἐν ἰσθμῶ
 ἡμῶν πρὸς ἡμᾶς, οὐδ' ἐν
 ἀκομίνοισ, ἐπὶ τὸ δῆνον
 ἀντιφύεται, ὡς κροκόδαλ' ὅ
 ἤρασι πασθῶν, καὶ ἀποσχῆ-
 ται ἀπὸ θωσῆν αὐτὸ, ἄρ' ἀπρ-
 κένυται ὁ πατὴρ οὐκ οἶδ' ὅ-
 τι ἢ ὡς ἀναγκασθῆναι, ἢ
 μῆρας οὐσῶς, μὴ νῦντα ἔ-
 σαι. ἐνίοτε δὲ καὶ κῆρατα
 ἡμῶν ὁ γυνάξ' ἀναφύει,
 οὐκ

fuenit differere, quemadmodumⁿⁿ crocodilus rapuisset pue-
 rum, patriq; pollicitus esset se redditurum, si respondisset ne-
 scio quid. Aut quòd cum dies sit, necesse esset noctem non ef-
 se. Nonnunquã & cornua nobis affingere solet generosus il-
 le, ne.

si ego à vicino paupere tā
 lento multam redemissem.
 Porro autem ipsi matri nus-
 per incussit alapas, quòd is-
 sum in manifesto furio de-
 prehendisset. sub sinu cae-
 dum efferentem, vi habe-
 ret, nisi fallor, unde cum
 sodalibus bibens deponeret
 symbolum. Etenim quano-
 tum ad iracundiam & sus-
 rorem, & impudentiam, &
 audaciam, & proloquenda
 mendacia, aliãque vitia at-
 timet, superioribus quidem
 annis longè melius sese ha-
 bebat, quàm nunc, eum his
 ipsis sit omnium contami-
 natissimus. Atqui planè
 mihi persuaseram in hisce
 vitandis & dediscendis il-
 lum præcipuè à te adiutum
 & formatum iri, magis qui-
 dem, quàm quòd illa perdi-
 sceret, quæ quotidie ille ad
 nos, quibus illa audire super-
 uacaneum est, in mensa con-

οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπειλήκων ἢ
 λόγον. ἡμᾶς δὲ γελῶμεν ἐπι-
 τούλοις, καὶ μάλιστ' ὅταν ἐπι-
 θυσάμεν ὃ τὰ ὅσα, μελε-
 τᾶ πρὸς αὐτὸν ἕξαι τινὰς, καὶ
 σχήσεις καὶ καταλήψεις καὶ
 φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολ-
 λὰ ὀνόματα διεξήλωρ. ἀκούο-
 μεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς
 καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐ-
 σιν, ἀλλὰ ἐστὶ πάντων πεποι-
 τικῆν, οἷον ξύλων καὶ λίθων,
 καὶ ἰσῶων, ἀχρῆ καὶ τῶν ἀτι-
 μοτάτων. καὶ τῆς γὰρ μητρὸς
 ἱερομένης αὐτῶν, τί ταῦτα λε-
 γεῖ, καὶ ἀγαλάσας αὐτῆς, ἀλλ'
 ἦν τὸν ἡῆρον τῶτο, ἔφη, ἐν
 μάθῃ ἀκείῳ. ἐστὶν κωλύσει
 μὲν μόνον πλάσιον, μόνον βα-
 σιλία ἔστ' τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνε-
 δράσθω καὶ καθάρματα
 νομισθεῖσθω, ὡς πρὸς ἐμὲ τοιαῦ-
 τα τοῦ ἀνδρὸς ἐπόντος, ὁ
 φιλόσοφος, ὅρα οἷα ν' ἀποκει-
 σιν ἀπὸ κείνατο, ὃ Ἐρμότιμ,
 ὃς προεβυτικῷ. ἔφη γάρ,
 ἀλλ'

le, nescio quo pacto ser-
 monem connectens. Nos
 autem his auditis videre so-
 lemus, maxime vero quan-
 do obstructis auribus sedula
 la agitatione secum meditas-
 tur, habitus ὃ dispositi-
 ones quaspiam : prae-
 terà catalepses ὃ imagina-
 tiones, multa denique id
 genus nomina percurrendo.
 Quinetiam non raro ἰ-
 psum dicentem audiuiumus,
 Deum in caelo non esse, sed
 per omnia certatim pene-
 trare, nimirum per ligna,
 per lapides, per animantia,
 usque ad ea quae sunt omniū
 despectissima. Caterum ma-
 trem illum interrogantem,
 cur ad hunc modum deli-
 rans ista secum nugaretur,
 subfannare solet. Sed si eam
 nugas, inquit, exactè per-
 didicero, nihil video obsta-
 re mihi quò minus solus di-
 ues, solus rex sim, ceteri ve-
 rò mihi collati, mancipia ὃ

hominum purgamenta existimandi sint. Haec cum dixisset
 vir ille, vide, mi Hermotime, cuiusmodi responsum ille
 dederit philosophus, quàm verò maturū ὃ senile. Atqui nisi

ἀπ' ἄγε μὴ ἐμοὶ ἐπιησίοισιν
 οὔτε, ἐκ οἷα μακρῶ χέρω
 ἔμ' αὐτὸν ἐξηγάσασθαι, ἢ καὶ
 ἐν Δία ἴσως ἔδ' ἀγμίω παρα-
 δίδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλκῶν
 τινα ἐν βίβλησιν αὐτῶ ἢ φι-
 λσοσοφία, καὶ ἢ πὲς ταύτων
 αἰδώς, καὶ εἰς τὸ μνηστέρι-
 ρός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔ-
 στω φέρει γάρ τινα ἀσχυρῶ
 αὐτῶ, εἰ ἀνάξι' φάνοιτο τῶ
 σχῆμα' καὶ τῶ ὀνόμα' ἔ-
 ἄ δὲ ἀπὸ παρακαθῆντα πω-
 σαγωγῆ αὐτόν. ὡς δὲ δίκαι' ἔ-
 ἄρ' εἴλω, εἰ καὶ μὴ, ὡς βελτίω
 ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν
 ἀαβῆν, ἀπ' ἔρ' ἐκείνων γε, εἰ
 μὴ δὲ δρακῶν, εἰ δὲ μένος φιλο-
 σοφίαν, ἢ καὶ καὶ αἰτίθαι τῶ
 δὲ λίγου σιωπρὶ τῶ παθίω,
 ὡς ἀπὸ τῶν αὐτῶ ἐκ διδασ-
 σκάλου καὶ ἔρ' ἄν' μὴ δὲ πω-
 μαθῆν ἀγαθόν τι δαύωνται,
 ἀπ' ἔρ' φανόλον δὲ π' ποίησεν
 σιν, ἐκ ἡ μὲν ἔστ' ἐγὼ μὲν ἔρ'
 τὰ ἅπαντα ἀπὸ τῶν ἀπὸ μοι
 δλοῶ.

nusquam alibi locorum pueris relicta est copia bonum quid-
 dam perdiscendi: sed neque mali quippiam unquam in se ad-
 eunt, quamdiu sub praeceptorum custodia militauerint. Ego
 quidem omnes officij mei partes in excolendo iuvene mihi implese

videtur.

me ille, inquit, acceperisset,
 nonne putas quod longe pes-
 iora flagitia admisisset, au-
 per Iouem etiam traditum
 fuisset torquendus carnifici?

Nunc autem frenum quod-
 dam illi iniecit philosophia
 iuxta ac verecundia, et ob
 hoc ipsum modestior vobis
 nostra opera factus est, et
 moribus adhuc tolerabilis.

Illud enim pudorem illi in-
 cutit, quod indignus habitu
 et nomine philosophiae ap-
 pareat. Ceterum quae a no-
 bis abstulit, ea illum in di-
 sciplina continent: ita ut ius-
 tus esse videar, si mercedem
 a vobis accepero, etsi illum
 haud multo meliorem red-
 diderim. nam in his quae
 nondum admisit, philoso-
 phiam reueritus est, postea
 quam nutrices quoque talia
 de pueris dici solent, nempe
 praeceptoris ades il-
 lis adeundas esse. Siquidem

Λοκῶ. καὶ ὅρτινα ἀν' ἰθιγῆς
 τῶν ἀδότηων τὰ ἡμίτερα, ἢ
 καὶ μοι ἰς ἀείον παραλαβῶν.
 βάρ, ὄψα τι ὅπως ἴρωτῶ, καὶ
 πῶς ἀρκείνεται, καὶ ὅσα με-
 μάθηκε, καὶ ὅσα ἦδη ἀνέ-
 γνωνε βιβλία, περὶ ἀξιωμα-
 τῶν περὶ συμογισμῶν, πε-
 ρὶ καταλήψεως, περὶ καθυ-
 κόντων, καὶ ἄλλα ποικίλα. εἰ
 δὲ ἢ τὰ μικρὰ ἐτυπῆν, ἢ
 παρρησίους σωήρασε, τί
 ταῦτα περὶ ἐμὲ; ἢ γὰρ πω-
 δαγωγὸν με ἐπισήσατε ἀδῶ.
 βιαῦτα γέρον ἄνθρωπον ἢ
 πῆρ φιλοσοφίας ἔλγε. σὺ δὲ
 καὶ αὐτὸς ἀν' φαίης, ὃ ἐρμῶ-
 τιμι, ἰκανὸν εἶναι, ὡς εἶπ' ἔτο
 φιλοσοφοῖν μὲν, ὡς μὲν τῶν
 φανερωτέρων πράττοιμι, ἢ ἐπ'
 ἄπαις ἰλησίην ἐξ ἀρχῆς φι-
 λοσοφῆν ἠξιοῦμαι, ἢ ὡς τῶν
 ἰδιωτῶν λοσμιότεροι εἴην μὲν
 κλεινοσύντων; τί οὐδ' ἐκ ἀπ'
 κείνη ἢ τῶτο; Εἰρη. τί δὲ ἄπο,
 ἢ ὅτι

longè ampliori spe inducti philosophandum nobis esse existi-
 mabamus, nō ob hoc saltem, quòd paulò quā priuatus quispiā
 ex vulgo honestiores essemus? Cur igitur nō & ad hoc digna-
 vis dare respōsum? HER. Quid verò aliud tibi respondeā,

videor. Iam quicumque tibi
 placuerit nostrarum rerum
 non imperius, illo tecum as-
 sumpto cras me accedas, &
 videbis quā promptè &
 expeditè interroget alios,
 quāque ingeniosè & ars-
 què ad quæ sita respondeat:
 tum quantam eruditionem
 sibi mea opera pararit, &
 quos iam libros euoluerit de
 proloquijs ac syllogismis, de
 complexionibus & officijs,
 deq; alijs multis & varijs.
 Caterum quòd matrem pu-
 gnis ceciderit, atque etiam
 raptas virgines vitiauit, quid
 ad me attinet? neque enim
 me illi pro pædagogico con-
 stituisisti. Hæc quidem homo
 senex de philosophia disse-
 rebat. Tu fortasse & ipse,
 Hermotime, diceves abundè
 satis esse, si ob hoc ipsum phi-
 losopharemur, ne quid eorū,
 quæ mala & vitiosa sunt, fa-
 ceremus. An verò non in iudō

ἴσθι ἢ διακρύσαι ὀλίγα λέξαι
 ἐς τοσούτῳ μου καθύπερθε ὁ λόγος
 ὁ ἀληθὴς ὄν, καὶ ὁ δῦρο-
 μαί, ὅσα μὲν ἀδελφῶν ἰσθῶν ἀν-
 δρωκα, καὶ πρὸς τὴν μὴ οὐδὲν
 ὀλίγους τελευτῶν ἀντι τῶν πό-
 των. νωτὶ ἴσθι, ὡς περὶ ἐν μὲν
 εἰς ἀναμύθων, ὅρῳ οἷα μὲν
 ἴσθι ἄνθρωπων, ὅποια ἴσθι ἰσθῶν.
 θα ἴσθι ταῦτα. Λυκ. καὶ τί δὲ
 διακρύψων, ὡς χεῖς τὸ ἴσθι τοῦ
 μύθου ἐκείνου πάντων σωτῆρ ὀ-
 μαί, ὅρ ἰσθῶν ὁ Λυκῆτος. ἴσθι
 ἴσθι ἄνθρωπός τινα ἐπὶ τῆ
 ἰσθῶν καθ' ἰσθῶν, ἐπὶ τῶν λυ-
 ματῶν, ἀειμύθων τὰ λύματα
 τα σφαλίγῃτα δὲ ἀχθῶν καὶ
 ἐνιᾶσαι, ἄχει δὲ τῶν λυ-
 τῶν παρασάσαν ἀπῆρ ἰσθῶν,
 τί ὡς ἰσθῶν ἀντι τῶν παρα-
 θῶν ἰσθῶν ἰσθῶν, ἰσθῶν τὰ ἐν τῶν
 ἴσθι ἀρξάντων ἀειμύθων, ἀμὲν
 λῆσαν τὰ ἐκείνων. ἴσθι τὸν τοίνυν
 ἰσθῶν οὗτα σοὶ δοκῶν, ἐς τὸ
 ποισῶν ἄν ἄμηνον ποισῶν,
 βίον

tudine obrueretur, animoq̄ grauius angere-
 tur, quòd eas numero complecti non posset,
 adueniens callida vulpes, non ini-
 doneo consilio hominis perturbationem subleuauit.
 Quid discruciaris, inquit, propter vndas quæ præter-
 gresse sunt hinc numerare incipias oportet, illas missas facito.
 Et tu quando.

quam quòd propemodum etiam mihi lachrymandū intelligo, usq̄ adeò me commouit oratio tua nimium vera. Et iam quidem grauius lugeo me miserum tantum temporis frustra insumpsisse & contriuisse, ad hæc mercedem tam grandem pro laboribus impendisse. Lam enim tanquā ex ebrietate profunda ad sobrietatem reuersus, video, cuiusmodi illa sint, quorū amore capiebar, tum quantas ærinas pro illis consequendis ego miser exhauserim. LVC. Fletu quidem & lachrymis haud opus est, ð bone, longè aut̄ præstabilius & prudentius esse opinor, quòd in fabulis Aesopus commemorat. Ait enim quendam in maris litore consedis-
 se, p̄ conantem singulas vndas pernumerare: cumq̄ vndarū mutuò se trudentium multis

θιον τι λωιδὸν ἄπασι βιδρ ἄ-
 ξιδρ, καὶ συμπολιτώσῃ τοῖς
 πομπῶς, ἔδρ ἄκδοιοζον ἢ το
 τυφωμφορ ἰπνίσωρ, ἢ ἔν ἄ-
 σχαίῃ, λὺ πρ ἔν φρονῶς, ἢ ἕ-
 ρωρ ἄνθρωπῶ μτῆθῶσῃ, καὶ
 μιχαρῆσῶς πῶς τὸ βῆθιον.
 ταῦτα πάντα, ὡ Φιλότις ὀπό.
 Ἐ ἄπορ, μὴ με νομίσῃς κατὰ
 Ἐ Στοῶς παρσακασμφορ, ἢ
 ἕχθραρ τιὰ ἐξάρεζον πῆς
 Στοῖκῶς ἰωαννημφορ ἄρη-
 κῶσαι, ἀπ ἄ λωιδὸς ἰπνί πάντας
 ὀ λόγῶ, τὰ φρ ἄτὰ πῆς ὀ
 ἔπορ ἄρ, ἢ τὰ Πλάτωνῶ, ἢ
 Αἰσοκλῶς ἢ ρυθῶ, ἢ ἄλλωρ ἄ-
 κέτωρ ἰρῆμω κατὰ γνῶς, νυῦ
 ἢ ἰπὰ τὰ Στοῖκῶρ προτι-
 μῶσας, πῆς τὴν Στοῶρ ὀρε-
 τιτάσθαι ὀ λόγῶ ἢ ὀξερ, ἔδρ
 ἐξάρεζον πῆς ἀπ τὴν ἕχωρ.
 ἔρμ. ἔν λέγας, ἄπαμῃ γουῦ
 ἐπ' αὐτὸ τῶτο, ὡς μεταβαοῖς
 μω καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα.

ὀψα

feceris, quandoquidem ita tibi vide-
 tur, posthac magis ex usu
 tuo feceris, si communem cū
 alij vitam vivere decreue-
 ris, ac ita quidem cū multis
 in Republ. versaberis, nihil
 absurdum aut fastuosum ani-
 mo concipiens, aut sperans.
 Nec est quod pudore afficia-
 ris, quod iam primū decurso
 vite spacio ratiē sapere incipis,
 aut mutato consilio ad
 meliora te recipias. ¶ Proin
 de hæc omnia, ὀ amice, quas
 cunque à me dicta sunt, no-
 lim putes me de industria
 præmeditatū ὀ instructum
 aduersus Stoicos, quasi mihi
 cum illis essent suscepta ini-
 micitia, dixisse, sed commu-
 nem aduersus omnes oratio-
 nem esse putato. Neque alia
 contra te protulissim, si aut
 Platonis aut Aristotelis te
 sectatorem esse, testatus es-
 ses, ceteris indicta causa contemptis, ὀ posthabitis. Nunc
 autem postquam Stoicos ceteris omnibus anteferebas, ad-
 uersus Stoicam omnem disputationem quoque nostram in-
 stituimus, nihil alioqui simultatis aut dissidij aduersus illam
 susceptum habentes. HERM. Benè sanè dicis. Iam itaque
 abeo, ut ego me totū vnà cum vestitu ὀ habitu commutem.

Videbia

ὄψα γοῦ δὲ ἄς μακρὰν ἔτε
 πάσσαλον, ὄσπιν, ἰάσιον καὶ
 βαθυῦν, ἔτι διαταρ λυκολασ-
 μίσι, ἀπὸ πάντων καὶ
 ἰαθέρων. τάχα δὲ καὶ πορφυ-
 εῖδα μεταμπίασμα, ὡς ἂν
 δῶν ἀπαύτου ὅτι μικροί μοι
 τῶν λήρων ἰκάνων μέτιστα.
 ὡς δὲ καὶ καὶ ἐξέμισου ἄνω-
 τῶν ἰω ἀσπασίαν ἰκάνων, ὅποσα
 ἴκασα παρ' αὐτῶν καὶ ἰδί-
 ον ἂν ὄκνησα καὶ ἰδίδορον
 πῶν δὲ ἔτο, ἰς τὸ ἰμπατιν,
 ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μὴ δὲ
 ἔτι ἰννοῶμαι ὡς φασί. σοὶ
 δὲ οὐδὲ μικρὰν χάριν οἶδα.
 Ὁ Λυκίος, ὅτι με περιεφρό-
 νησον ἀπὸ θεοῦ τινος κα-
 μάρτησον καὶ τραχέος, ἰπιδί-
 οῦσα ἰμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥῶν
 σπέρτων ἰαθέρων, ἀνίστα-
 σαι ἰπιδίον, τὸ τῶν τραχέ-
 οῦν ἰπιδίον, θείας ἰκ μηχανῆς
 ἰπιδίον. Δοκῶ δὲ μοι ἔναι ἂν
 ἰπιδίον καὶ ἰπιδίον ἰπιδίον
 ἰπιδίον, ὡς πρὸς δι' ἰπιδίον
 ἰπιδίον

de torrente & aspero, iuxtaque fluxum undae cum undis fluitan-
 tem extraxeris, assilens iuxta Tragædorum proverbum, Deus
 ex imprpuiſo ostensus. Videor autem mihi non absurdè factu-
 rus, si & caput rasero, quemadmodum facere soliti sunt, qui è
 naufragijs

Videbis igitur in breui, non
 veluti nunc, me neque bar-
 batam densa & profunda
 horridum, neque ita affinis
 etiam & asperam vicibus ra-
 tionem, verum molliora om-
 nia, magisque libero homine
 digna sequentem. fortasse,
 neque purpuram induere gras-
 uabor, ut omnibus fiat per-
 spicuum, mihi priores nugae
 non amplius curae esse. Atque
 vinam etiam ex intimis cor-
 dis penetralibus euomere ea
 omnia possem, quaecumque
 ab illis vnquam audita deuo-
 rauit. Et ut pro certo scias,
 neque helleborum ebibere for-
 midabo propter hoc ipsum,
 contra quam Chrysippus cõ-
 suevit, ne quid eorum vn-
 quam posthac quæ dixe-
 runt, mihi in mentem veniat.
 Cæterum tibi, Luciane, non
 mediocrem habeo gratiam,
 quod me haelenus iactatum
 & circumlatum à turbis

νῆμα ἀπρωθῆτων ἰλιόθροισι,
 αἶτι καὶ σωτήρια τύμβον ἄ-
 ξον, Ἰσάωντι ἀχρῶ ἀπρωθ-
 σάμψ. Ὁ τῶν ὀμμάτων. φι-
 λοσόφῳ δ' ἐστὸ νοιτὸρ λιῶν
 ἄκωρ ποτὶ ἴρ ὀδῶ βαδίσον
 ἰνύχα, ὄτας ἰατραπίσομου,
 πεισιόμοια, ὡσπερ τὸς μυτ-
 τῶνας τῶν λιωῶν.

naufragijs enatant, incolus
 mes, ita vt saluis meae fe-
 stiuitatem hodie concele-
 brem; posteaquam tantam
 rum nebularum caligo ab
 oculis meis discussa est. Por-
 rō autem conspectum philo-
 sophi posthac, & si inuius
 inter eundum alitui obuiam
 venero, non secus deuitabo

extra viam declinando, quàm rabiosos canes fugere soleo.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Lvcianus hic eorum stultitiam eleganter exagitat, quæ
 ab ineunte adoleſcentia ita se alicui disciplinæ philo-
 sophorum addixerant, vt eius omnia placita ac decre-
 ta sequerentur: & vt Vlyſſes Homericus ait, solùm Ti-
 trefiam apud inferos sapere, cæteros σοκιάς αἰῶσεν, ita ipsi,
 qui ex eadem essent heresi, ijs veritatem patere solis,
 cæteros omnes vagari temerè, & huc illuc à vero auios
 ferri iudicarent. Negat autem id eos statuerè potuisse:
 Non enim aliorum cognouisse rationes: vt, omnibus
 diligenter examinatis ac perpensis, constituerent, qua
 tandem vna cunctæ alię præponderarentur. Scitum est illud,
 siue ἠποδῆσιν est, siue, vt creditur, Ἰσο-
 δηποδῆσιν. Μὴδὲ δὴ λυθὸν διγῆσιν, πρὸς τὸ ἀμφοῖν μῦθον ἀκρόσῃς.
 Id igitur non fecisse ipsos, sed infirmissimo ætatis tem-
 pore, aut secutos amico cuidam, aut vna alicuius,
 quem primùm audijissent, oratione captos, de rebus in-
 cognitissimis iudicasse, & ad quancunque disciplinam qua-
 si tempestate delati essent, ad eam tanquam ad saxum
 adhæ-

adhæsisse. Porro inanis illa philosophia, quam etiam Paulus summo studio cauendam docuit, si non alio nomine semper apud cordatos fuisset in odio, certe eam ob causam debebat sapientibus & ingeniosis hominibus iure optimo esse suspecta & inuisa, quod hæresibus penè innumeris, & per hoc diuersissimis esset infecta & obsecrata. Quemadmodum enim corpus, quod ex diuersis inter se membris nec coherentibus compositum est, verum & naturæ opificio consentaneum esse non potest, sed potius monstrum existimari debet, cuiusmodi in exordio artis Poeticæ adumbravit Horatius: ita nec vlla vnus alicuius disciplinæ professio, seu vitæ ratio sana & recta habenda est, quæ sectarum diuersitate & discrepantia disticta & vitata est. Qui enim ad aliquem finem eius rei vilis potest patere exitus, cuius initia sunt incerta & repugnantia, & vitæ nullo modo inter se conueniunt? Veluti de rerum principijs, & bonorum finibus, breuiter de rebus omnibus inter se dissentiant, discordant & dissident philosophicùm hic aërem rerum principium fuisse contendat, ille aquam: ab Homero fortè persuasus, affirmante Oceanum omnium rerum esse parentem. Alter particulas nescio quas similes, quartus ignem, quintus aëris infiniti raritatem & densitatem, sextus litem & amicitiam. Quibus annumeratus Pythagoras, ex numeris & horum dimensionibus omnia fluxisse *μὲν φιλοσοφικῶς* confirmat. Rursus hic bonorum finem in voluptate & delicijs sitam habet, ille in indolentiæ præstantia, alius in fido & falso virtutis vocabulo: est, qui in dignitate & summis atque amplissimis honoris & gloriæ gradibus vitæ beatæ summam collocat. Nam quorsum per censere attinet, quàm contraria & pugnantia de mundo, anima & dijs statuerint: cum hic interiturum mundum, alius sempiternum fore confixerit: hic innumerabiles, alius nouos subinde exoriri commentus sit? Quo de numero est mollis &

& voluptuarius ille Epicurus & Democritus. Iam qui
 sunt è schola Pythagorica, animam numerum sci-
 psum scientem esse definirunt: Aristoteles ente-
 lichiam primam corporis: alius, quatuor elementor-
 um harmoniam. Et ne cuncta persequendo nimius
 sim, cuique pro suæ rationis intellectu, aut (quod veri-
 similius est) pro nocturnis somnijs semper alia at-
 que alia res visa est anima: adeò, ut si collatæ inter
 sese fuerint de illa philosophorum opiniones, anima
 res erit omnium monstrorum monstruosissima. Dein-
 de, quot illorum sunt, qui deos omnino esse negant:
 rursum, quot sunt qui innumeros esse somniant? Om-
 mitto, quàm absurda & ridicula de Sole & Luna im-
 pudenter mentiantur. Præterea quàm stulta & insulsa,
 quàm vana & nugatoria de materia, de motu, de infi-
 nito, de loco, de vacuo, de tempore, de ideis, de ato-
 mis, de nubibus, de ventis, de pluuijs, fulminibus, toni-
 tribus, deque reliquis hoc genus meteoris disputant:
 ita ut si rem propiùs contempleris, in tota philosophia
 nihil certas aliud, quàm confusissimam quandam re-
 pugnantissimarum opinionum confesionem, & ver-
 borum pugnas nunquam finiendas: ut rectè in hoc Dia-
 logo eleganti mihi scripsisse videatur Lucianus: *καί-
 τας, αὖς ἐστὶν ἐπεὶ, καὶ ἴσθι σκίῶς μέγιστον τὴν φιλοσοφίαν.*
 7as. His ergo nugis cum melior selectissimæ iuuen-
 eutis pars pulcherrimis ingenijs prædita perderetur,
 & ad ciuilium rerum administrationem capessen-
 dam in vniuersum inutilis redderetur: credo, Lucia-
 no implacabili philosophorum hosti, fuisse in consi-
 lio, ut hunc de sectis Philosophicis dialogum con-
 scriberet: vel ut illorum insignem stultitiam pro mo-
 re suo falsè subsannaret: vel ut palàm faceret, nul-
 lo modo quenquam exactam philosophiæ cogni-
 tionem parare posse, propter sectas in ea multiples,
 & vias diuersissimas. Mihi, quoties animo & memo-
 ria mecum repeto veterum philosophorum discor-
 des disciplinas, semper succurrit nostra religio, quæ
 &

& ipsa ita sectis & diuersis viuendi modis' discerpta
 est, vt neque in ea quicquam manserit sanum, sincere
 & integrum, profligata fide, & vera pietate ex-
 tincta, donec lucis Euangelicę exortu imposturę diabo-
 li sagaciter deprehensę sunt, & hæc ignorantię no-
 strę caligo discussa est. Sed ad Lucianum regrediamur,
 qui si hoc tempore reuiuisceret, & nonnullorum
 gymnasiolorum studia vigilantius consideraret: dij bo-
 ni, quot illi misero Hermetimi forent conscribendi?
 Nam si quis facta collatione nostros philosophos cum
 veteribus composuerit, & vtrorumque philosophiam
 penitus excusserit, non dici potest, quantò felicior
 presertim illi nostris existimandi sunt. Qui tametsi in
 multas hæreses essent distracti, & omnibus fermè o-
 pinionib. inter se se discordabant: digniores tamen ha-
 buere magistros, quos sequerentur, nempe Plato-
 nem, Aristotelem, Cratippum, Zenonem, Epictetum,
 & aliosque innumeros. Nostri planè neminem
 (neglectis his quoque nominibus & titulis impu-
 denter gloriari solent) quàm spurcissimam illam fe-
 cem indoctissimorum sophistarum, & immundissimas
 illas ranas, neque non locustas loquacissimas, Oc-
 cam, Scotum, Thomam, & qui inde nati sunt innum-
 erabiles peruersores, rectorum studiorum pestes
 presentissimas, sectarum magistros stupidissimos Mo-
 dernalium, Realium, Thomistarum, &c. Vide verò,
 quæ istorum hominum fuerit amentia, aut potius
 extrema creticitas & peruersitas, cum ad perdiscendas
 sacras & diuinas literas, per istam sectarum collu-
 uiciem omnibus vix alia via fuit ascendendum: nemine
 scilicet in album theologistarum recepto, nisi alicui se-
 ctę nomen antè dedisset, eamque fermè nugacissimam
 nugarum plenis faucibus exhausisset, & ita pro-
 mouisset, vt clamore, barbarie, & impudentia, cum quouis
 ex æquo decertare posset. Ex his itaque locustis mag-
 gistri nostri orti sunt, præclarum illud genus hominum:
 per quod non solum quicquid humanarum fuit literarū
 extremè

extremè corruptum & contaminatum est, verùm omnia quòq; sacra irreligiòssimè profanata sunt. Quare (quando iam omnibus liquet) hic non est prolixius disputandi locus. Iam quanquam & apud Germanos rectora studia caput erigere cõperint: mirum tamen, quàm multis in locis adhuc frigeant, regnante etiam dum peruersa & inanis philosophiæ studio magistrorũ nostrorum propugnatione & opera. Et formantur adhuc artium & philosophiæ magistri, belli scilicet & insignes aũni, quibus ne nomen quidem philosophiæ rectè cognitum est: non, quòd hunc titulum in Gymnasijs coronandi, aut ornandi meritos damnem: sed quòd indignum esse putem, eiusmodi bestias hoc potissimùm insigniri, titulo, à quo adsunt longissimè, siue eorum vitam spectes: siue eruditionè perpendas. Nam cum perhibeant, ex philosophia virtutumq; iuxta & morũ elegantiam, & multarum rerum cognitionem parari: illi tamè interim neq; vlla morum ciuilitate sunt ornati, neq; vlla literarum peritia, aut rerum vel tenui iudicio perpolitati. Et hi tandem sunt, quibus in Academijs integrum est docere literas, clauum scholæ tenere, iuuentutis magistrus esse, melioribus doctoribus per sycophantiam & impudentiam loco motis & ciectis. Illorum ergo fastium & arrogantiam, hoc Dialògo egregiè ridet Lucianus.

a **QUANTVM CUM.]** Exordium ab occasione. *b* Ita vt neq; per viam.] *Idem & Mercenario præceptore. Ne in viis quidem inter eundem musas negligit, sed ambulationis ocium bene collocat.* *c* Philosophia multo tempore.] Philosophiæ studia inquisitione, studio ac vigilantia & labore multo constant. Planè in fundo, inquit Lucianus pòtè, risus est philosophiæ adytis abscondisse Deus, sub ipsam secem vsq; *d* Enim uerò.] *Occasio disputationis, ex diurna auscultatione.* *e* Ex temporis.] *In Græco τὸ τὸ ἄκουσθαι: id est, ex τῷ ἀκούειν.* *f* Vnde nam.] *Ratio auscultationis, à descriptione virtutis.* *g* Atqui principium, Hesiod. dimidium totius.] *Refer-*

tur ab eodem Luciano in somnio seu vita sua. A Platone lib. de
 Rep. 2: Scisne, inquit, principium cuiusque operis maximum
 quiddam esse, præsertim & inueni, & cuius, qui tener sit, &
 flexibilis? Demetrius Phalereus de elocutione: Deinde nos, in-
 quit, ad comparationem conferimus, afferentes illud: Princi-
 pium dimidium esse totius. Vide Eras. chiliad. l. cent. 2. adag.
 39. h Proinde ad summum.] Etenasio stultij tanquam ina-
 nis, à simili. i Aorta.] In Indra petra Aornos est, que pro-
 pter frigora & altitudinem ab auiibus vitatur. De ea Luciano
 in præceptore Rhetorum. k Dissimile profus.] Dilutio, à
 negatione & euentu. l Neq; ipse.] Redi ad primam quo-
 sitionem, quandiu philosophandum sit, v. felicitas illa summa
 comparetur. m Qui Chaldaica disciplina sunt imbuti.]
 Id est, Mathematicus. Genetici enim omnes qui ex natali co-
 sydere futura præseguunt, Chaldaei vocantur. Quod enim illa
 natio syderum observandorum peritissima fuit, factum est, vt
 Mathematici ita vocarentur. u Cæterum illum.] Causa
 tanti laboris & effectus. o At vbi eisdem.] Effectus & con-
 futatio, ab exemplo. p An dum.] Dilutio exempli, à causa.
 q In præsentia quidem.] Inuitat ad distinationem, scilicet
 opportunitate ocij, cum descriptione quadam præceptoris Her-
 motimi, cuius exemplo mox ad confutandos Stoicos vteret.
 r Ego haud.] Rationes quibus Stoicam viam præulerit.
 s Atqui non.] confutatio ab absurdo. t Non solum.]
 Alia ratio. Hinc est quòd voluptuarij homines Epicurei dicantur,
 quod est maximum consuetum, vt idem Lucianus in Alexan-
 dro, Pseudomante & falso Vate, ait, n Obsecro.] Confutatio
 eiusdem rationis. x Margita quòpiam loqui.] Inerte &
 nullius pretij s. lidoj; homine. Margitis enim meminit ex Ho-
 mero Arist. atque Clemens Alexand. Vide Eras. Chiliad. de
 Margite, Demosth. apud Plutarchum: Alexandrum puerum
 & Margiten nominabat. y At ne hoc.] Ratio. z Demis-
 sa barba.] & ἄλλο κῆρας. Sic in Pirarū auctione, vbi in Sto-
 cos quadam annotauimus. A Nunquid igitur.] Confuta-
 tio à superiori exemplo. B Rectius.] Alia, per abolitionem.
 c Cæterum illi.] Vnde indicandus & cognoscendus sit sa-
 piens.

piens. D Qualia.] Amplificat fabula, E. Fabula.] Hic fabule mentionem facit Plato, Momium Hesiodus in Theogonia ait Noctē mare, sine patre progenitum. Huic deo mos est, seipsum nihil quidem operis edere, sed aliorum deorum opera curiosis oculis contemplari, & si quid omissum, aut perperam factum, id summa cum libertate carpere. Nam παρὰ Græcè reprehensionem significat. F Neptunum taurum effinxisse.] Sive ut alij, equum velut arationi, velut æquæ accommodum in primis animal in medium scatuisset. Idem Lucian. in Nigrino quoque ut hic, taurum fuisse scribit: Momus, inquit, reprehendebat tauri artificem Deum, qui non præposuisset oculis cornua.

G Mineruam domum excogitasse.] Pallas domicilium ostendit, cuius usus contra iniurias aeris omnes inseruierit.

H Vulcanus hominem fabricauit.] fictum hominem pro facile præstantissimo opere exhibuit. I In alijs quæ reprehenderit.] In tauro, ex Nigrino diximus. * Calumniatus.] Causatus. K Quod artifex.] Vulcanus. Virruuius Socrati tribuit: Socrates (inquit) memoratur, prudenter doctissimeque dixisse, oportuisse hominum pectore fenestrata esse, ut non occultos haberent sensus. L Non addidisset ostiola.] clathros, seu fenestellas per quos, ne quid occultum latered intus, introspecti posset. M Lynceo es perspicacior.] perspicaces, intelligentes, & acutè subtiliterque videtes, Lyncei dicitur, non à lynce animali, ut tradunt quidam, sed à Lynceo Argonatis heri vno, qui distabat ultra parietē videre, ut ait Hieronymus contra Ioannē Origenistā, unde Valer. Flaccus inquit in primo:

—quumq; æthera luppiter umbra

Perdiderat, solus transibit sydera Lynceus. Et horat.

—ne corporis optima Lynceus

Contemplerè oculis — Cicer. Quis est tum Lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat. Sunt qui tradant, ut ait Lycophronis interpret, Lynceum primum reperisse fodinas metallorum, eris, argenti, auri, & hinc vulgo natam fabulam, quod ea quoque præsideres, qua sub terra sunt, quæque apud inferos fierent. Plin. lib. 4. cap. 10. ait: nouissimam, primamque

lynam in Ariete primum eadem die conspexisse, Apollonius in Argonauticis scribit Lynceum vsque adeo fuisse perspicacem, ut etiam terram ipsam oculorum acie penetraret. Hinc proverbium: Lynceo acutior sine perspicacior. Idem in Icaromoni. repente quasi Lynceus quidam affectus, cuncta discernis. Idem in Charone sine contemplantibus: item Memippi & Tiresie dialogo, momini. N. Nequaquam.] Rediit ad caput questionis laus quam planius exponendo illam, ficto icone virtutis, & eius via. O Ego quidem harū rer.] Hactenus virtutis imaginem descripsi: iam & de via ad ipsam, que (ut inquit Hesiodus) in altissimo loco constituta, non nisi cum sudoribus potest adiri. Volentibus enim ad eam peruenire, sensus & concupiscentia se opponunt: & omnes ferè homines fraudibus & dolis ita prapediunt, ut suscepti itineris faciant parere.

P. Quibus tu habendam.] Rediit ad questionem superiorem, quæ nam via philosophandi potissima sit. Q. Cuiam potissimum fides adhibenda sit.] In Greco vò articulus ponitur infinitè, sine interrogatione, pro vii. R. Quod autem.] Amplificatio à simili. S. Quocunque nos pedes.] Quocunque via paruerit, nullo nobis ab initio loco quo eamvis proposito à vobis usq; sic loquuntur Latini, Quò pedes ducunt, Pers. Sat. 3:

An passim se queris coruos, testaq; lutoq;
Securus quò pes ferat, atq; ex tempore viuis?

Horat. in Epodis ode 16:

Ite pedes quocunq; ferunt, quocunq; per vndas
Notus vocabit aut proteruius Africus.

Plaut. in Mercat. Nec podagricus, nec articularius est, quem rus pedes ducunt. Virg. Mœr. Q. d. te Mœri pedes? Unde nostrum Adag. Quocunq; Dius. T. Haudquaquam verò.] Alia à fine. V. Est quidem.] Rediit ad id quod supra propositum subit, Stoicam viam esse optimam. X. Alioqui frustra.] Confutatio, à reiectione cause. T. Age verò.] Prologo paria ceterorum philosophorum se, & contra Stoicos defendentium. Z. Sedenim.] A. iusto, & forma iudiciorum. e. Aut si.] Ab absurdo & simili. ß. Ergo absurdè.] A modo & officio indicant.

inducantis. ⁊ Neq; tamen.] *Obiectio, cui respondet à qualitate personæ.* Aut igitur.] *Amplificatio à simili.* ⁊ Quoniam illud.] *Alia, à collationibus.* ⁊ Siquidem perhibēt.] *Alia, ab exemplo Gelenis.* ⁊ Iam vt tandē.] *Finis ⁊ scopus.* ⁊ Mihi quidem.] *Alia defensio Stoicorum, continens hęc quæstionem: An ex vna aliqua via veritas comparari possit, an omnes sint cognoscenda.* ⁊ Nihil aduersum.] *Confutatio.* ⁊ Annon.] *Ab exemptis.* ⁊ Ponamus.] *Alia defensio per diuisionem.* ⁊ Iam verò.] *Confutatio ab inæqualitate similitudinis.* ⁊ Gymnicis certaminibus.] *Quoniam caperunt aliquando nudī in ludis ⁊ palestrā decerta Græci, auctore vel Orsippo Megarensi, vel Acantio Lacedæmonio, ideo ⁊ gymnasia cum ipse exercitationes ludorum tum loca, ⁊ gymnici ludi sunt appellati.* ⁊ Vna argentea.] *De sortibus Athletarum.* Pulchrè monstrat quonam modo sortes athleticis obueniant, quomodo vè pares ad certamen iungebantur. ⁊ Dec.] *Apollini.* ⁊ Flagellifer.] *Dei minister.* ⁊ Pancratiō.] *Pancratiū quid, idē Lucian, de Gymnasticis. Philostratus de Athleticis refert Pancratiū palestrā simul ⁊ pugillatū vocari. Certaturi ante omnia per aliquot dies sese exercebāt maiore quàm pœsta labore. verbi gratia, cursu certaturi, in arena cum ocyris per aliquot dies currebant: postea solutus, tanquam compedibus liberatus, maiorem obibat operam. Item saltu certaturi, cū manibus prius oneratis assuescebant. Præterea carne vescabantur bubula, quæ fortiores redderet: abstinebant à cæteris delicijs, præsertim coitu. Hęc ille.* ⁊ Olympicis.] *Olympicū certamen quinto quoq; anno fieri solebat, in honorem Iouis Olympici, cuius auctrē Herculem fuisse putant.* ⁊ Non iniuria.] *Adaptatio similitudinis, ⁊ finis quæstionis, omnes esse cognoscendas vias ei qui verā eligere velit.* ⁊ Neq; enim.] *Amplificatio à simili.* ⁊ Quātum verò tēporis.] *Quo, ⁊ quanto tempore quiq; philosophi cognoscendi. Et hic locus finē disputationis cōtinet, seu scopum, de quo suprā videlicet, quod impossibile sit omnes philosophorum doctrinas ⁊ vias cognoscere, vt ex ijs quæ vera sit eligatur.* ⁊ Veritatis inuentionē.] *Alludere videtur ad Demetriū diētū, in profundo veritatē esse demersam. Cic. in Acad. ⁊ Lactant. 3.*

Instr. lib. cap. 28. Thucid. verò ait lib. 1. segnem apud multos esse
 veritatis vestigationem, ad ea se potius quæ in promptu sunt con-
 surtentes. ¶ Tithodum.] Poëta fingunt, Tithonũ adamatũ
 ab Aurora in colli sublatũ fuisse, atq; illius succo perfusum,
 ad tantã peruenisse senectutem, vt eadem optauerit, vt in eadem
 reverteretur. Inde Tithonios annos pro longa senectute usurpauit
 idem Lucianus in dialogo Zenophantæ & Callimedæ: ἡ ζωὴ
 Τίθωνος ἐξ ἡμέρας. Atq; ultra Tithonum vivebat senex. Ba-
 sili. ad nepotes cap. 17. Τίθωνος τὸς ἡμέρας. a Et quando.] Redit
 ad propositionem, mitigando illã diuisione. A Atqui Luciane.]
 Confutatio temporis, quod Luciano prescriptũ fuerat ad singulos
 cognoscendos. B Opinor fuisse Phidĩã.] Plurarch. in comen-
 tario de defectu oraculis, videtur, ad Alcaum referre. Sic enim
 scribit: ἂν ἦτορ ἀδελφὸν ἐξ ὄνυχας ἔστωρνε γέ ἀπολλῶας. Nō Alcaũ
 more leonem ex unguibus depingentes, hoc est, ex re minima, ma-
 xima colligentes. Sive autem Phidias fuerit, sive Alcaus, hinc
 ta nen sumptum videtur istud adagium apud omnes usurpa-
 tissimum, leonem ex unguibus, cum ex minimo quoque vel indi-
 cio, vel argumento, vel causa, rei totius summam intelligimus.

Γ Παρὰ quã.] Diluit objectionem ab ipsius argumenti sa-
 vie, & inæqualitate exempli. A Phidias.] Statuarius insignis,
 cuius opera præclare prædicat Plin. lib. 36. Mundi sua histo-
 ria. E Nihil enim ista.] Hæc clausula in proverbium abiit, quo
 significatur, illa nihil ad rem attinet, & nimiam inæqualem
 esse comparisonem. Idem vsus est illa in Baccho: de quo vide
 Erasimum in Chiliad. Z Aut quid.] Amplificatio à signa.

H Quòd si autem.] Irrisio. O Tu verò.] Aliud simile,
 quo idem contendit, ex paruo totum cognosci posse. I Quo-
 nam rei.] Respondet eadem vt supra ratione, inæqualem
 esse collationem. K Illa in Delphis.] Delphos tellus à prin-
 cipio raticinari solita fuit, quæ paulo post Da-hnem confi-
 ruit à qua Themis eandem facultatem adeptã est: à Themis
 verò Apollo dono accepit, quã de re Pausanias in Phocis.

A Quare vide.] Superiorem similitudinem diluit alia.
 M Danaidum.] Plato scripsit, puellas Danaidas apud in-
 feros hoc genus pœnæ pendere, vt astidũ aquam in dolium
 perusum,

percutissim, vasis item pertusis inferant. N Cicuta.] Veneno cicuta noxii apud Athenienses tollebantur. E Neque enim.] Aliud acerbius paulo, cum praefaciuncula. O Vitam breuem] *βίος τριτίσις ὁ χρόνος τῆς ζωῆς ἡμῶν*, Philotheo interpretate. Vita siue tempus vitae nostrae breuis ab ab Hippocrate etiam dicitur in primo Aphorismo de artis comparatione, quae quidem longa est. In Graeco verbum substantiuum *ἔσθ* subaudiuntur. Quamquam etiam simpliciter vita nostra breuis, fugax ac momentanea est. Si quidem uniuersum vitae nostrae tempus, Dauid de rege, anni sunt septuaginta, vel ad summum octoginta. Quam quidem, de vitae breuitate Dauidis sententiam, Eobanus Hessus in versibus scitissime expressit:

Tam nostri tacitis labuntur curibus anni,

Quam citò quæ loquimur verba perire solent.

Viuunt humanos bis septem lustra per annos:

Vix rectè ut valeas, lustra bis octo feres.

E quibus exitios quos viuimus omne laborum,

Et genus, & miseri fata doloris habent.

Tam citò desinimus, tã fors hæc nostra caduca est:

Tam citò ceu penna præpete vita fugit.

Quare rectissime etiam ab Horatio dictum Od. 4. lib. 1:

Vitæ summa breuis spè nos vetat inchoare longæ.

Sic Virgil. 10. Aeneid.

—breue & irrep arabile tempus

Omnibus est vitæ —.

Iuuenalis Satyr. 9:

—festinat enim decurrere velox

Flosculus, angustæ misereq; breuissima vitæ

Portio — De Hippocrate autem maximo Medicinae pariente hoc solum hic dicã: Eum totam Graciã pestilenti lue Thucydidis tempore, magna cum gloria liberasse, itaq; eia auris statuis, arisque tanquam deus à seruatis illis populis donatus est.

Π Critico quopiã] Argumentum à difficultate. P Areopagitarum.] De Areopagitarum integritate, & simul auctoritate, multa scribit in Anacharside. & Isocrates in Areopagico. Prætereant enim moribus Athenis, in pago & vico Maris.

Hinc dicitur *Arenapagus*, quasi *Maris pagus*. Σ Nullius hominis vita satis longa.] Homines inter negocia morimur à *Ξ* *Α* *Π* *Ο*. & solliciti in propria salute curantes. T Ad hunc modum.] Amplificatio à simili. Y Proinde.] Aliud argumentum à dif-
 ficuliate el gendi præceptoris Φ Prothesauro carbones.] Proverbium est de his qui spe sua frustrantur, sperantes magnè quiddam se reperturos, tum verò nugæ offendunt. Vtus est in *Zeuxide*, in *Philosopho*, in *Timone*, de *Auro* inuento: rursus in *Votis*. Lege *Erasmum* in *Chiliad*. X Et quemadmodum.] Aliud, ab inutili d *Etrina* philosophorum, & spe fallaci discen-
 tium. † Quæ per.] Amplificatio à collatione. Ω A fabulosa *Hippocentaurorum* & *Chimærarum*.] *Virgil*. 6. *Aen*. facti *Centaurus* & *Scyllas* in inferorum vestibulo stabulare cum somnijs. *Centaurus* fingunt poëta duplici natura: hoc est, humana & equina, quos fuisse negat *lib. 4. & 5. Lucret*. Sed neque *Centauri* fuerunt inquit. Probat quoq; nunquam fuisse *Chimæram*, quæ à Poëtis dicitur constare è leone, dracone & capra. *Tragelaphus* ex altera parte hirci, altera cervi. aa *Medeam*.] Regis *Celbo* unam filiam, quam *Iason* cum *Argonautis* rapuit. bb Hoc aut.] Alia à causa impellente. cc Quodd si enim.] Amplificatio similitudine quadam. dd *Geometria*.] Hanc *Philosophus* & *μαθηματικῶν* omnium disciplinarum appellat: & *Plato* eius artis expertes, minimè ad scholam suam admittebat. ee Ceterum ponamus.] Rediit ad *Stoicam* viam quæ verè *Stoicis* ostendens, etiam illa vera & optima existente, tamen non esse frustra adeo in illa tempus terendum: quia nihil re ipsa præstent eorum quæ vulgò pollicentur. ff Nihil secus.] *Antipophora* persimile. gg Sed isto.] Alia confutatio ab elevatione præmij propositi. hh Quod mihi perinde.] Amplificatio à simili. ii Vos autem.] Alia à virtutis effectu seu fine, cum qua effectus *Stoica* philosophiæ comparat. kk *Sophisticis*.] *σφισ* his fuit suapte natura honestissimum vocabulum, quemadmodum etiam *tyrannus*, qui non alius fuit quàm rex, monarcha, princeps, aut quisquis tandem unus rerum potitur. Tantum verò (vi sit) hominum improbitas professioni concitavit invidiam, ut *Sophistæ* vocabulum in
 vitiis

vicio ponatur. Varius tamen eius vsus est. Nam significat vhe-
torem seu oratorem, philosophum, eum qui falsis conclusumcu-
lis vitium, & impossibilem, magistrum inuentorem arguiturum.

ll. An non igitur.] Amplificatio collationis. mm. Si pla-
tuerit.] Comprobat exemplo rei gesta. nn Crocodylus.]
Consule ac vide ea que annotauimus in I. Necricorum dialogo,
& in Vitarum auctione. oo Quid verò aliud.] Conclusio,
qua fingitur Hermoimus penitentia duci prioris vite, adeò fru-
stra consumptæ. pp Conantem singulas vndas nume-
rare.] Ad hunc Aesopicum apologum visus est respicere Theo-
critus in Charitibus:

ἀλλ' ἴσθ' ὅτι ὁ μόχθος ἐπ' ἀόνι κίματα μετρεῖν.

ὅσ' αἰεὶ χρεσσὶν ἔστι γλαυκῆς ἀλός ἀθά.

Namq; perinde fiet, quasi numerare labores,

Quot venti è pelago trudent ad littora fluctus.

Virg. 2. Georgic. hunc sequitur :

Quem qui scire velit, Libyci velit æquorit idem

Discere, quàm multæ Zephyro turbantur harenæ:

Aut vbi nauigij violentior incidit Eurus,

Nosse, quod Ionij veniant ad littora fluctus.

99 Proinde hæc.] Mitigatio per translationem.

Z E Y X I S , H A N .

Z E P X I S , V E L

τιος .

Antiochus.

Vincenio Obsopeo interprete.

ARGUMENTVM.

APologia quædam scriptorum Luciani est, qua ille
ostendit non tantum nouitati seu peregrinitati stu-
dere se, sed & rerum sententiarumque elegantia, deinde
& aptæ compositionis harmoniæ. Cæterum quod
sola nouitas illorum in admittatione sit, fieri communi
quodam hominum natura, qui sola nouitate plerumque deti-
nentur, interim aliorum nulla habita ratione. Idem enim &
Zeuxidi olim in pictura Centauri, in quam præter no-
uitatem

uu 5

uitatem